

2016-2
Nisan

A L U M N I
BizLetter
A L M A M A T E R

senedir bitmeyen

TUTKU

Tarsus Basket Grubu

Mezunlar Derneği
Yayla Evi

TALAS Haberleri

TAC
Kariyer Merkezi

Söyleşiler
Rıfat Tokyay TAO '63
Sacit Erdem '79
Şirin Sezer '99

21 mayis

HOMECOMING 2016

TARSUS CALLING

1966 - 50.yıl

1991 - 25.yıl

1996 - 20.yıl

1986 - 30.yıl

1976 - 40.yıl

1956 - 60.yıl

1946 - 70.yıl

TANITIM FİLMİ VE HAVA ÇEKİMLERİNDE STANDARTLARI YÜKSELTİYORUZ

film | hava çekimi

Tanıtım, Belgesel ve Reklam Filmi - 3D Animasyon

Katalog - Fotoğraf

Miting ve Konser

Arsa, Park ve Bahçe

Yol, Köprü, Viyadük, Baraj

Arkeolojik Yapılar

İnşaat Projeleri

360° Panoramik Çekimler

daraba

film | medya | event | tasarım

www.daraba.com.tr

TAC Mezunlar Derneği Merkez Yönetim Kurulu

Başkan

Ali Cerrahoğlu

Başkan Yardımcısı

Kemal Tanım

Sayman

A. Ramazan Dincer

Genel Sekreter

Çağlar Yılgör

BizLetter

Yayın ve Redaksiyon Ekibi

Erdoğan Kaynak

Betül Öcal

Nuran Baykal

Alp Erdem

Tasarım

Onur Yıldırım

Baskı

Alev Dikici Matbaası

0 322 435 13 13

T: 0 324 241 82 24

M: 0 530 333 83 99

Telefax: 0 324 613 23 10

Caminur Mahallesi 0805 Sokak No:9
33440 Tarsus - MERSİN

www.tac-alumni.org

Tarsus Amerikan Koleji Mezunlar Derneği
tarafından 3 ayda bir yayımlanır.

OCAK
e-Bülten

ŞUBAT
e-Bülten

MART
e-Bülten

8

Tuğla Burslu Öğrencilerimiz

12

Mutlu Haberler

18

Buluşmalar

22

TAC Mezunlar Derneği Ankara Balosu

28

TAC'li İlk Bakan

İÇİNDEKİLER

35 - 54

SÖYLEŞİ

TAC'49 İhsan Akman ile
çok özel bir söyleşi

Eşref Taşucu ile
sohbet ettik

Ahmet Hamdi Demirel
Dalgakıran'ın ötesinde (TAC'79 Sacit Erdem)

"Kan Çekiyor"
Egemen Eroğlu

50

TAC '99 Şirin Sezer'den
sosyal farkındalık projesi

56

45 Yıl mı olmuş? Hadi canım!..

68

TAC'den Haberler

TAC Kariyer Merkezi

58

30 Senedir bitmeyen tutku
Tarsus Basket Grubu

Erdoğan Kaynak

TAC'63

Sevgili TALASlı ve TAClı Dostlar,

Koskoca bir 3 ay geçti Ocak sayımızdan bu yana. Çok dinamik bir camiamız var. Dünyanın dört bir köşesinde işlerinin peşinde koşan, güzel projeler üreten, ülkemiz ekonomisine, hemen hemen her sektörde,

katkı veren dostlarımız var. Ne mutlu bizlere. Gecesini gündüzüne katarak çalışan mezunlarımız sınıf arkadaşları ile buluşuyor, okul anılarını tazeliyorlar. Hem dinleniyorlar, hem de eğleniyorlar. Biz Letter ekibi olarak dost buluşmalarını sizlere yansıtmaya çalışıyoruz. Buluşma hikayeleriyle, çekilen toplu fotoğraflarıyla.

Söyleşiler yapıyoruz. Kim, nerede, ne yapıyor? Diyerekten. Amacımız, farklı dönemlerin başarılı ve renkli mezunlarımızı ve öğretmenlerimizi camiamızın bütününe tanıtmak, kaynaştırmak. Son Cumalarımızın, Homecominglerimizin, Cumhuriyet Balolarımızın, kariyer ve insan kaynakları gibi tüm etkinliklerimizin hedeflediği de bu değil mi zaten?

2016 yılının Homecomingi 21 MAYIS, Cumartesi günü. 1946, 1951, 1956, 1961, 1966, 1971, 1976, 1981, 1986, 1991,

1996, 2001, 2011 yılı mezunlarımızı buluşturacağız bu yıl. TAC Mezunlar Derneğimiz sizleri en iyi şekilde ağırlayabilmek için harıl harıl çalışıyor. Size bir telefon kadar uzaktalar. Betül Ablamız 530 333 83 99, Nuran Ablamız 533 450 92 28 ve çiçeği burnunda Alp Abimiz 537 495 99 60. Ofis binamızda sizden gelecek istekleri bekliyorlar.

Lütfen camiamızla paylaşmak istediğiniz haberleri ve fotoğrafları bizimle paylaşın ki biz de Biz Letter'in Temmuz sayımıza koyalım. Güzel

edebi çalışmalarınız (hikayeler, şiirler, karalamalar, çektiğiniz fotoğraflar) için dergimizin boş sayfaları gönderilerinizi bekliyor:

betulablatac@gmail.com
nuranbaykal@gmail.com
alperdem02@gmail.com
erdogankaynak@gmail.com
ali@cerahoglu.net

TAC & TALAS DOSTLUĞU İLE KALIN
AMA BİZ LETTER'SİZ KALMAYIN...
Erdoğan Hoca

Nesilden nesile aktarılan lezzet...

Bir miras gibi nesilden nesile aktarılan Adana'nın yüzlerce yıllık mutfak kültürünü sizlere **en saf ve en kaliteli haliyle** tattırmak için 6 yıl önce yola çıktık.

Adana mutfağının en nadide yemeklerini ve mezelerini; Adana'dan motiflerle bezeli butik restoranımızda **deneyimli ekibimiz, kaliteli ve temiz servisimiz** ile sizlerin beğenisine sunarken bu zevki hızlı servisimizle evlerinize ve işyerlerinize de taşımaktan mutluluk duyuyoruz.

50CAK KEBAP
Adana'nın ve kebabın kurtuluşu...

Kurtuluş Mah. Şinasi Efendi Cad. No: 22 Seyhan / Adana

Tel: (0322) 458 2868

www.50cakkebab.com • info@50cakkebab.com

Ali Cerrahoğlu
TAC'78

BAŞKANDAN

TUĞLA BURLU ÖĞRENCİLERİMİZ

"Tuğla Burslu" öğrencilerimiz ilk kez 2007-2008 öğretim yılında seçilerek okulumuzda okumaya başladılar. Tuğla bursunu ilk yıl dört öğrenci kazandı; Velat, Özge, Sercan ve Gürkan. Sonrasında imkanlar dahilinde her yıl 2-4 arasında başarılı öğrenci seçildi. Şu ana kadar toplam 28 öğrenciye destek verildi. Ülkemizin dört bir yanından gelen bu öğrenciler 1700 farklı bağışçının desteğiyle yaratılan kaynak sayesinde eğitim görme fırsatı buldular.

Öğrencilerimizin tamamı kazandıkları bu bursun karşılığını başarılarıyla örnek öğrenciler olarak, okulumuzun akademik ve sosyal atmosferini olumlu yönde etkileyerek verdiler, veriyorlar. Bu sayıda sizlere bu müthiş gençlerden örnekler vermek istiyorum.

Tuğla Bursu ile okuyup mezun olan ilk öğrencilerimiz 2012 mezunları; Özge Şahan, Velat Kılıç, Sercan Kaymakçı ve Gürkan Gülçubuk.

Velat Kılıç ilk Tuğla Burslu öğrencilerimizden. Adıyaman'da bir yandan o dönemin SBS sınavına hazırlanırken diğer yandan da aile ekonomisine katkı sağlayabilmek için babasına yardım ediyordu. TAC'de IB programında okudu (International Bacheloria). Özge ile birlikte 5.0 ortalama ile okulu ilk iki sırada bitirdiler. Öğrenci iken okulumuzu

ve ülkemizi MUN'de (Model United Nations) yurt dışında başarıyla temsil etti, gururumuz oldu. Velat Amerika Birleşik Devletlerinde I'VY League' üniversitelerinden Brown'a full burslu olarak kabul edildi ve halen Brown'da son sınıf öğrencisi.

İlk Tuğla Burslu kız öğrencimiz Özge Şahan doktor olmak hayaliyle okuduğu TAC'yi 2012 yılında

öğrenciyken babasını kaybetti ve çok zor günler geçirmesine rağmen eğitimi başarıyla tamamlayarak Boğaziçi Üniversitesi Uluslar arası Ticaret bölümünü kazandı ve halen orada öğrenci. Gürkan şimdilerde Boğaziçi'nde onu örnek alarak peşinden aynı bölümü kazanan TAC 2014 mezunu Tuğla Burslu öğrencimiz Kaan Yılmaz'a abilik yapıyor.

İlk Tuğla Burslu öğrencilerimiz TAC'de ilk yıllarında... Soldan sağa: Velat Kılıç (Brown), Gürkan Gülçubuk (Boğaziçi), Sercan Kaymakçı (İTÜ), Özge Şahan (Hatay Tıp)

birincilikle bitirerek Hatay Tıp Fakültesini kazandı Özge hem bir devlet okulunda ilköğretim annesinin hem de bizlerin gururu olarak halen tıp fakültesi dördüncü sınıf öğrencisi olarak eğitimi başarıyla sürdürüyor.

Gürkan Gülçubuk Gaziantep'den gelerek TAC'de yatılı okuyan ilk burslu öğrencilerimizden. Okulumuzda

Sercan Kaymakçı ilk yıl seçtiğimiz dört öğrenciden birisi. Anne ve babası emekli ve Fethiye'de yaşıyorlar. Sercan uzun yatılı bir öğrenci olarak yüzünden gülümsemesi hiç eksik olmadan TAC'den başarıyla mezun oldu ve İTÜ genetik mühendisliği bölümünü kazandı. Üniversite eğitiminin hemen başında stajyer olarak TAC'1996 mezunu Ömer Nadirler abisinin yanına giderek

İkinci dönem Tuğla Burslu öğrencilerimiz TAC'de iken...

Soldan sağa: Cem Soyupak (İstanbul Hukuk), Umutcan Şafak (İTÜ), Tuğberk Bozdoğan (İTÜ), Gülşen Seçen (İtalya Bucconi)

digital dünyada çalışmaya başladı. Halen bir yandan İTÜ'de eğitimini sürdürüyor, diğer yandan da Ömer abisinin şirketinde onunla birlikte çalışarak hayatını kazanıyor.

Tuğla burslu öğrencimiz Egesu Durak önemli bir başarı kazandı

Bu yıl TAC'de son sınıfta okuyan ve 2016 mezunu olacak olan Tuğla Burslu öğrencimiz Ege Su Durak bizleri çok sevindirdi. Başarılı bir IB (International Bacheloria) öğrencisi olan Ege Su; Agnes Scott College'dan (Atlanta, Georgia USA) dört yıllık toplam \$200,000 burs kazanarak kabul edildi. Ege Su hayali olan 'moleküler biyoloji ve genetik' alanında Amerika'da eğitim görecektir. Okulumuzda daimi yatılı bir öğrenci olarak küçüklerine başarılı bir örnek olan Ege Su'nun Amerika'da da okulumuzu ve ülkemizi en iyi şekilde temsil ederek başarılarının devamını getireceğine eminiz.

Ege Su Brown University'de Velat Kılıç '12 ve İtalya Bucconi University'de Gülşen Seçen '13'ten sonra yurt dışında yüzde yüz eğitim

Ege Su 'Gezici Kütüphane' projesi kapsamında düzenli ziyarette bulunduğu Tarsus'un Kaleburcu köyü ilköğretim okulunda çok sevdiği Sevgül ile birlikte...

bursuyla okuyan üçüncü Tuğla Burslu kardeşimiz olacak. Mezun olan diğer Tuğla Burslu öğrencilerimiz de Türkiye'nin önemli üniversitelerinde eğitim görmeye devam ediyorlar.

Diğer öğrencilerimizle ilgili bilgileri sizlerle gelecek sayılarda paylaşacağız.

Ege Su neler yaptı?

- Hazırlık sınıfında en yüksek 'TAC Puanı' alan öğrenci oldu

- 3 yıl edebiyat dalında, 1 yıl da fen bilgisi alanında 'yılın öğrencisi' seçildi.

- Waterloo Üniversitesi Matematik yarışmasında 'ayrıcalıklı sertifika ödülü' aldı.

- 11. Sınıfta okulda en yüksek 'TAC Puanı' alan öğrenci oldu ve Mezunlar Derneğimiz tarafından ayrıca

ödüllendirildi.

- 11. Sınıfta 'Ertan Dumanlı Örnek Öğrenci Ödülü'nü kazandı

- Satrançta Mersin ilinde ilk 3 dereceye girdikten sonra katıldığı bölge şampiyonasında 3. Olarak Türkiye şampiyonasına katılmaya hak kazandı.

- 5 yıl boyunca 'Gezici Kütüphane' çalışmasına katıldı, çok sayıda huzurevi ziyaretinde bulundu.

- Kardeş okul olarak seçilen bir devlet okulunun 3. ve 4. Sınıf öğrencilerine okul sonrası zamanlarda basketbol öğretti.

- Bir başka 'Tuğla Burslu' öğrencimiz olan Aylin Pulat ile birlikte IB programı 'CAS Projesi (creativity action service)' olarak 'TAC Ormanı' projesi yürüttü. Bu proje kapsamında TAC Mezunlar Derneğince yürütülen 'Yayla Evi' bahçesine yüzlerce ağaç dikildi.

TAC Mezunlar Derneği Bursları (2007 - 2015)

DÖNEM	TOPLAM BURS (TL)	TUĞLA BURS (TL)	DİĞER BURSLAR (TL)	TOPLAM ÖĞRENCİ SAYISI	TUĞLA BURSLU ÖĞRENCİ SAYISI
2007-2008	98,404.10	25,434.00	72,970.10	34	4
2008-2009	106,090.03	59,900.03	46,190.00	24	8
2009-2010	139,610.21	80,043.02	59,567.19	30	11
2010-2011	149,572.92	118,701.31	30,871.61	25	14
2011-2012	167,809.10	124,592.60	43,216.50	27	13
2012-2013	185,099.41	161,975.83	23,123.58	19	12
2013-2014	237,725.59	154,400.59	83,325.00	24	10
2014-2015	263,059.64	201,184.08	61,875.56	20	12
2015-2016	320,414.50	251,500.50	68,914.00	23	14
TOPLAM	1,667,785.50	1.177.731,96	490,053.54	91*(farklı öğrenci)	28*

***2007-2015 sürecinde toplam 91 farklı öğrenciye burs verilmiş olup, bunların 28'i Tuğla Bursundan faydalanmıştır.**

Tuğla Projesi Kaynağı

Bir Tuğla da Sen Koy! Burs Projesi ile yaratılan kaynak 2016 Şubat ayı sonu itibarı ile:

1.410.327,71 TL ve 1.045.642,93 USD dir.

2007 yılından bu yana Tuğla Fonu getirisi ile verilen burs toplamı **1.177.731,96 TL** olmuştur.

BÜYÜK KUTLAMAYA AZ KALDI; SÜRPRİZLERE HAZIR OLALIM :)

Tuğla projemize başlarken ilk olarak 2 milyon dolara ulaşmayı hedefledik. Bu amaçla hep beraber çok çalıştık ve bu hedefimize %95 in üzerinde ulaştık. Yaratılan kaynakla bugüne kadar 1.177.731 TL burs verdik. Onlarca öğrenci okulumuzda başarıyla eğitim gördü ve görmeye devam ediyor.

10 bin "Tuğlalık" bu ilk "çığa"yı geçmemize sayılı günler kaldı. Çok heyecanlı ve gururluyuz. Projemiz bu aşamadan sonra da hiç hız kesmeden devam edecek ve belki bir gün 30

milyonlara ulaşacak. Bukonuda camia olarak ilk günkü azim, heyecan ve enerjiye sahibiz. Ancak 10 bin Tuğlaya ulaştığımız gün de; dünyada internet üzerinde pixelleri canlandırarak yaratılan en büyük kaynağa ulaşmış olmanın heyecan ve gururunu da doyasıya yaşayacağız hep birlikte. Bu heyecana sadece günler kaldı. Eğer siz de bu fotofiniş'te yer almak isterseniz acele ediniz :)

Başarılı ve desteğe ihtiyacı olan öğrencilerin çağdaş eğitim

alabilmeleri için "Bir Tuğla da Sen Koy!" Kampanyamıza destek veren siz değerli mezunlarımıza ve dostlarımıza, yaratılan kaynağı match ederek daha fazla öğrenciye burs verilebilmesini sağlayan Sağlık ve Eğitim Vakfımıza ve öğrencilerimizi en iyi şekilde yetiştiren bütün öğretmen ve idarecilerimize de çok teşekkür ederiz.

Ali Cerrahoğlu TAC '78
TAC Mezunlar Deneği Başkanı

Summer '16

ESL Camp

4-week sessions:

June 26 – July 22, 2016

July 24 – August 19, 2016

3-week session:

July 2 – July 22, 2016

An Exciting Summer Program

Pickering College has an exciting summer program for students aged 12 to 18 who plan to study in an English-speaking school or who wish to study English as an academic subject in their own country. Learn English and experience the wonders of summer at our 42-acre campus, an ideal location for a unique program that combines intellectual learning with a summer vacation in Ontario, Canada.

The ESL Summer Program is well-balanced between classroom activities during the day and evening/weekend activities designed for entertainment and as a means to further improve English skills. All aspects of the program provide opportunity for leadership development and personal growth through peer support, creative problem-solving and team-building.

STUDY IN CANADA

FOR MORE INFORMATION, PLEASE CONTACT OUR REPRESENTATIVE:

Abdullah Şehoğlu TAC '77 Erenca - Immigration and Education Services

T: 0212 373 9421 M: 0532 231 0677 E-mail: asehoglu@erenca.com

PICKERING COLLEGE

www.pickeringcollege.on.ca

TAC '78 Ali Cerrahoğlu ve TAC Headmaster Andy Leathwood 11-14 Mart tarihlerinde Tarsus Okullarını ve Türkiye'yi Balkan Veteran Salon Atletizm Şampiyonası'nda temsil etmek üzere Romanya'nın Bükreş şehrine gittiler. 12 ülkeden birkaç yüz sporcunun katıldığı bu önemli spor etkinliğinde 35 yaşından 80 üstüne kadar birçok yaş grubunda katılımcı yer alıyordu. Mezunumuz, Balkan Salon Rekoru olan 1.64 metre ile yüksek atlamada altın madalya kazandı. Mr. Leathwood cirit atma branşında gümüş madalya kazandı. Başarılarıyla öğrencilere rol model olan Ali Cerrahoğlu ve Mr. Leathwood'u tebrik eder, başarılarının devamını dileriz. TAC '78 Ali Cerrahoğlu ve Mr. Leathwood'u Bükreş'te mezunumuz

'70 Hamdi Demirel yalnız bırakmadı. TAC kardeşliğinin en güzel örneğini sergileyen Hamdi abiye Şampiyonaya katılan Ali Cerrahoglu ve Andy Leathwood'a desteğinden dolayı teşekkür ederiz.

TAC '81 Emre Toğrul'un "Hürriyet yazıları" adlı kitabı çıkmıştır. Tebrik eder, daha nice kitaplarla bizlerle birlikte olmasını dileriz. Kaleminize sağlık.

TAC '84 Mehmet Nane Pegasus Genel müdürü oldu.

TAC'92 mezunlarımızdan İç Mimar Renin Arpaç, kişiye özel tasarım mutfak ve mobilya mağazası **rnn home**'u, Atakule karşıtı Ankara'da, geçen ay faaliyete geçirdi. Rnn home, fabrikasyon olmayan, uygun olan her ebatla, ileri teknoloji ve kalite ile üretilen, el işçiliği ve özgün tasarımı olan ilk Türk mutfak markasıdır. Sac, masif ve ahşap kaplama kapakların ve kapak kulplarının hepsi rnn home tasarımı olup tescillidir. Rnn home'da mutfakların tamamlayıcı ürünleri büfe, kapı, masa ve sandalyeler de rnn tasarımları olarak satışa sunulmaktadır. Ayrıca müşterilerin konforu düşünülerek, rnn home ekibi tarafından özenle seçilmiş mutfak yan ürünleri olan, beyaz eşya, duvar kağıdı ve parke de satışa sunulmaktadır.

TAC '98 Onur Karaöz ile Yuliya Gracheva 19.02.2016 tarihinde dünya evine girdi.

TAC'76 Ali Kabaş, Adana ve çevresinde paramotoruyla uçarak havadan fotoğraflar çekecek ve 9 Nisan'daki Adana Portakal Çiçeği Festivali kapsamında "Baharda Yükseklerden Adana" konulu bir fotoğraf sergisi açacak. Bütün TAC'lileri açılışa bekliyor. Ali Kabaş'ın hava fotoğrafları, doğal olarak hayatını yerde geçiren insanların göremediği sıradışı detayları sanatçının gözünden göstermeyi amaçlıyor. Web sitesi: www.alikabas.com

TAC'89 Naci Kavrar, Kuzey Teksas Türk-Amerikan Birliği (TURANT) Başkanlığı'na seçildi.

TAC'72 Murat İldır, Mersin Wonasis Otel'in genel müdürü olmuştur. Kendisini tebrik eder, başarıların devamını dileriz.

TAC '79 Ömer Karahan'ın bebeği ALP, dünyaya geldi.

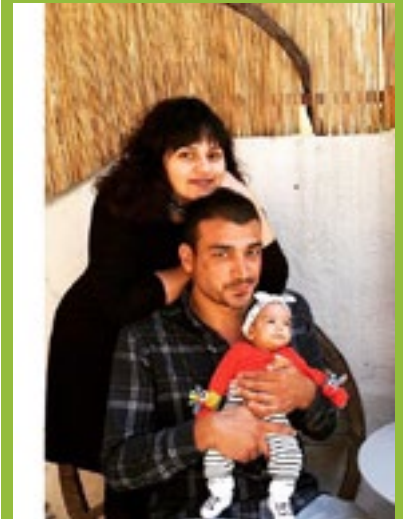
TAC '95 Evren Can'ın kızı Ezel Neşem dünyaya geldi.

TAC '96 Ozan Canbolat'ın Can adını verdiği oğlu dünyaya geldi.

İlk torunun kucağına alan babaannesi Emine Canbolat; "Hoş geldin CAN'IM, hoş geldin aramıza CAN'IM bebeğim... Işığınla, bereketinle, güzelliğinle hoş geldin ailemize, dünyamıza," diyerek mutluluğunu dile getirdi.

TAC '04 Senem Karaöğen Aktaş ve TAC '04 Tahsin Aktaş'ın Nefes Tanem adını verdikleri kızları dünyaya geldi.

KAYBETTİKLERİMİZ

TAC 1958 döneminden ağabeyimiz, okulumuzun emektar tarih öğretmeni **Abdullah Küçük** hocamızı

TAC '78 **Hayri Ermiş'i**,

TAC '71 **Süleyman Eylem'i** kaybettik... Ailesine ve tüm TAC camiasına başsağlığı ve sabır dileriz. Nur içinde uyusunlar.

TAC '82 **Selim Benyeş'in** babası Eli Benyeş

TAC '83 Serhan Antalyalı'nın babası **Zekeriya Antalyalı**

TAC '78 Ahmet Özsoylu'nun babası **Sami Özsoylu**

TAC '91 Hüseyin Büyükyurtsever'in babası

TAC '02 Ayten Nuhoğlu'nun babası, **Dr.**

Halil Nuhoğlu,

TAC '90 Berke Türkyılmaz'ın babası,

TAC '77 Cüneyt Cezayirli'nin babası, TAC '77 Aydın

İzgialp'in kayınpederi, TAC '10 Disar İzgialp ve

TAC '16 Efe İzgialp'in dedeleri **Münir Cezayirli,**

TAC '78 Bülent Yalman'ın babası, '05 Deniz ve '11 Ece Yalman'ın dedeleri

TAC '88 Ümrân Ünal'ın annesi,

TAC '64 Sinan Bayraktaroğlu'nun annesi

TAC '79 Lütfi Soyupak, '81 Bülent Soyupak'ın

anneleri, '13 İpek Soyupak ve '16 Serra Soyupak'ın

babaanneleri

TAC '89 mezunu Defne Ongun'un kayınpederi

TALAS '68 Ahmet Karahan ve TAC '79 Ömer

Karahan'ın babası **Şemsettin Karahan**

TAC '90 Bora Gürkan'ın babası

TAC '01 Defne Ersoy Acarsoy'un babası **Dr. Faruk**

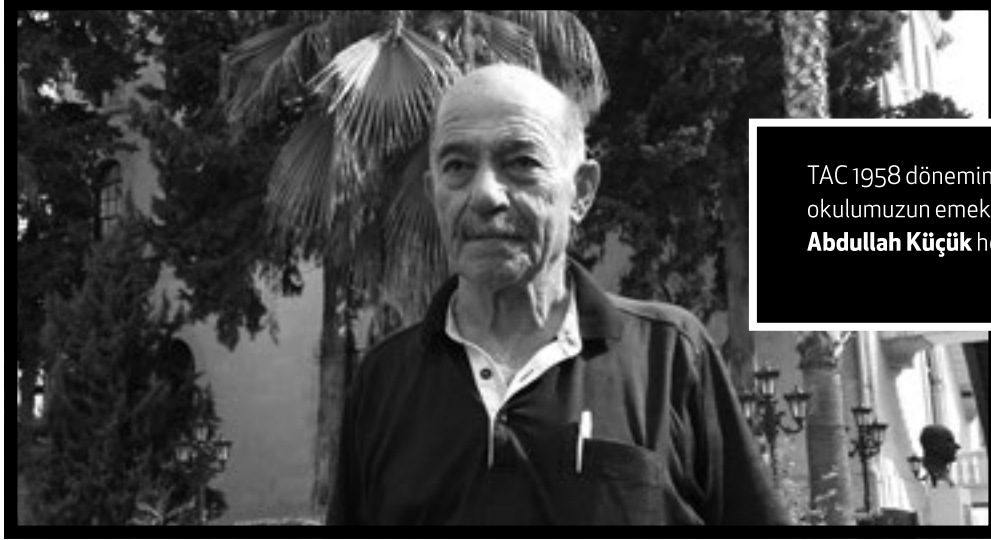
Ersoy

TAC '79 Bülent Öz'in annesi

TAC '87 Aysun Erdoğan Sükan'ın babası vefat et-

miştir. Ailesine ve sevenlerine baş sağlığı ve sabır

dileriz. Nur içinde uyusunlar.

TAC 1958 döneminden ağabeyimiz, okulumuzun emektar tarih öğretmeni **Abdullah Küçük** hocamızı kaybettik..

TAC '73 mezunu **Levend Beriker'in** vefatını büyük bir üzüntüyle öğrenmiş bulunmaktayız.

TAC '78 Hayri Ermiş'in ardından

Erdem Bağatur TAC '80

Hayri Ermiş'in bu ortamda pek sesi çıkmıyordu, muhtemelen bu nedenle ölümü hakkettiği ilgiyi görmedi. TAC '78 mezunu Hayri Ermiş İstanbul Tıp Fakültesi'nde kadın hastalıkları ve doğum profesörüydü. Bu erişilmesi oldukça güç olan bir akademik kadrodur, bilenler anlar. Türkiye'nin ve Avrupa'nın en önde gelen birkaç perinataloğundan biriydi, bu konuda çok iyi tanınan bir hekim ve akademisyendi. Türkiye'deki perinatalogların bir çoğunun yetişmesinde ciddi bir katkısı vardı ve bu camiada çok sevilen sayılan bir insandı. Biraz önce baktım, uluslararası dizinlerde yer alan 35 bilimsel çalışması varmış, en sonuncusu şubat 2016'da yayımlanmış.

Benden iki sınıf büyüktü. Onu ilk tanımam hazırlığın ilk günlerinde iki arkadaş ömrümüzde ilk defa elimize aldığımız babetbol topunu potaya sokmaya çalışırken oldu. Biz topu karpuz gibi potaya savururken oradan geçmekte olan "abi" yanımıza gelip bize nasıl şut çekeceğini göstermiş, defalarca yaptırıp başımızda beklemişti.. Hayri Abi'yi böyle tanıdım.

Ben Lise 1'de okurken bahçede oturmuş, nereden bulduysam, hayranlıkla Duke University'nin bir tanıtım kataloğunu inceliyordum. Nasıl güzel bir okuldu o. O çimlerin üstüne yaymış kızlar, arkadaşları eski binalar. Buraya gitmeliyim diye iç geçirirken Hayri Abi geldi yanıma, aklımdan geçenleri derhal

anlayıp yanıma oturdu ve bana yarım saatlik bir "hayatın gerçekleri" nutku attı. O akşam eve çok mutsuz dönmüştüm, biliyordum haklıydı. Şimdi düşünüyorum aslında 18 yaşında bir "çocuğun" değil kırık yaşında bir adamın konuşmasıydı o. O doktor olmak istiyordu ve o yıl tıp fakültesini kazandı, İstanbul'a gitti. İki yıl sonra da ben. Cep telefonu yok, internet yok. Sokakta karşılaştık. Ben de tıp fakültesinde okuyordum, ama mutsuzdum. Bir "hayatın gerçekleri" nutku daha. Yine çok olgun bir insandan beklenecek bir konuşma, oysa yalnızca 20 yaşında bir öğrenciydi.

Hayri Abi'yi hep güler yüzüyle hatırlayacağım. Sevgi dolu bir insandı.

ADANA OCAK

MERSİN OCAK VE ŞUBAT

ANKARA ŞUBAT

TAC '79 Buluşması

Ömer Karahan TAC'79

Sınıf arkadaşımız Aydın Tekay, Cerrahpaşa Tıp 5. Sınıf öğrencisi iken Finlandiya'ya bir değişim programı ile gitti. Gidiş o gidiş. Yakışıklı ve yetenekli kardeşimizi geri göndermemek için her şeyi yaptılar ve Aydın'ımız orada devam etti hayatına. Hem çok başarılı bir kadın doğum uzmanı oldu, hem de evlenip ikiz babası. Akıllı hep bizdeydi. Bizim de onda. Sık sık geldi, görüştük. Reunion'lara bile katıldı. Hatta TAC 79 Bombalaki Sailing Team ile yelken yarışlarımızdan bir kaçına bile girdi. Son dönemde email gruplarıydı, Facebook'tu, whatsapp'tı derken iletişimimiz bir "yatakhane mavrası" kıvamına geldi.

50'li yaşları bile yarılarmış olduğumuzu nadiren hatırlayarak ve için için kabul edemeyerek, kendi halimize bir yandan gülüp, bir yandan da grup konuşmalarında birinin bir kaç günlük yokluğunu bile hemen farkedip "nooldu lan? İyi misin" lere kadar ilerleyince, eskisinden çok daha sık bir araya gelir olduk.

Bin türlü bahane ile bir türlü The Club yaptırılmayan Moda Saklıköşk, bizim buluşmalarımız için ideal mekan haline geldi. Bize ayırdıkları odada hem nefis

Adana Buluşması resimdekiler: Sol köşeden (kırmızı TAC sweatshirtli) Mustafa Karahan, Ali Özler, İbrahim Tutar, Lütfi Soyupak, Ali Refik Tars, Aydın Tekay, Ahmet Cemil Yalçın, Ahmet Turgay, Akver Akverdi, Murat Serbest, Sedat Bacak, Can Hisarlı, İsmail Gürleyik.

yemekler yiyoruz, hem de dilimizi hiç sakınmadan istediğimiz kadar mavra yapabiliyoruz. Bu buluşmaların whatsapplanan resimleri Aydın'ı çok cezbedince kendi aramızda aylık olduğu için "Regl" buluşması dediğimiz son buluşmamıza bir sürü aktarmalı uçuşu göze alıp taa Helsinki'den Aydın da kalkıp geldi.

Regl'imizin onur konuğu sadece o değildi. Yıllardır sessiz duran ve ortalar dagözükmeyen Gökhan Tırnakçı ve sırf bu buluşmaya yetişebilmek için hemen hiç uyumadan New York'taki

fuarından İzmir yerine direk Moda'ya gelen Taner Çiğner de vardı. Taner bize çiftlik balıkçılığının gerçeklerini ve ne kadar güvenli olduğunu anlattı. Sacit'in bir evvelki Regl'de dağcılık sunumundan sonra bir "The Club Talks" havası esiyor artık bizim mavralarda.

Aydın Saklıköşk'te kebab olmadığından ertesi gün Mustafa Karahan'ın eskortu ile kendisini Adana'da bekleyen 12 kişi ile bir de kebab ziyareti yaptı. Bu gurme turundan bir kaç kilo ve bol kahkahalı anılar biriktirerek 12 saat uçup Finlandiya'ya dönebildi.

Saklıköşk Buluşması resimdekiler: Sol en önden: Gökhan Tırnakçı, Murat Neyim, Selçuk Barlas, Aydın Tekay, Taner Çiğner, Halim Özmen, Sacit Erdem, Durmuş Pehlivan, Bülent Sandal, Ömer Karahan, Vecdet Konuk.

Nostaljik bir gezi

Gürkan Ertaş TAC '63

TAC'den mezun olalı 52 yıl geçmiş, hatta buçuğu da var. Övünmek gibi olmasın "Efsane Sınıf" olarak bilinen 63'lülerdenim. Bu yılbaşı çocuklarla dört gün sürecek olan tatilimizi Mersin ve Tarsus'ta geçirme kararı aldık.

Ankara'dan ben, eşim, oğlum, gelinim ve üç torumum, (yedi kişi); Antalya'dan kızım, damadım, torunum ve dünürlerim (beş kişi) olmak üzere toplam 12 kişi, 31 Aralık 2015 günü akşamı Mersin Suphi Öner Öğretmenevi'nde buluştuk. Bu fikri ortaya atan ve rezervasyonumuzu gerçekleştiren sevgili sınıf arkadaşım Erdoğan Kaynak'a buradan ayrıca teşekkür ediyorum.

Öğretmenevinin mütevazı koşulları arasında yeni yıla girdik. Çocuklarımla, torunlarımla ve sevdiklerimle bir araya gelmek benim için yeterli ve güzel bir yılbaşı hediyesi oldu.

Yılın ilk günü tüm grubumuzla Tarsus'a gelip çocuklarıma ve torunlarıma okulumu gezdirmek istiyordum. İçimde garip bir heyecan vardı. Tarsus'a geldiğimizde ilk durağımız Kleopatra Kapısı (eski adıyla Kancık Kapı)

oldu. Orada birkaç hatıra fotoğrafı çektiirdikten sonra St. Paul Kuyusu'nu ve etrafında restore edilen muhiti gezdik. Artık sıra TAC'ye gelmişti; okula yaklaştıkça heyecanım daha da artmaya başladı.

O gün tüm öğrenciler tatilde olduğu için okulun kapalı olduğunu biliyordum. Oraya geldiğimizde okulu gezeme gibi bir durumla karşılaşmamak için yine sevgili sınıf arkadaşım Akar Burduroğlu'nun yardımlarını rica ettim.

Dolayısı ile okulun önüne geldiğimizde, 83 mezunu Ramazan kardeşimizi ve okulun bekçi ve korumalarını bizleri kapıda bekler bulduk. Tanışma faslından sonra cümle kapısı önünde torunlarımla ve çocuklarımla birlikte hemen birkaç resim çektiirdik.

Kampüsün içine girmek ve orada eski günlere gitmek, bu yaşa gelmiş bizim gibi insanları o kadar duygulandırıyor ki. Okulumu en son 2013'te, yani 50. Mezuniyet gününde, ziyaret etmiştim. O tarihte nerede ise efsane sınıfın hayatta olanlarının tamamına yakını orada idik hem de eşlerimizle birlikte ve muhteşem bir kutlama gerçekleştirmiştik. Sevgili hocamız Haydar Göfer'in elinden, TAC Mezunlar Derneğimizin hazırlattığı 50. Yıl Mezuniyet Plaketlerimizi almıştık. Bütün o anılar teker teker gözlerimin önünden geçti.

Sonra Ramazan Kardeşimin refakatinde önce Stickler Hall'i gezdik. Diğer ziyaretlerimde binaların içine pek girme fırsatım olmamıştı; meğer binanın içinde ne muazzam değişiklikler yapılmış. Tabii insan ister istemez binanın şimdiki durumu ile bizim dönemimizdeki durumunu karşılaştırmaya başlıyor.

Yapılan iç değişiklikler belki ihtiyaca binaen yapılıyor - bunu saygıyla karşılıyorum - ama binanın da otantik mimarisini ve havasını da değiştiriyor. Nitekim Stickler Hall'de de böyle olmuş; basement kütüphane olmuş, yatakhane katımız

dersliklere ayrılmış, binanın içindeki merdivenlerin yeri değiştirilmiş ve lise sondaki fencilerin sınıfı yok edilerek merdivenlere verilmiş. Yani binada ne yattığınız yeri ne de okuduğunuz sınıfı bulamıyorsunuz. Bunlar bende tarif edilmez iç buruklukları yarattı. Yeni şekil ve değişiklikler kötü mü olmuş? Asla değil, hatta daha da güzel olmuş ama işte bunlar benim hissettiklerim. Ne yapayım elimde değil.

Dershanelerin bulunduğu koridorda,

mezun olurken sınıfların hazırladığı fotoğraflarımızı havi tablolar vardı. Orada bizim sınıfın tablosunu aradım. Bir tablo gördüm ve resmini çektim; evet bunlar bizim sınıf arkadaşlarımızın resimleri, ama tablo, bizim tablo değil. Biraz buruldum. Zira bizim tabloyu sevgili sınıf arkadaşım Ercan Özer hazırlamıştı ve bizleri bir kartalın kanatlarında uçurmuştu. Çok anlamlı bir tablo idi. Tablonun başına bazı nahoş olaylar gelmişti, onları biliyordum; ancak Ercan sonraki yıllarda, elde mevcut tablolardan yenisini hazırlatıp tekrar okula teslim etmişti. Biraz daha yürüyünce işte o meşhur tabloyu gördüm. Yani 63'lülerin

de yolun karşı tarafında 1,5 yıl kadar önce hizmete açılan tesisleri gezdik. Oradaki yatakhaneler, yemekhane, çok amaçlı salon gerçekten göz kamaştırıcı güzellikte ve modernlikte idi. Torunlarımız orada top da bulunca çıkmak istemediler. Hepimizin keyfi

yedikten sonra Eshab-ı Kehf'i ziyaret ettik. Üç yıl Tarsus'ta okumuş olmama, daha sonraki yıllarda birçok defalar Tarsus'u ziyaret etmeme rağmen 7 uyurlar mağarasını görmek kısmet olmamıştı. Çok geç kalmış bu ziyaretten sonra beni asıl heyecanlandıran Mersin buluşmasını gerçekleştirmek üzere, Mersin'e döndük.

Sevgili Erdoğan beni ve eşimi öğretmenevinden alarak doğruca Akarların evine götürdü. Orada yine sınıf arkadaşım Savaş Hayırlıoğlu ve ODTÜ'den arkadaşım (diğer arkadaşlarımızın da ortak arkadaşı) Tamer Gök ve sevgili eşi vardı. Böylece dört TAC'li ve bir ODTÜ'lü arkadaş, eşlerimizle birlikte bir araya gelmiştik. Ev sahibemiz Jo Ann'ın hazırladığı güzel mezeler eşliğinde yaptığımız sohbet sonucu, akşamın nasıl olduğunu anlamamıştık bile.

Mersin'e gelmişken biraz da kentin batısına uzanalım dedik. 2 Ocak sabahı şehrin batısındaki gelişmeleri, kilometrelerce uzayan kentsel alanları, yok olan narenciye bahçelerini, yok olan kıyı şeridini, devleşen kasabaları, hiçbir mimari özelliği olmayan beton binaları büyük bir teessürle ve içim burkularak izledim. Neyse ki Kanlıdivane ve Cennet Cehennem Obrukları eski şeklinde duruyordu. Oralara hiç dokunulmamıştı. Buna şükrederek Narlıkuyu'ya geldik. Buradaki balık keyfimiz ve Mersin'deki Parlak Restoran'da canlı müzik eşliğinde ki akşam yemeğimizle Mersin turumuzu tamamlamış olduk.

Allah tekrarını nasip etsin diyerek sizlere selam, sevgi ve saygılarımı sunuyorum. Yeni yılın, dünyaya, ülkeme, camiamıza ve tüm sevdiklerimize huzur, sağlık ve başarı getirmesini diliyorum.

05.01.2016

o koridorda iki ayrı tablosu var ve birisi de bizim orijinal tablomuzun tıpkıbasımı. Yitiğini bulmuş biri gibi ne kadar çok sevindim bilemezsiniz. Tabii hemen onu da fotoğrafladım. Daha sonra yine Ramazan Kardeşimin refakatinde hem eski kampüsü hem

yerinde idi. Ben de bu tesislerin okul bünyesine kazandırılmasında emeği geçen herkese sonsuz teşekkürler ediyor, minnet duygularımı sunuyorum. Okul gezimizi bitirdikten sonra Şelalemizi gezmek olmazdı. Hep beraber Şelalede Adana kebablarımızı

63'lüler buluşması

İstanbul'da Bir 86 MAVRASI

Baler Eskibatman TAC '86

Her şey Cem Bahadır Mutlu'nun bir – iki hafta önce, gecenin bir köründe TAC'86 için bir WhatsApp grubu kurması ile başladı. Vonk vonk öten telefonumun bunu yapmak için haklı bir sebebi vardı: 100 üye! Adam nereden buldu numaraları, nasıl ekledi herkesi, nasıl uğraştı, bu ne enerjiydi bilemedik... ancak son derece mutlu olduk. Malum, 30. Yıl buluşması için evimizde olmayı planlıyoruz bu Mayıs ayında, bu haberleşme grubunu da önden yapılmış güzel bir çalışma, pek hoş bir hizmet olarak karşıladık ve tebessümle baktık telefonlarımıza. Normalde 100 kişilik gruptan anında ve çılgın atarak kaçırım, zira herkes bir kere "merhaba" yazsa telefon Amerikan filmlerinde arka planda hiç susmayan ambulans misali bütünlüğün ve gece öter. Bütün Çinliler aynı anda zıplasa dünya yörüngesinden çıkar gibi bir şey yani, tahmin edersiniz... ama gruptan çıkmak bir yana dursun, birbirimizi çok özlemiş olduğumuz ve herkes kendinden haber verdiği için mutluluk gözyaşlarımızı silecek mendillerle okumaya başladık her günkü yazışmaları. Bizim için önemli bir yayın organı haline dönüştü bol üyeli grubumuz.

İşte o haberleşme grubunun ilk somut meyvesini de dün akşam yedik. Daha doğrusu meyveyi en sonda yedik, önden rakı, şalgam, kebab, bol muhabbet ve daha da bol mavra yaptık söylemesi ayıp. Yazışırken ben Hale'ye (Kundak) "çok uzun yıllar oldu, nerelerdesin, çok özledik seni" dedim. Bu fikrime epeyce bir katılım oldu. Hale de dedi ki "ben İstanbul'a geliyorum zaten ayın sonlarında, vakti uygun olanlarla görüşsek ya?". İşte o noktada gurmelerin kraliçesi, her mekanın şefi, yenilebilecek her güzel yemekten ve kaliteli tüm mekanlardan haberi olan Yudum (Evyapan) devreye girdi. "Hadi ayarlıyorum ben" diyerek 28 Ocak

akşamına Etiler – Yüzevler'de masa(lar) ayırttı. Sağolsun bize mekanı kapatmış neredeyse, bunu gidince gördük!

Birbirine doyamayan kalabalık masalarda adet olduğu üzere, bir süre sonra "yahu benim yanımda Onur oturuyordu, nereye gitti?", "Aa karşıma Muhsin gelmiş", "Betül az önce buradaydı ama şimdi restoranın iç kısımlarına doğru bak istersen..." gibi cümleler sarfetmeye başladık. Millet sandalyeler arasında elektron hızında dolaşmaya başladı, doğrusu da buydu zaten. Lakin Hale dışında çok önemli bir katılımcımız daha vardı şehir dışından, Hakan (Alpagül). Özsavran (Mustafa Nevzat) sağolsun, onu alandan kaparak yetiştirdi yemeğe. Buluşmaya Hatay'dan uçmak herkesin yapacağı iş değildi ama Hakan dedi ve yaptı. Kendisine çok teşekkür ettik bu renkliliği sağladığı için ve de onu yormayıp biz onun sandalyesi etrafında döndük pervane misali. Yemek sırasında haberleşme grubu da iş başındaydı elbette, telefonlar yine ötüyordu aralıksız. Tüm yurtta ve dış temsilciliklerde

86'nın 30. yılının başlaması coşkuyla kutlanıyordu...

Eğer buluştuğunda arkadaşılığının başladığı yıllara anında ısınlandığın samimiyette bir ekip varsa, herkesin suratına tarifsiz ve şapşal bir tebessüm ile bakıyorsan ve bu hayatta ne kadar şanslı olduğunun farkındaysan, elbette ki herkesle edebildiğin kadar muhabbet edeceksin... Masada herkes 11 yaşındaydı dün akşam. O yıllardaki saflığına, sevgimize ve samimiyetimize döndük hiç vakit kaybetmeden. Daha sonraki yıllarda Mine (Aydın) CEO olmuş mesela, aferin ona, ne güzel ama biz ona bakınca 11 yaşındaki Mine'yi görüyoruz hala, buna ne buyrulur? Gecenin güzelliği işte böyle detaylarda saklıydı. Birbirimize sarılmaya, muhabbete ve gözlerimizin içine bakmaya doyamadan sonlandırdık geceyi. Nasılsa bu yıl 30. yılımız ve çok şükür ki gayet kararlıyız bu buluşmaları bütün yıl istikrarlı biçimde yapmaya. Not: Surattaki şapşal tebessüm ertesi gün de gitmiyor, bilginize... Sevgiyle kalın çok değerli ailemiz.

Haydar Hoca 97 yaşında

Erdoğan Kaynak TAC '63

Tarih 12 Şubat, 2016. Günlerden Cuma.

TAC'mizin efsane hocası, sevgili Haydar Hocamızın 97. doğum günü. Hocamız, her sene öğrencileriyle bir araya gelir, belleğinde taptaze muhafaza ettiği mısraları okur,bizlere dinletirdi.

97. doğum günü için Çamlıyayla yolu üzerinde hizmet veren Ehli Keyf lokantasında buluştuk öğle yemeğinde bu yıl da. 1956 mezunumuz Cevdet Azbulunur abimizden, 2002 mezunumuz Alp Erdem'e uzanan geniş bir dönem aralığından çok sayıda mezunumuz sevgili Haydar Hocamızın masasında yerlerini aldılar.

Kimler mi vardı dersenez:

(hatırladığım kadarıyla)
İstanbul'dan kalkıp gelen
Ertan Söylemez'in (TAC'58) yanısıra,
Gazi Türkyılmaz (TAC'62)
Akar Burduroğlu (TAC'63)
Ergül Bakay (TAC'63)
Erdoğan Kaynak (TAC'63)
Savaş Hayırlıoğlu (TAC'64)
Samsa Karamehmet (TAC'65)
Hayrettin Ergun (TAC'67)
Necdet Özcan (TAC'67)

Savaş Özkan (TAC'67)
Turgay Atıncı (TAC'70)
Haldun Kancaal (TAC'74)
Kemal Tarım (TAC'74)
Baha Kerimoğlu (TAC'76)
Fuat Togo (TAC'81)
İlter Baykal (TAC'87)
Alp Erdem (TAC'02)
Jale Sever Hocamız
Fezile Kaynak
Betül Ablamız
Nuran Ablamız
Cavit Yüksel

Rakı kadehlerimizi Haydar Hocamızın sağlığı için kaldırdık. Doğum günü pastasını 'iyiki doğdun Hoca' nameleri ve alkışlarımız eşliğinde kesti Hocamız.

Çok keyifli bir etkinlik yaşadık sevgili Hocamızla.

Şunun şurasında ne kaldı ki DALYAYA demeye HOCAM!
Sık dişini...

Ehli Keyf'in yemeklerini, servisini ve fiyatlarını beğendik.
Betül Ablamıza, Nuran Ablamıza ve Alp abimize
Teşekkürler...

TAC Mezunlar Derneği Ankara Balosu

Merve Mutlu TAC '09

2016 yılının ilk etkinliklerinden biri Ankara TAC Mezunlar Derneğinden geldi. Her sene geleneksel olarak düzenlenen TAC Mezunlar Derneği Ankara Yıllık Yemeği bu sene 23 Ocak'ta Ankara Hilton'da düzenlendi. Gece'ye Ankara'nın mezunları dışında Tarsus'tan gelen Mezunlar derneği yönetim kurulu üyeleri, okulumuzun müdürü Andrew Leathwood ve Türk müdürümüz Günseli Yüksel('87) de katıldı.

Gece, eski yeni bütün mezunların kaynaştığı kokteyl ile başladı, sürprizler ve eğlencelerle dolu bir yemekle devam etti. Ankara Dernek başkanı Dr. Emin Çulhacı('68) gecenin açılışını yaptığı konuşmasında her zamanki gibi şakalarıyla yemeğe renk kattı. TAC müdürümüz Mr. Leathwood, yaptığı konuşmada, bulunduğu bu camianın bağlarına ve gücüne hayran kaldığını bir kez daha dile getirdi.

Ankara'nın sıcaklığını yansıtan yemekte kameralara çok hoş kareler yansıdı. Gecenin ilerleyen saatlerinde şarkılar söylendi,

danşlar edildi ve gecenin sürprizi olan çekiliş yapıldı. İpana'nın sponsor olduğu çekilişte mezunlarımızdan gelen hediyeler dağıtıldı. Tarsus Amerikan Koleji yeni rozetleri çekiliş biletleriyle birlikte hediye olarak konuklara verildi. Çekilişte en talep gören hediyelerin arasında Adana'dan gelen Okyay helvaları yer

alıyordu.

Gecenin sonlarına doğru TAC'nin unutulmaz marşı olan "bombalaki" dönemsel farklılıklara rağmen hep birlikte söylendi, bütün TAC camiasını birleştiren bu marş geçmiş yad ettiren gecenin pırıltılı noktası oldu.

TAC Mezunlar Derneği Yönetim Kurulu yıllık toplantısı Ankara'da düzenlendi...

Tarsus Amerikan Koleji mezunlar derneği Ankara Şubesinin düzenlediği yıllık Ankara yemeği nedeniyle Ankara'ya gelen yönetim kurulu, yıllık toplantılarını Ankara Hilton'da düzenledi. Yoğun bir gündemi olan toplantıda dernek bütçesi, bu sene ikincisi düzenlenen İK toplantısı,

homecoming yenilikleri ve planlanan TAC telefon uygulaması öncelikli konular arasındaydı. Toplantının açılışını okulumuz müdürü Andrew Leathwood ve Türk müdürümüz Günseli Yüksel('87) yaptı. Müdürlerimiz Ankara'ya geldikleri zamanı etkili kullanmak için toplantı açılışının hemen ardından

planladıkları Ankara turuna devam etmek üzere TBMM'yi ve Anıtkabir'i görmeye gittiler. Ankara ve genel yönetim kurulu üyelerinin çoğunun bulunduğu beş saat süren toplantıda Ali Cerrahoğlu ('78) başkanlığında hızlı, akıcı ve etkili bir şekilde kararlar alındı ve senelik planlar yapıldı.

Kanada ile İlgili Bilgi ve Gözlemler

Ergül Bakay - TAC'63

Geçen yılın Ekim-Kasım aylarında Kanada'daydım. Doğal güzellikleri ile öne çıkan bu ülke, sonbahar mevsiminde bitki örtüsünde meydana gelen renk değişiklikleri ile gerçekten etkileyici, dinlendirici bir ortama bürünüyor. Zorlu geçen kış mevsiminin 5-6 ay sürdüğü Kanada'da kar yağışları genellikle Ekim sonu Kasım başı başlar. Artık bu konuda değişiklikler görülüyor, bilinen süreçler yaşanmıyor. Küresel ısınma, sera gazı salınımları gibi faktörlere bağlı yeni süreçlerden bahsediliyor. Bu vesile ile dünyamızı tehdit eden küresel ısınma ve neden olduğu doğa olaylarındaki değişiklikler konusuna kısaca değinmekte yarar var. Zira bu olumsuz gelişmelerin etkileri şimdiden görülmeye başlandı. Hesaplamalara göre son 50 yılda ısı 1 ila 1.5 derece yükselmiş. Doğal dengedeki bu bozulma kendisini şiddetli fırtına, sel, yağmur ve kar örtüsü üzerindeki olumsuz etki ve mevsim kaymaları şeklinde göstermektedir. Kuzeydeki Arktik bölgedeki buz kütlelerinin önemli ölçüde eridiği görülmektedir. Buzullar her 10 yılda yaklaşık %3 erimekte, deniz seviyeleri yükselmekte, kuraklık artmakta, yer altı suları kurumaktadır. Uzmanlara göre 21.yüzyılın sonlarına doğru küresel ısınma 2.5 ila 5 dereceye kadar artabilecek, deniz seviyesi 26-59 cm kadar yükselebilecek, kuraklık ve su sorunları açık ve yiyecek yetersizliklerine yol açabilecektir. Bütün bunların tehlike boyutunda artmaması için sera gazı salınımlarının kesinlikle azaltılması gerekiyor. Birçok ulusal ve uluslararası kurum ve kuruluş bu konuda araştırma ve çalışmalarını sürdürmektedir. Doğa Koruma Sevdalısı Hayrettin Karaca'ya göre "Anadolu için susuzluk artık bir kader. 2025'den sonra Türkiye kurak iklim kuşağına giriyor." Bu tespit ülkemiz yönünden de orman, akarsu, göl, nehir, mera ve tüm çevre korumasının hayati önem taşıdığını ortaya koymaktadır. Erozyon, çölleşme, yer altı sularının tükenmesi ve çevre kirliliğinin sebep olduğu ürkütücü tablonun önümüzdeki on yıllarda bütün çıplaklığı ile gündeme geleceğini düşünüyorum.

İstanbul Modern'de "Yok Olmadan"

isimli bir sergi açıldığı basında yer aldı. Serginin ana temasını çevre konusunda toplumsal bilincin gelişmesine katkıda bulunan ve yeni bakış açıları kazandıran sanatçılara duyulan saygı oluşturuyor ve sergi başlığını Kanadalı ozan-sanatçı Joni Mitchell'in bir şarkısından alıyor. "Bilmezsin Eldekinin Değerini Yok Olmadan" şarkının nakaratı ve bu sergide doğanın insan hayatındaki vazgeçilmezliği ve çok geçmeden yapılabileceklerle dair vurgular var. Mitchell'in 1970'li yıllardaki şarkısında bu ekolojik duyarlılığa temas edilerek, doğanın kıymetinin "yok olmadan" anlaşılmadığı vurgulanmaktaydı. Seyahatim tesadüfen Kanada genel se-

çimlerinin yapıldığı, Parlametonun yenilendiği tarihe denk geldi. Seçim sürecini bir ölçüde takip etme imkanım oldu. 9 yıla yakın iktidarda olan Muhafazakar Parti seçimi kaybetti, Liberal Parti çoğunlukla iktidar oldu. 1970'li yıllarda Başbakan olan babası P.E. Trudeau gibi genç J.Trudeau başbakanlık koltuğuna oturdu. Seçimi kaybeden Başbakan S.Harper ertesi günü istifa etti, sade milletvekili olarak parlamentoda yer alacak. Muhafazakar Parti geçiş dönemi için seçilen bir liderden sonra asıl parti başkanını seçmek için çalışmalara başladı. Yeni hükümetin 30 üyesi var, 15'i kadın. Gerçek demokrasinin kusursuz işleyen bir saat

gibi gözlerimizin önünde sahnelenmesi hem hayranlık uyandırıyor hem de bizleri derin derin düşündürüyor demekle yetinmiyorum.

Kanada dünyanın ikinci büyük ülkesi. Atlantikten Pasifik Okyanusuna uzanan bu devasa ülkenin 9.984.670 km² yüz ölçümü, yaklaşık 34 milyon nüfusu var. Kıyılarının uzunluğu 202 bin km. Kanada'nın ancak %10'u devamlı olarak yerleşime açılmış, 10 Kanadalıdan 9'u şehirlerde yaşamakta, ülkenin çok büyük kısmı sonsuz genişlikte ve insan ayağının pek az değdiği bir durumda.

Kanada nüfusunun yaklaşık %17-18'i bir başka ülkeden göçmen olarak gelenlerden oluşuyor. İstatistikler 2000 yılı itibarıyla göçmenlerin %40'ının Asya-Pasifik bölgesi ülkelerinden geldiğine işaret etmektedir.

Kanada'nın ilk yerlilerinin 10 bin ile 25 bin yıl kadar önce Bering boğazı yolu ile Sibiry'a'dan Amerika kıtasına geçtikleri değerlendirilmektedir. O tarihlerde Asya ile Alaska arasında bugünkü coğrafi durumun aksine bir kara bağlantısı olabileceği varsayılmaktadır. Kanada ismi ise yerli Huron-Iroquois dilinde "village" veya "settlement" anlamındaki "kanata" sözcüğünden gelmektedir.

Kanada'da milli parklar 350.000 km² alan oluşturmaktadır. Milli parklar koruma altındaki alanların sadece bir kısmıdır. Diğerleri ise doğal rezervler, doğal oluşumlar ve insan faaliyetlerinin son derece kısıtlandığı diğer koruma altındaki bölgelerden oluşmaktadır. Doğaya saygı ve çevre koruma bilinci fevkalade yüksektir. Fransa ve Almanya'nın toplam yüz ölçümünden fazla, 900 bin km² alan koruma altındadır. Su rezervleri açısından dünyanın en zengin ülkeleri arasındadır. Buzulların erimesi ile Arktik kuzey bölgesinde deniz altında çok zengin gaz ve maden yatakları bulunduğu ortaya çıkmıştır. Bölge, deniz alanları uzantıları nedeniyle şimdiden Kanada, ABD, Rusya Federasyonu, Norveç ve Danimarka arasında ihtilaf konusu bir özellik taşımakta, belki de ileride kimi sürtüşmelere yol açacağı benzetilmektedir.

Doğal alanlar, milli parklar, su kaynakları ve sit alanlarının korunması konusunda Kanada'nın sergilediği bu tablonun bizim

gibi ülke fertlerini yeniden derin düşüncelere sevk etmesi gereken bir durumu ortaya koyduğuna işaret etmek zorundayım. Bu konuya şimdilik bir nokta koyalım.

Kanada siyasi rejim olarak bir anayasal monarşidir. Yani bir kral veya kraliçe başkanlığında demokratik federal bir ülkedir. Kanada anayasası yürütme gücünün Monark'a tevdi edilmiş olduğunu, bu gücün seçilmiş bir temsilci vasıtasıyla icra edileceğini belirtmektedir. Seçilmiş temsilci Ottawa'da mukim Genel Validir. Şu anda Kraliçe 2.nci Elizabeth'in temsilcisi Genel Valinin temsili görevlerinin dışında, pratikte bir işlevi yoktur; Başbakan ve Hükümetin yönlendirmesi çerçevesinde hareket eden bir organdır. Parlamento yasa yapma yetkisine sahip en yüksek organdır.

Vancouver Gezisi (British Colombia Bölgesi)

Kanada yüz ölçümü itibarıyla dünyanın ikinci büyük ülkesi. 11 değişik özellikler taşıyan Bölge(Province)den oluşuyor. İsimleri şu şekilde:

New foundland-Labrador
Nova Scotia
Prince Edward Island
New Brunswick
Quebec
Ontario
Saskatchewan
Alberta
Manitoba

British Colombia
The Territories (Yukon-Northwest ve Nunavut)

Atlantikten Pasifik Okyanusuna 5.514 km, güney sınırından kuzeye 4.634 km derinliğe sahip ülkede uzak mesafelerde görmeye değer yerlere seyahat etmek, özel durumlar hariç, bu ülkede mukim insanlar için yaşam boyu belki bir defa olası. Turistler için de haliyle öyle. Birkaç yıl önce kaybettiğimiz TAC-48 mezunu ağabeyimiz Dr. Aydın Yurtçu Vancouver'e bir defa gidebildiğini ifade etmişti. Aydın bey 60 yıldan beri bu ülkede yaşamakta idi. Yine TAC-49 mezunu İlyas Halil ağabeyimiz (o da uzun yıllardan beri Kanada'dadır) o bölgeye hiç gitmediğini söylemiştir. Bana gelince 4 yıl görev yaptığım bu ülkede gidemediğim ve fakat görmeyi çok arzuladığım Vancouver kentine gitmeye bu defa karar verdim ve 5 bin km uçmayı (5.5 saat) göze alarak bu yolculu-

ğu gerçekleştirdim.

Kısaca gerçekten güzel ve doğa ile iç içe bir kent. Bölgenin iklimi ılıman, her taraf park ve orman. Çevre koruma müthiş. Doğa harikası yerler, çok güzel müzeler, eşsiz manzaralar var. Dergimizde fazla yer kaplamaması adına, bu bölge konusunda ayrıntıya giremiyorum. Ölmeden (once in a lifetime) görülmeye değer bir dünya köşesi diyerek Kanada hakkındaki yazımızı sonlandırıyorum. Tüm TAC'lılara sevgi ve saygılar, Özellikle Toronto'da oturan TAC'lı kardeşim Bahri Özden'e pek çok sevgiler.

Unuttuklarımızı hatırlayalım!

GÖRGÜ - PROTOKOL KURALLARI

Ergül Bakay - TAC'63

Görgü kuralları (eski deyişle adabı muşeret; İngilizcesi ise "good manners") çok eski tarihlerden beri insanlığı ilgilendirmiş, önem verilmiş ve benimsenmiştir. Bu kurallar toplumsal yaşamda kurduğumuz ilişkilere egemen olması gereken yöntemler bütünüdür. Protokol ise, genel anlamda, diplomatik ilişkilerde, resmi temaslarda ve sosyal hayatta usul ve şekil yönünden uyulması ve uygulanması gereken kurallar toplamıdır.

Aile ortamında, okulda ve toplum yaşamında geçerli olan bu kurallar, kuşaklar boyunca değişikliklere de uğrayarak günümüze kadar gelirler. Aksine davranışlar ise yadırganıp ayıplanır, onay görmezler. Bu kurallara sırt çevrilemez. Bu kuralların bazıları toplumdan topluma da farklılıklar gösterir; ancak evrensel planda kabul görenler çoğunlukta. Bunlara uyulması kişinin yaşamını kolaylaştırır.

Gündelik yaşamda önem taşıyan bazılarına bir göz atalım, bakalım neleri ihmal ediyor, neleri doğru veya yanlış yapıyor, neleri unutmamız gerekiyor. Hemen belirtmem gerekir. Bu konularda mutlaka hepimiz çeşitli düzeylerde bilgi ve deneyim sahibiyiz. Bizimki sadece bir hatırlatma, hafıza tazeleme egzersizi olarak değerlendirilmelidir.

Sofra adabı dediğimiz kurallara baktığımızda, bir kere yemek masasının düzenlenmesinde temel bazı hususlara dikkat edilmesi daima puan kazandırır. Bir kere masanın iyi ütülenmiş beyaz bir örtü ile kaplanması önem taşır. Masa ve sandalyeler birbiriyle uyumlu olmalı; tabak, çatal, bıçak ve bardaklar düzenli ve uyumlu bir görüntü sergilemelidir.

Tek büyük bir masada yemek yenecek ise, tabak, çatal, bıçak ve bardakların aynı takımın parçalarından olması önemlidir. Sofrada bıçaklar sağda, çatal soldadır. Bunlar yemek sırasına göre dıştan içe doğru konuşlandırılır. Önce balık, sonra

bir et yemeği varsa en dıştaki çatal-bıçak balık, içerdeki et yemeği içindir. Tabakın ön tarafına konan kaşık, çatal-bıçak tatlı veya meyve içindir. Bardak sıralamasında beyaz şarap, kırmızı şarap

kendisini göstermektedir. Smokinin gündüz giyilmesi hiçbir şekilde uygun değildir. Bu giysi gece kıyafeti olup, resmi ya da özel davetlerde, akşam yemeklerinde giyilir. Ülke ve mevsimine göre beyaz

ve su bardakları birbirini takip eder. Yemek, servis tabağındaki servis çatalı sol, servis kaşığı sağ elle tutularak tabağa alınır. Kaşığın her türlü daima sağ elle tutulur. Eğer bıçak ile birlikte kullanılmıyorsa, çatal sağ elle alınabilir. Yemeği küçük parçalara ayırarak yemek doğru değildir. Her lokma yeneceği zaman kesilmelidir.

Yemek aralarında eller diz üstünde tutulur. Kolları masaya yaymak yanlıştır. Peçete diz üstüne konulur. Tabak altına iliştilmez. Yemek sonrası kalkarken peçete, kullanıldığı belli olacak şekilde hafifçe toplanıp tabağın sol yanına bırakılır. Giysi-kıyafet konusunda da bazı temel kurallara uymak kişiyi sıkıntılı durumlardan korur. Bu çerçevede şu konulara değinmek yararlı olacaktır.

Toplum yaşamında sıkça kullanıldığı görülen smokin (black-tie) konusunda yapılan en temel yanlışlık, bu giysinin ne zaman giyilmesi gerektiği konusunda

ceket de giyilebilir, ancak pantolon yine siyah olup, yan dikişleri üzerinde yukarıdan aşağıya siyah ipekli bir şerit bulunur. Bu giysi ile sadece siyah rügan ayakkabı giyilir. Smokinin karşılığı bayanlarda uzun etektir. Smokinle daima siyah papyon kravat takılır. Normal yakalı veya kıvrık uçlu yakalı beyaz gömlek giyilir. Siyah ipek çorap kullanılır. Smokin pantolonuna kemer takılmaz, sadece askı kullanılır. Çok kişiyi ilgilendirmediği bilinmekle beraber, kısa olarak, önemli bir erkek giysisi olan Jaketatay'a (morning coat) değinmek istiyorum. Bu giysi gündüz düzenlenen resmi törenlerde, düğün ve cenaze törenlerinde kullanılır. Resmi törenlerde siyah, düğün veya benzeri etkinliklerde gri yelek kullanılır. Rügan ayakkabı giyilmez. Düz siyah ayakkabı tercih edilmelidir. Gri siyah tonlarda, çizgili veya noktalı normal kravat takılır. Bu giysi ile papyon kravat kullanılmaz. Elbise düz siyah kumaştan yapılmış, önden tek düğmeli arkaya doğru yuvarlak inen kuyruklu ceketle, gri siyah çizgili kumaş-

tan dikilmiş pantolandan oluşur. Normal erkek kıyafetiyle ilgili küçük ama önemli birkaç hususa daha değinmek istiyorum.

Siyah ayakkabı içine siyah veya lacivert, kahverengi ayakkabı ile kahverengi, koyu kırmızı, koyu mavi veya nefti çorap giyilir. Beyaz çorap asla giyilmez.

Yeleğin alttan son düğmesi iliklenmez. İki düğmeli elbisenin üst düğmesi iliklenir. Tek sıra düğmeli elbisenin ise sadece orta düğmesi iliklenir.

Resmi bir davete katılınacak ise, süs yüzüğü ve bilezik gibi aksesuar takılması tercih edilir. Erkekler sadece koyu ve düz şemsiye kullanır. Renkli ve desenli

şemsiyeden uzak durmak gerekir. Hitap şekilleri de toplumsal ilişkilerde önem taşır. Takdim ve hitaplarda en üst düzey şahıslara (Devlet başkanı, parlamento, başkan; başbakan ve bakanlar, eski başbakan ve bakanlar gibi), yabancı diplomatik ve konsolosluk temsilcilerine ve üst düzey yöneticilere, askeri erkana resmi ünvan ve rütbeleri ile hitap edilmesi ana kuraldır. Askerlere hitapta rütbe ile birlikte "Bay" kelimesi kullanılmaz. Profesör ve doktorlar için meslek, soyadından önce söylenir.

Davetlerde, bilindiği üzere, evvela hanımlar selamlanır; duruma göre el öpmek nazik bir harekettir. Genç kızların eli öpülmez. Genel olarak erkek kadına

tanıştırılır; ancak büyük mevki ve yaş farkı olduğu taktirde kadın erkeğe takdim edilir. El sıkımda, duruma göre, yaş ve sosyal çevrede işgal ettiği mevki bakımından önde gelenin önce elini uzatması beklenir. Tanıştırmada erkekler hanımların yanına götürülür. Bazı istisnalar hariç, el sıkışırken hanımlar ayağa kalkmaz.

Yemek davetlerinde buket gönderen konuklara geldiklerinde hemen girişte teşekkür edilir. Prensip itibarıyla erkeklerle çiçek sunulmaz. Mutlaka sunulması gerekiyor ise buketin beyaz çiçeklerden oluşması ve bir vasıta ile gönderilmesi uygundur. Elden sunulan buketlere herhangi bir kart eklenmez.

Görgü kurallarına uygun mutlu bir yaşam dileğiyle...

TAC'LI İLK BAKAN

Nihat Taner - TAC'68

Hasan Ferit 21 Mart 1919'da İstanbul'da 3 ablanın en küçük erkek kardeşi olarak doğdu. Babası Abdülgafur Kubat İstanbul Tıp Fakültesi mezunudur. Askeri tabip/operatör olarak görev yaptığı I. Cihan harbinde Suriye, Yemen, Suudi Arabistan cephelerinde çok önemli görevler ifa etmiş, birçok madalya ve takdirname ile ödüllendirilmiştir. Sivil hayatında birçok ilde Sağlık Müdürlüğü yapmış, memleketi olan Diyarbakır'da 1932-1935 döneminde Belediye Reisliği görevinde bulunmuştur. Hasan Ferit ilkokulu Diyarbakır'da okumuş, 1932 Eylül'ünde TAC'ye kaydolmuştur. Haziran 1939 döneminde "Pekiyi" dereceyle mezun olmuştur. Diploma numarası 82'dir.

İstanbul Hukuk Fakültesi'ne 1939-1940 Ders yılında başlayarak 1943-1944 döneminde mezun olmuştur. 1944'de İstanbul Hukuk Fakültesi'nden sınıf arkadaşı Hatice Ertekin ile evlenmiştir. Askerliğini Yedek Subay olarak Gelibolu/Evreşe'de tamamlamıştır. Teğmen olarak askerlik görevini yaptığı sırada 21.08.1945'de ilk çocuğu Metin doğmuştur. 1946-1947 arasında Bursa'da, maiyet memuru olarak, merhum Vali Haşim İşcan'ın yanında ilk devlet deneyimini kazanmış, bilahare Bursa/Yenişehir Kaymakam Vekilliği ve 1947-1948 tarihleri arasında Kayseri/Sarıız Kaymakamlığı yapmıştır. 1949-1950 yıllarında Kastamonu/Abana Kayma-

kamlığı, 1951-1952 yıllarında Muş/Bulanık Kaymakamlığı yapmıştır. 14.08.1951 tarihinde ikinci oğlu Murat dünyaya gelmiştir.

1952 senesinde Emniyet Genel Müdürlüğü I. Şube (Siyasi Şube) Müdürlüğüne getirilmiştir. Ardından 1960 yılına kadar sürdürdüğü 4. Daire Başkanlığı görevini üstlenmiştir. Bu arada Türkiye'nin Interpol nezdinde temsilciliğini yapmış, yurtdışında birçok eğitim ve seminer çalışmalarına katılmıştır. 27 Mayıs 1960 ihtilali sonrası İzmir/Karşıyaka Kaymakamlığına atanmış, hemen sonrasında 1961 yılında İzmir Emniyet Müdürlüğü'ne getirilmiştir. 1963 yılında Emniyet Genel Müdür Yardımcısı olmuş, 1964 yılında Edirne Valiliğine atanmıştır.

1964-1967 yıllarında Edirne, 1967-1970 Hatay, 1970-1971 kısa süreli Muş Valiliğinden sonra 1971'de İçişleri Bakanlığı Müsteşarlığı yapmıştır. 1971-1973 döneminde 2. Nihat Erim Kabinesinde, I. ve 2. Ferit Melen Kabinelerinde İçişleri Bakanı olarak görev yapmıştır. 1973 yılında Valilikten emekli olmuş, bilahare Güven Sigorta A.Ş. ve Turizm Tanıtma Bakanlığı'nda Otel İşletmeleri Yönetim Kurulu Üyesi olarak hizmete devam etmiştir. 1976 yılında ilk erkek torununa, 1978 yılında da iki kız toruna sahip olmuştur. Ferit Kubat 1987 yılında İstanbul'da, eşi Hatice Kubat ise 2007 yılında yine İstanbul'da vefat etmiştir.

Hasan Ferit Kubat - TAC'39

Kız torunlarından biri Türkiye 2. Güzelliği yanında Türkiye ve Dünya Rüzgâr Sörfü Şampiyonu Çağla Kubat'dır. Çocukları ve torunlarının hepsi eğitimlerini başarı ile tamamlayarak özel sektörde üst düzey yöneticiler olarak Türkiye'ye hizmet sunmaktadırlar.

Hasan Ferit Kubat ağabeyimizi saygı ve rahmetle anıyoruz.

Not: Verdiği bilgiler ve paylaştığı fotoğraflar için Sayın Metin Kubat'a teşekkür ederiz.

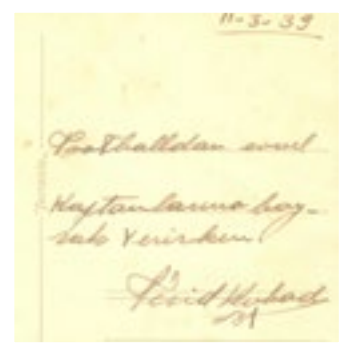
15-05-39 son yıl koleji hatırası

Mr. Woolworth ile

15-05-39 son yıl kolej hatırası

Nihat Erim kabinesinde

Haydar Hoca Mersin Üniversitesi'nde

Nihat Taner TAC'68

Osmanlıca sözlükleri bağışlaması ve 1.5 saat süren dersinin ardından, Haydar Hocamız Mersin Üniversitesi Tarih Bölümü hocaları ve öğrencileri ile birlikte.

Sevgili Haydar Hocamız üniversite yıllarında ve daha sonra edindiği çok değerli Osmanlıca Sözlüklerini Mersin Üniversitesine bağışlamaya karar verdi. Bunun üzerine Fen Edebiyat Fakültesi Tarih Bölümü öğretim üyesi Doç. Dr. İbrahim Bozkurt ile

bir program yaptık. 1 Mart öğleden sonra Hocamızla birlikte Üniversiteye gittik. Tarih Bölümü Başkanı Prof. Dr. Efrumiye Öztekin, Prof. Dr. Şerife Yorulmaz, diğer öğretim üyeleri ve seminer öğrencileri ile tanışmadan sonra Hocamız, Sözlükler hakkın-

da bilgi verdi. Ardından, yapılan ikramlar eşliğinde yaklaşık bir buçuk saat "öğretmenlik" üzerine anılarını paylaştı, gençlere tavsiyelerde bulundu. Toplantının yorgunluğunu Karaduvar'da rakı ve balık ile attık.

GIFT SHOP
SİPARİŞLERİNİZ İÇİN

tarsusamerikankoleji@gmail.com

adresine e-mail atabilirsiniz

Talas'ın son bebeleri

Cengiz Atalay TAC'72

1965 yılının eylül ayında, Anadolu'nun dört bir yanından derlenip toplanıp Kayseri'nin Talas kasabasında buluştuk. Tamı tamına 50 çocuk. Kimi 10, kimi 11 yaşlarında. Babalar- anneler getirip, bırakıp, gıdiverdiler bir gün içinde, sessiz-sedasız.

Serde erkeklik var ya !, ağlamadık hiç birimiz. Dayanamayanlar, gece el-ayak çekilince , kafalarına çektikleri yorganların altında, hıçkırıklarını duyurmamak için kimbilir ne kadar çaba harcadılar. Ayıplanmamalı idik. Bizi yeni dünyamız, hanım evladı bellememeli idi.

Bu travmayı ancak şimdi, kendi çocuklarım olunca anlayabildim. Onlar 10 yaşına geldiklerinde, bizlerin neler yaşamış olduğumuzu, anne-babalarımızın ne denli zor bir karar verip,

buna katlandıklarını, hissedebildim.

Bir önceki sene okula başlamış ama hazırlık sınıfını tekrar eden 3 arkadaşımızla birlikte, 53 kişi, yaşamın garip ve çıplak, gerçek yüzünü orada gördük. Herkes

kendi başına idi, ama müthiş bir aile olduk. Dostluğu, dayanışmayı, güvenmeyi, korumayı, korunmayı, direnmeyi, eğlenmeyi.... Doğa ile dost olmayı, ona saygı duymayı... Bu kır-kıraç ama bir o kadar da karakterli Talas kasabasında, farkında olmadan ne zor ama çok güzel günler geçirdik.

Ne yazık ki, bizim Talas yaşantımız, sadece bir yıl sürdü. Mr.Robeson, okulun kapanacağını bize duyurduğunda, erkekliği bir kenara bırakıp, doyasıya ağladığımı hatırlarım. Bitmesin istedik Talas. Ancak, yapacak hiçbir şey yok idi. Böylece kazandık, "yaşayan en genç Talaslılar" ünvanını. Geçen sene, 2015 yılı, bu "en genç

Talas'lıların" bu macaraya başlama- larının 50 ncı yılı idi. Bu sınıftan malesef sadece 6 kişi, 50 yıl öncesini yaşamak için, 2015 de tekrar Talas'a gittik. En güzel sürprizi, İngilizce hocamız Üstün Küsefoğlu, aramıza katılarak yaptı. Talas ve civarını gezdik, çocukluğumuzu aradık, Talas'ın terk edilmiş güzelliğinde. Sanki bizimle beraber, tüm insanlar Talas'ı öylece bırakıp göç etmiş.. Talas ıssız, ama güzel, dopdolu. Boş sokaklar, öykü-

lerini fısıldıyor üstünde dolaşanlara. Geçmişini, yaşanmışlıklarını...Hüzün dolu nedense. Etrafını artık tamamen kaplayan çirkinliklere ölesiye direniyor. Yıkıntılar arasında bir tahta kap, bir pencere detayı, bir taş duvar....anlatıyor eskinin ruhunu. Dalga geçiyor bu güne ait ne varsa. Yaşayan Talas'lılar, hala bir aradayız. Ama bu kez sanal bir ortamda. Yılda 3-4 kez bir araya geliyor, birbirimize dokunuyoruz bile. En genci biziz,

en küçüğümüz bile 60' ı bir geçti. Bir "Yüce Mod" umuz var. Hepimize sık-sık tembihliyor, "2050 den önce ölmek yok" diyor. İnancıyla Talas'ı 2050 ye kadar yaşatacağız. Ondan sonrası, "Allah Kerim". Şunun şurasında 34 yıl kaldı. Sayabildiğim kadar 6 eksikimiz var ama olsun, onları da anıları ile yaşıyoruz. Kalan sağlar bizimdir. Yolumuz uzun.

Talaslılar İstanbul Buluşması

Yücel Akyürek TAO '58, TAC '61

Talas'lılığın, çoğumuzun paylaştığı Tarsus'luluktan bir farkı, birinin her yıl arkadan gelenlerle yenileniyor olması; diğerinin ise arkadan gelenler olmadığı için giderek küçülüyor olmasıdır. Bana göre Talas ortamı ve toplantılarındaki duygusallık dozu, belki bu nedenle biraz daha yüksektir. Yine aynı nedenle olsa gerek, Talas yazışma grubunun ana sayfasına yeni eklenen " Hepimiz aynı sınıftanız!" söylemi 60 ile 80+ yaş aralığındaki bütün Talaslıları bir araya getiren yıllık buluşmaları daha da önemli bir hale getirmiştir.

Bu yıl Çengelköy Villa Bosphorus'taki 29 Ocak İstanbul buluşması en kalabalıklardan biri olmasa da, çok güzeldi. Birçoğu TAC topluluğuna da yabancı olmayan 1951-55 mezunu abilerimiz kocaman bir masayı doldurmuştu. Bence sınıf arkadaşlıkları özlemini böyle bir buluşmada biraz erteleyebilirlerse, bir dahaki sefere "Sofra başları" olarak paylaşılmalı ya da masaları kenarda değil, en ortada olmalıdır.

Mehmet Gür, Cemal Mutlu ve İbrahim Orhon'un da katkılarıyla orkestra ortama ciddi bir profesyonellik kattı. Çocuk yaşta İngilizce öğrenimimizin bence en önemli araçlarından biri olan çok iyi çalışılmış Talas şarkıları bizi eski güzel günlerimize

götürdü. Daha önceki toplantılardan aklımızda kalan disiplinsiz sesler korusu bu sefer başrolde değildi. Güzel sesiyle şarkıları Talas kıvamında söyleyen orkestranın solisti genç kardeşimiz Ece'nin bizim kardeş kız okullarımızdan mezun olduğunu öğrenmek bu açıdan benim için sürpriz olmadı. Konser sonunda, Orkestranın da yönlendirmesiyle hep birlikte söylediğimiz "All Hail Talas to Thee" muhteşemdi. Bunu videoya çeken arkadaşlar gördüm. Bu ve bunun gibi birlikteliğimizin güzel ve anlamlı anlarının kayıtlarının bir yerlerde toplanmasını, aramızda paylaşılmasını ve Talasevi müzesinde bulundurulmasını öneriyorum.

Balıklar, diğer bütün yemekler ve ikram çok güzel; ulaşım lojistiği başırlıydı. Bu geceyi mümkün kılan

bütün arkadaşlar ve geceyi büyük bir özveriyle organize eden Osman Ulukan Birgin çok özel bir teşekkürü hak ediyor. Gece sonunda yüzündeki mutluluğu görünce bütün yorgunluğunu unutmuş olduğunu anladım. Bu yıl ki Talaslılar Ankara buluşması ise yine Gürkan Ertaş kardeşimiz tarafından 26 Mart gecesi Farabi Sokaktaki Niza Otelde düzenleniyor. İlerideki İstanbul toplantılarında daha çok Ankaralı; Ankara toplantılarında da daha çok İstanbullu Talaslı görebilmeliyiz.

Gelişmelerimizde bu derece önemli olan Talas ve Tarsus'luluktan hiç birimizin fazla uzaklaşamayacağımızı adım gibi biliyorum.

BOMBALAKİ

Haftasonu Talas

Tuncay Sergen - TALAS 67 - TAC '70

Haftasonu Talas'a gittim. Kar, soğuk, fırtına...

Aşağıda Konak bildiğiniz gibi.

Yukarıda, Wingate'de restorasyon bitmiş. Yalnız çevre düzenlemesi kalmış herhalde.

Kimse yoktu. İçeri giremedik.

Şimdi, sahipsiz kalmış iki çocuk, yine aynı yerde, başındaki taşlarla 1907 den beri, hala uyuyorlar.

Yalnız bu arada, çukur basket sahası sizlere ömür. Dümdüz olmuş.

Binada bizden bir tek eşya kalmış. Mutfaktaki kallavi döküm kuzine. Hala aynı yerinde duruyor.

Ağır oturuyor. Kaldıramamışlar. Direniyor.

Yakan olsa, yapan olsa, hala yiyebilen de kaldıysa, ay böreği, kıymalı makarna yapmaya hazır. Bekliyor.

Oralarda bizden kalan tek insan da Mevlüt Usta'ydı. Mevlüt Usta'ya gittim. Yerinde duruyor mu diye.

Karısı ölünce tek kalmıştı. Evinde yoktu. Neyse, yolda karşılaştık tesadüfen. Yanında birisi daha vardı. "İyice yaşlandım artık, seni bile zor tanıdım" dedi.

Yanındaki sordu :

- Yaşın kaç ki ?
- 75-76 var heral, dedi.
"Mevlüt Usta fazladır "dedim." Ben 15 yaşındayken sen 35-40 yaşında vardın."

- Dur şurada emekli kaadim var orda yazar dedi.

Çıkarttı verdi. Baktım 3 mart 1928 yazıyor.

- 87-88 yaşındasındasın buna göre, dedim.

- Vooooov, oğader olmuş mu yaaa? dedi.

Çok hayret etti yeni yaşına.

Haklı. Ben de hayret ediyorum.

Bu yaşa mı geldim diye.

Hacca gider gibi gittiğimiz, eski günlerin etrafında tur attığımız, belki de orada çocukluğumuzu aradığımız buraya geleli, elli yıldan fazla mı geçmiş diye, şimdi ben de hayret ediyorum.

Yıllar yaşlandıkça hızlı akıyor ?

Bu defa da, onu fark ettim.

Talas, her gidişimde, hep yeni bir şeyler anlatıyor bana.

19 Ocak 2016

Talas Hikayem

Hasanoğlu'dan Talas'a...1959-1960 öğretim yılında; İzmir'de, dedemin kurduğu, kendi ismini taşıyan Özel Yusuf Rıza Okulunda son sınıfta okumaktaydım... O sene beşinci sınıf bitiyor, orta okula başlayacağım ama; sınıfta ben hariç herkes nereye gideceği konusunda kararını vermiş; ben ise hala muallaktayım! Sıkıntılar içindeyim; ne yapacağımı, nereye gideceğimi halâ bilemiyordum...

Ülkenin sıkıntılı bir döneminde mevcut iktidara, gazetesiyle tek başına demokrasi mücadelesi veren babama onca iş arasında soruyorum "ben ne olacağım, nereye devam edeceğim" diye. Öyle ya ; herkes yolunu çizmiş, şu okula ,bu okula, o koleje bu koleje gideceğim diye böbürlenip duruyorlar çevremde..! Benim ise hiçbir fikrim yok..!

Yine bir gün soruyorum annemle babama ve aldığım cevapla dünyam kararıyor..! "Seni Hasanoğlu'na gönderelim" demezler mi ..!!! Öğretmen olacaktım..

Neresi olduğunu ve önemini bilemediğimden, adı da pek antipatik geliyor bana. Neymiş Hasanoğlu, neredeymiş, neyin nesiymiş araştırıyorum hemen. Bozkırın ortasında, eskiden Köy Enstitülerinin kaynağı olan bir öğretmen okulu..! Düşünebiliyor musunuz; arkadaşlarım çeşitli kolejlere gitmek için planlarını yapmışlar bile; ben ise ortada kalmışım sanki. Bana gösterilen ise tek hedef olarak; Hasanoğlu öğretmen oku-

Yusuf Rıza Düvenci TAO 60-66 / Tarsus 66-67

lu..!

Sıkıntılarla geçen birkaç günden sonra; babam durumuma acıyıp yanıma çağırdı beni ve günün popüler gazetecilerinden biri olan Cumhuriyet yazarı Kayhan Sağlamer'e gönderdi okul konusunu konuşmam için... Gittim çaresiz...

Allah rahmet eylesin; ışıklar içinde yatsın, mekanı cennettir mutlaka. Kayhan ağabey bana Talas'a gitmemi, onun için sınavlara girmemi önerdi. Sınavlar için gerekli müracaatları bizzat kendisinin yapabileceğini söyledi. İlk defa duydum o gün Talas'ı. Talas Amerikan Koleji, Kayseri'de... Yatılı, İngilizce eğitim, Amerikalı hocalar, dağlar, kar, Erciyes, dostluk, sporun her türlü vs vs anlatıyor ben keyifle gözlerimi kuaklarımı açmış dinliyorum... Hem de ne dinlemek; anlatım fevkalade, reklamsa müthiş..! Hasanoğlu öğretmen okulu önerisinden sonra; Talas Amerikan Koleji bulunmaz nimetti..! Hiçbir itirazım olamazdı, olmadı da...

Artık benim de yüzümde güller açmış, her önüme gelene anlatmaya başlamıştım Talas'ı ballandıra ballandıra, hem de hiç görmeden yaşamadan..! Hayatımın en önemli dönemlerinden ilkinin geçireceğim malum olmuştu sanki... Bir başka lisan ve dünyaya bakışın yanında; dostluğu, ağabeyliği, kardeşliği, saygıyı, sevgi-

yi, güveni, özgüveni, düzeni, iki ayak üzerinde durmayı, gözlemlemeyi, çözümü, yaratıcılığı, değerleri ve saymayı unuttuğum bir çok şeyi Talas'ta öğrenecektim. Hissetmişim sanki bütün bunları... Ve öyle de oldu...

Toplu halde yaşamayı, yatakhanelerde yatmayı, hamamda bir kurna suyla yıkanmayı(!), yatak değiştirmeyi, düzeltmeyi, kirliyerimi çamaşırhane de yıkatmayı, yemekhane adabını, , toplum için çalışmayı, sahneyi, tiyatroyu, okuldan kaçmayı, 36 saat posta treniyle İzmir-Kayseri seyahatı yapmayı, ticareti, atölye de çalışarak kayak kızak ,askı,el aletleri yapmayı, marangozluğu,demiri işlemeyi, kurbağada otopsi(!) yapmayı, resmi, müziği, sanatı, fotoğrafı, radyoculuğu, model uçağı, dağcılığı, izciliği, aç kalmamayı, paylaşımı, kavgayı, mücadeleyi, sporu ve sportmenliği, liderliği ve daha neleri neleri burada ilk defa öğrendim...

Hayatımın çok önemli altı yılını Talas'ta geçirmiş olmaktan son derece mutlu oldum bunca yıl... Bununla hep iftihar ettim ve bu ayrıcalığı Ayhan'ın fantastik hikayesindeki (300 THALASSA'lı ŞOVALYE) den biri olarak da halen yaşıyorum!

İşte bu da benim, giriş ilanı ve de giriş kartını sizlerle paylaştığım Talas'lı olmamın hikayesi...!

TAC'49 İHSAN AKMAN İLE RÖPORTAJ

Burcu Can - TAC'18

Bir TAC'linin en büyük şansı, okulumuzun uzun yıllara dayanan geçmişinde bir aile kavramı içinde büyüyen her yaştan mezunun birbiriyle dayanışma ve paylaşım içinde olmasıdır. Biz de TAC'nin en eski, en özel yıllarına tanıklık etmiş olan TAC'49 İhsan Akman ile okuldaki anılarından, müziği doğru dinlemeyi nasıl öğrendiğine kadar pek çok tecrübesini paylaştığı samimi bir röportaj gerçekleştirdik. İhsan Abi'ye bu röportajı bütün içtenliğiyle kabul ettiği için çok teşekkür ederiz.

Tarsus Amerikan Koleji'ne nasıl başlamıştınız?

Benim ailemden 3 kişi Tarsus Amerikan'da okuyordu. Birisi teyzemin oğlu Süreyya Yaltır, diğeri ise amcamın oğlu Yahya'ydı. Onlar benden 2 sene evvel girmişlerdi. Ben de Süreyya'nın babasının beni okula yazdırmasıyla başladım.

Okulla ilgili unutamadığınız anılarınız var mı?

Nelervarner... Birkeresindekuzenim Süreyya ile benim kırık notlarımız vardı. Onlar da ya Türkçe ya da Tarih dersiydi. Bu durum babamla Süreyya'nın babası Arif Efendi'nin kulağına gidince ikisi okula gelip bizi kollarımızdan tutarak okuldan alacaklarını söylediler. Ancak, müdürümüz en sonunda ben, İhsan ve Süreyya'ya kefilim, çalışıp düzelterekler deyince babamlar ikna oldu.

Okuldaki öğretmenleriniz size karşı nasıldı?

Müdürümüz Mr.Woolworth'un eşi Mrs.Woolworth bize anne olarak yaklaşırdı, o bizimle çok ilgilenirdi, çok yardım ederdi. Bir şikayetimiz olduğunda saygımızdan ona bir şey söyleyemezdik.

Yatakhane koşulları ve yaşantınız nasıldı?

Leyli(yatılı)talebelerininistediğigibi para harcama imkanı olmazdı. Müdürümüz her Çarşamba kişi başına 25 Kuruş verirdi ve haftasonu harçlığımız o olurdu. O zamanlar harp seneleriydi, savaşın izleri vardı. Yediğimiz yemekler dahi kısıtlıydı. Haftada birkaç kere evine gitme fırsatı olan talebeler okulda yemek yemezlerdi. Ayrıca, Müdür Mr.Woolworth yemeklerini yemeyen talebelerin katiyen adlarını alırdı. Haftasonu yarım gün tedrisat (eğitim) oluyordu, ama Mr. Woolworth adlarını aldığı öğrencileri haftasonu cezalandırır ve dışarı çıkamayacaklarını söylerdi. Mrs. Woolworth ise yemekhaneyi disipline sokardı. Girişte talebelerin tırnaklarını ve pabuç boyalarını kontrol ederdi. Ben de bu sayede ayakkabı boyamayı öğrenmiştim.

Siz evinize, Ceyhan'a ne sıklıkta giderdiniz?

Yılda 2-3 kere, yılbaşında veya bayramdan bayrama gidebilirdim. Dört buçuk-beş saatte trenle giderdik.

Okulda aktivite imkanınız olur muydu?

Okulda tenis ve voleybol kortları vardı ama ben futbolcuydum, sol haf(orta saha) mevkiisinde oynardım. Onun dışında Mrs.Maynard da bize müziği doğru dinlemeyi öğreten insandır.

Müziğin sesli dinlenmesini katiyen tasvip etmem; müzik sessiz bir şekilde dinlenir.

Okuldaki arkadaşlıklarınız nasıldı, halen görüştüğünüz arkadaşlarınız var mıdır?

Şunu söylemeliyim ki, leyli olarak çok fazla arkadaşım vardı ama niharelerle (gündüzlüler) de iyi arkadaşlıklarım vardı. Herkesle ama herkesle anlaşırdım. Şuan ise Adana'da yaşayan Dr. Yusuf Yayıcioğlu ve Cevdet Naci Gülalp hayatını sürdüren arkadaşlarımdır.

Tarsus Amerikan Koleji mezunu olmak hayatınıza nasıl bir katkı sağladı?

Disiplinli olmamı ve İngilizce'nin çok bilinmediği bir dönemde İngilizce dilimi kullanarak ihracat yapmamı sağladı.

Son olarak TAC öğrencilerine ne söylemek istersiniz?

TAC gibi bir okuldan mezun olduğum için Allah'ıma her zaman şükrediyorum. Okulunuzun, ailenizin, sağlığınızın kıymetini bilin. Hayatta adımlarınızı bilerek atın. Hepinizi sevgiyle kucaklıyorum ve öpüyorum. Sana da bu güzel röportajın ve ilgin için çok teşekkür ederim.

EŞREF TAŞUCU İLE ÖZEL BİR SÖYLEŞİ

TAC serüveniniz nasıl başladı?

Eşref hocam, TAC'ye gelişinizin hikayesini özetler misiniz?

TAC'ye geliş hikayem; hentbol kulüp takımının 2. Lig'e terfi maçlarında oynamam isteğiyle başladı. O dönem Ankara'da yaşıyorum, A Milli Hentbol takımında antrenörlük yapıyorum. Akdeniz oyunlarına hazırlanıyoruz çok yoğun bir dönem zaman ayırmam gerçekten çok zor, fakat ; Sporculuk dönemimden tanıdığım Rasim Küçükkurt ve daha sonradan tanıdığım; Tibet Kağızman benimle iletişime geçerek terfi maçlarında oynamamı istediler. Tibet Kağızman, Akın Topal, Günsel Güngör, Fırat Sezginsoy'la birlikte takımı lig'e çıkardık. 1 yıl sonra'da TAC'den teklif geldi ve TAC hikayemiz bu şekilde başladı.

TAC'den önce milli formayı kaç kez giydiniz?

146 defa.

Tac'ye hangi misyonla geldiniz?

Ben Mersin'liyim. Lise olarak Akdeniz Kolej'inde okuduğum yıllarda TAC gıpta ettiğim ve çok beğendiğim bir okuldu. Beni TAC'ye getiren en önemli sebeplerden birisi de oğlumun burada okumasıydı, oğlum SEV ilköğretimde

2.sınıfta başladı ve TAC'10 mezunudur.

Kaç yıl çalıştınız?

9 yıl çalıştım, Beden Eğitimi Departman başkanı, Orta Dean, Lise Dean ve Aktivite Koordinatörlüğü görevlerinde bulundum.

Kimlerle ?

Dr. Mitchell, Eric Trujillo, Dr. Shindle, Mr. York, Mr. Mallet, Mustafa Nacar, Dr. Esmâ Çalık, Can İstif, Kemal Tarım, Rahmetli Güner Baykalabimiz, Erdoğan Kaynak, Sevil Koca, Gülay Damar, Orhan Baycık, Rıdvan Candemir, Fırat Eser, Sami Hoca, Pürnur Karaca, Seyfi Özdemir, Ramo, Erdur.....tüm isimleri sayarsak söyleşiye yer kalmayacak...

Tac'de neler hayal ettiniz? Hangilerini gerçekleştirebildiniz?

TAC'ye ismine ve büyüklüğüne yakışır bir Türkiye çapında bir başarı getirmek istiyorduk. Aslında bu hayal değil hedefti. TAC'00 dönemiyle Liseler arası Hentbol Türkiye Şampiyonasında (2000 yılı) o sene şampiyon olup Fransa'da yapılacak olan Dünya şampiyonasına katılan, Ankara Deneme Lisesi'ne tek sayı farkla kaybettik. (Deneme Lisesi o sene Ankara'dan tamamı toplama bir takımla gelirken, Biz 12 sporcunun, 6 tanesinin lise son sınıfta olup, turnuvalarda otel odalarında Üniversite sınavlarına hazırlanan mütevazı bir ekiple oynamıştık)

TAC'de bir çok anınız olmuştur. Özellikle TAC'00 dönemi ile hentbol çeyrek finalleri için karlı bir kış ayında denizli turnuvası var ki uzun yıllar konuşuldu. Erden Timur'un, Can Setenci'nin, Akın Topal'ın yer aldığı bu efsane hentbol takımı için neler söyleyeceksiniz?

Gerçekten o ekip benim için çok özeldi, ve kısa bir süreye onlarla çok özel ve güzel anılar yaşadık. Daha 1 yıl bitmeden bu takımla yaşadığım ruh ve heyecan, kendimi 40 yıllık TAC'li gibi hissetmemi sağladı. İnanılmaz anılarımız oldu o sene,

Erdoğan Kaynak - TAC'63

hiç unutamadığımız anılardan ve bizleri inanılmaz motive eden anımız; TAC'00 ECHO, stüdyo'ya girip yanılmıyorsam bir yada iki gece içinde, Mersin'de yapılacak olan Türkiye Şampiyonasına yetiştirdikleri efsane CD.

TAC'den mezun ettiğiniz öğrencilerimizle, beraber çalıştığınız öğretmenlerimizle irtibatınız oluyordur mutlaka.

Öğrencilerimle çok yoğun bir şekilde iletişimim devam ediyor, onların lise yıllarındaki durumlarını ve bugün geldikleri yerleri gördüğüm ve duyduğum zaman inanılmaz keyif alıyorum ve gurur duyuyorum. Onların gelişiminde minicik'te bir katkımız olduğunu bilmek, bir eğitimci olarak beni çok mutlu ediyor. Öğretmen arkadaşlarımızla irtibatımız fırsat buldukça görüşüyoruz.

Oğlunuz da TAC mezunu? Ailenizden bahseder misiniz? Bir TAC mezunu babası olmak nasıl bir duygu?

Evet oğlum TAC'10 mezunu. Mezun olduktan sonra Viyana Üniversitesinde İşletme okumaya gitti, 3.senenin sonunda Türkiye'ye döndü. Özyeğin Üniversitesinde İşletme okumaya devam ediyor. Eşim Semra Hn. geçen sene THY'den emekli oldu, bu aralar yoğun bir şekilde Tenis oynuyor ve Veteran Tenis Milli takımında oynamak için ciddi bir çalışma içerisinde. Oğlumun TAC mezunu olması tabii ki güzel bir

duygu, böylesine güçlü ve marka değeri çok değerli bir okuldan mezun olması çok önemli. Zaten Tarsus'a gelmemizde Berk'in iyi bir eğitim alması aile olarak önceliğimizdi, geçmişe dönüp baktığımızda iyi ki TAC'ye gelmişiz diyoruz.

2007 yılında 28 yıllık bir çalışma hayatımın sonuncusunda mezuniyet töreninde sürpriz yapıp bana da

mezuniyet cübbesi giydirmiştiniz. o gün tac'den 3. kez mezun olmuştum...

O gün bizler için de çok özel bir gündü, lise mezuniyet töreni dediğimiz zaman akla tabii ki ilk gelen 17-19 yaş aralığında gencecik bireyler geliyor. Düşünebiliyor musunuz '63 mezunu Dünyanın bir çok yerinden, çok önemli mezun abiler gelmiş öğrencilerimiz içinde çok özel bir gün ve yaklaşık 40 yıl sonraki kendilerini görme fırsatı buldukları bir gün olmuştü.

TAC sonrasında neler yaptınız ?

TAC'den sonra, 2 yıl Adana Gündoğdu Koleji'nde çalıştım. Son 6 sene'dir de Özel Çukurova Bilfen Liselerinde Müdür olarak görev yapmaktayım.

TAC'li günlerinizi, öğrencilerinizi, çalışma arkadaşlarınızı özölüyorsunuzdur. 21 Mayıs, 2016 tarihinde geleneksel homecoming'imiz düzenlenecek. buyurun gelin anılarımızı tazeliyelim. Memnuniyetle

Mezunlarımıza ve camiamıza vermek istediğiniz bir mesajınız var mı?

Dönem-dönem, grafik olarak baktığımızda inişli çıkışlı dönemlerin yaşandığını görüyorum. Bölgeye her yıl zincir okulların güçlü yatırımlar yaptığı bir süreçte rekabet her geçen gün daha da artmakta, bütün bu gelişmelerin iyi takip edilerek istikrarın korunması gerektiğini düşünüyorum.

Biz Letter Nisan sayısında bana böyle bir söyleşi fırsatı yarattığınız için sizlere çok teşekkür ediyorum. TAC camiasına sevgi ve saygılarımla....

Teşekkür ediyor, Homecomingimize ailecek bekliyoruz, sevgili Eşref Hocam.

AHMET HAMDİ DEMİREL İLE SÖYLEŞİ

Erdoğan Kaynak - TAC'63

Sevgili dostlar,
aşağıdaki
söyleşide renkli
bir mezunumuz
olan TAC '70
Ahmet Hamdi
Demirel'i
tanıyacaksınız.

Sevgili Hamdi, TAC Merkez Mezunlar Derneği merdivenlerini çıkan biri toplantı salona girişte, dernek başkanlığı yapmış mezunlarımızın duvarda dizili fotoğraflarını görür karşısında. Sen de bu onur verici tabloda yerini alıyorsun. Bizi o günlere götürür müsün? Başkanlığı kimden aldın, kime devrettin, o günlerde dernek nelerle uğraşıyordu?

Beni TAC Mezunlar Derneği işlerine gerçek ağabeyim olarak düşündüğüm ve sevdiğim Güner Baykal ile çok değer verdiğim ve babam kadar sevdiğim ve saygı duyduğum Mr. Robeson bulaştırdılar. İyi ki de bulaştırmışlar hayatımın çok keyif aldığım yıllarımı bana yaşattılar.

Güner ağabey bayrağı derneğin kurucusu ve ilk başkanı rahmetli Muvaffak Kavrar ağabeyden almış ve o zamanlar genel kurulu bile toplayamayan mezunlar derneğini yıllarca başkanlığını yapmış idi.

O yıllarda mezunlarımızı yönetim kuruluna katılmaya teşvik için sevgili Mr Robeson elleri ile turşulu hamburger yapar. Güner ağabey ise cebinden bir kazan kısır yaptırır ve bahçede hazır eder idi. Genel kurula yine de gerekli mezun katılımı sağlanamaz hazırun cetveline ilaveleri ben kafadan yapardım.

O sırada dernek bağışlarla yaşıyor ve

sadece ayakta durmaya çalışıyordu. Hayrettin ağabey Güner ağabeyden kutsal emaneti teslim aldı ve talebi üzerine ben de yamağı olarak hizmet etmeğe başladım. Bedava yemek işini kaldırdık ve gelir getirici işlere başladık. Bahçede kebab 17 kişi ile başladı ve arkadaşını getir, eşini getir kampanyası ve türlü keyifli homecoming gibi beraberlikler derneğe para kazandırır hale geldi. Çalışan çalışmayan türlü komiteler kuruldu. İlgi arttıkça arttı ve ben dernek başkanlığını devraldığım da zaten iş düze çıkmış idi. Her ağabeyim ve kardeşimden büyük destek gördüm. Güner ağabey 58, ben 70, başkan yardımcım sevgili İsmail Gürleyik 79, 91 mezunlarımızdan Hüseyin, Kemal Tarım ve Baha kardeşlerime çok çok teşekkürler. Bir yandan Hayri ağabeyin başlattığı fon yaratıcı faaliyetler sürerken kalıcı olarak kapalı spor sarayının bağış kampanyası için büyük (800.000 dolara yakın diye hatırlıyorum). Bir mezun katkısı sağladık.

Başkanlığınız döneminde derneğimizin mezunlarımıza yönelik bir yayını var mıydı? 1960lı yıllarda birkaç yaprakattan oluşan bir yayın organı olduğunu öğreniyoruz Nihat Taner'in paylaştığı dokümandan....

1970 li yılların BİZ dergisinin durumunu da senden öğrenebilir miyiz ?

Biz 1970 lerdeki öğrencilerin duvar gazetesinden çoktan mezunların haberleşme medyası olmuştu. En büyük maliyetimiz postalama masrafları idi. Önemli şikayetimiz ise bu parayı bize boşa harcatan adresi değişip bildirme sorumluluğunu üslenmeyen veya zahmetine katlanmayanların dergilerinin geri dönüş oranlarının yüksekliği idi. Alev Dikici kardeşin titizliği ile kalitede çok artmış idi. Reklam geliri fazlası olan sayılar bile oldu..

Echo'da da olduğunuzu biliyorum öğrencilik yıllarında biraz da Echo'dan bahseder misin? Kimler vardı ekibinizde? Unutulmaz anılarınız olmuştur...

1970 Echo da müzik yapan her arkadaşım Osman Vecdi ve Ben 1965 den beri Mersin deki çeşitli yarışmalarda dereceler almış ve başarılı olmuş idik. Ama beklenmeyen beste ve icrada çok riskli parçalar yaparak Türkiye ikincisi olmamız idi... Ayhan Sicimoğlu bateri patlatıp baget kırarken, Semih Fırıncioğlu tuşları sever gibi beste yapar, Vecdi GERAY ise eşsiz bir kulak hafızası ile tam bir gitar virtüözü idi.. Bas Gitaristler

arasında Türkiye Birincisi ilan edilmeme rağmen ben onların yanında komplekse kapılmadan yapamazdım...

TAC sonrası eğitimi nereden sürdürdün? Neler yaptın? Kısaca özetler misin?

Liseye geçtiğimde pazarlama okumaya karar vermiştim. Bu konuda Türkiye de Koç Holding in desteği ile Harvard Business School un "Education by Case Studies" yöntemini alan İstanbul İşletme Fakültesi ni 4 yılda 8,4 ortalama ile bitirdim. TAC de kazandığım vasıflarım nedeni ile 3 kürsüden asistanlık ve doktora programı teklifi aldım. Yine doktora programını TAC li ilkelerine uymadığı için üstelik tezimi yazmışken hocam ile kavga edip bıraktım. Sonra 3 yıl ülkemizin en büyük danışmanlık şirketinde 3 yıl araştırmacılık, danışman asistanlığı ve danışmanlık yaptıktan sonra Kale Grubunda ve Kurtkaya grubunda Satış ve Pazarlama Müdürlükleri yaptım. Efes Pilsen de Satın Alma Satış Müdürlüklerinden sonra Suudi Arabistan ve BAE de Alkolsüz Bira ve Kazakistan, Kırgızistan da Coca Cola

İş Geliştirme Projelerini Yönettim. 2000 yılına kadar Anadolu Grubunda çalıştıktan sonra genç emekli oldum.

Romanya'da iş yaptığını biliyorum? Neden Romanya?

Romanya'ya 1998 yılında Efes yatırımının Pazar geliştirme işi için tayin edildim.. Ve Efes Rusya ya gidince ben de deneyimlerimi yeni gelen yatırımcılara aktarmak için şirketimi kurup Bükreş te kaldım. Romanya bence her şeyin dengede olduğu sakın ve güzel bir ülke. Başka bir yerde yaşamak istemem..

Romanya'da senin ilk defa bir Türk olarak Rotary Kulüp Başkanı olduğunı duydum ve gurur duydum.

Evet ilk defa bir Türk bir Romen Kulübüne başkan oluyormuş. Sağ olsun dünyalı medeni Romen Kardeşlerimiz uygun görmüşler. Bize de bugörevi bir TAC ciddiyeti ile örnek bir biçimde başarmak kalıyor. Tabii bana en büyük destek Türk dost ve kardeşlerimden gelecek.

Rotary Kulübün dünya başkanlığı Rotary Vakfına seçilen bir mezunumuz var: Örsçelik Balkan (TAC'59) tanışıyorsunuz değil mi? TAC ilkleri oldum olası sever...

Evet Örsçelik ağabey benim ilk patronumdur ve hayatımda onu hep örnek almışımdır.

Romanya'da yaşayan başka TAC mezunlarımız var mı? TAC'63

mezunu sınıf arkadaşım Kemal Şenyuva (Kemal Dayımız) ve oğlu Can Şenyuva (TAC'95) Bükreş'te ticaretle uğraşıyor. Görüşüyorsunuz değil mi?

Kemal Ağabey bizi 1999 yılında Bükreş teki Türk kebabçısında toplayıp yemek bile ısmarlamıştı ama kriz ile birlikte çoğunluğu inşaat sektöründe olan 12 mezundan 5 kişiye düştük. Tabii yeterince olmasa da buluşuyoruz.

Medya'da da uğraşın var değil mi? Yerel bir yayın organı, Adana'da basılıyor hatırladığım kadarı ile.

Ağabey biz 3-4 nesildir eğitimci olan bir aileden geliyoruz. Ve hayat boyu eğitime inanıyoruz. Ben nerede ve nasıl olursa olsun büyüklüğüm ve hatta küçüklüğümün deneyimlerini alıp özümlemlerken bendeki bilgi kırıntılarını da isteyen insanlara her fırsatta vermek ve paylaşmak istiyorum.

Homecoming yaklaşıyor. 21 Mayıs cumartesi günü okulumuzda olacağız. Gelebilecek misin?

Bugüne kadar hep biletimi 3 ay önceden alırım ve sağlığını müsaade ettikçe ölene kadar da katılacağım.

Genç mezunlarımıza abi olarak vereceğiniz bir mesajınız vardır...

NAZIM HİKMET İN DEDİĞİ BİR AĞAÇ GİBİ TEK VE HÜR AMA BİR ORMAN GİBİ KARDEŞÇESİNE YAŞAMAK VE BİREYSELLİĞİMİZİ KAYBETMEDEN BİRLİKTE OLMA SANATIMIZI SÜRDÜRMEK DİLEĞİ İLE.

Teşekkürler Sevgili Hamdi. Homecoming'de buluşmak üzere...

Cem Hürçan, Egemen Eroğlu, Hayri Aydın, Rifat Tokyay, Fatin Cezayirli, Tunç Öktenoğlu, İlyas Tokatlı

Kasım 2003 yılında Amerikan Hastanesi Acil şefi olarak yeni bir doktorun işe başladığını öğrendim. Eski şef Prof. Erdoğan Yalav benim için çok özel bir insandı, ayrıca çok tanınan, ve sevilen bir hekim olduğundan bu değişimi oldukça yadırgamış, yeni gelen doktora istemeden önyargıyla yaklaşmıştım. Bu babacan tavırlı yeni doktorla tanışır tanışmaz önyargılarım hemen kaybolmuş, aramızda güçlü bir sevgi ve saygı bağı oluşmuştu. Sanki kan çekmişti. Sohbetlerimiz koyulaştıkça, Talas mezunu olduğumu öğrenince neden kan çektiğini, neden yakınlaştığımızı anlamış oldum. Evet, Prof. Rifat Tokyay'dan bahsediyorum, yani Rifat Ağabey'den.

Tarsus Amerikan Koleji Mezunlar

Derneğin yayın organı olan BizLetter dergisine söyleşi yapmak üzere sizinleyim. Sizi tanıyalım ve camiamızda tanımayan dostlarımıza tanıtmaya çalışalım.

1948 yılında Kayseri'de doğmuşsunuz ve Talas Amerikan Ortaokulundan 1963 yılında mezun olmuşsunuz. O yılları anlatır mısınız?

Anlatacak o kadar çok şey var ki... en güzeli son seneydi. Çünkü son sene student council seçimleri vardı. Adaşım Rifat Özalp başkan, Ali Açıan yardımcı hekim, ben de sekreter olmuştum. Demokratik bir seçimdi. O yıllarda az bir şey değil.

Dönem arkadaşlarınızın çoğu (Ali Açıan, Osman Akdoğan, Münir Aksoy, Celalettin Altınsel, Oğuz Argun, Bozkurt Aran, Şefik Çakır, Ömer

Çalışlar, Cengiz Çandar, Cevdet Camer, Erdal Çetinalp, Bülent Damar, Ahmet Eriş, Ata Gökçe, Y. Şanar Hapoğlu, Fuat Ali İlgen, Kırkor Kurtçuoğlu, Ahmet Özbaşar, Emin Şerefli, İzmir Tolga ve Şahin Uğurlu) TAC'ye giderlerken siz niçin Robert Koleje gittiniz?

Aslında ben TAC'ye gidecektim. Bizim Aykut Tuzcu bir gün elinde fıstık ezmesi ile Gazi Antep'ten geldi. Bana "Al bu ezmeyi, ben TAC'ye gideyim, sen de Robert'e git." dedi. O yıl TAC çok az kontenjan açmış, tüm Talas'lıları almamıştı. (Rifat Ağabey fıstık ezmesini çok sevmiş!)

Robert Kolej sonrası tıp eğitimi için Hacettepe Üniversitesi Tıp Fakültesine gittiniz. Orada TAC'den

gelen arkadaşlarınızla yeniden bir araya geldikleriniz oldu mu?

Tabii, fakültede Cevdet Caner, Erdal Çetinalp, Oğuz Aran, Ömer Çalışlar, ve Hikmet Uzun'la birlikteydik. Bunlar hep Talas-TAC mezunu arkadaşlarımdı. Başka TAC mezunları da vardı ama ben onları tanıımıyordum.

H.T. sonrasında cerrahi enfeksiyonlar alanında yüksek lisans için University of Texas'a gittiğinizi öğrendim. O yıllarda Türkiye'den ABD'lerine tıp eğitimi için gitmek kolay mıydı?

O zamanlar çok kolaydı. ECFMG sınavında 70 üzeri puan alan herkes gidebiliyordu. Sonra iyice zorlaştırdılar, sınav ve vize sistemini değiştirdiler.

Uzman doktor olarak Türkiye'ye dönüşünüzde nerelerde görev yaptınız?

Sırasıyla Başkent Hastanesi, Bayındır Hastanesi, Bursa Uludağ Tıp Fakültesi, ve son olarak Amerikan Hastanesi.

Ankara Gazi Üniversitesi sonrasında İngiltere Sheffield ve ABD Texas Üniversitelerinde "fellow" doktor olarak bulundunuz. Anlatır mısınız?

Sheffield İngilizcesine alışmaya çalışmak korkunçtu. İngiliz sağlık sistemi çok enteresandı. Çok rahat adamlardı. Ameliyatlar geç başlıyor, kendilerini hiç sıkıyorlardı. Tıp eğitimi de Amerika gibi iyi değildi. Ben orada böbrek transplantasyonu ile uğraşıyordum. Devamlı nefroloji bölümü ile diğişıyorduk. O zamanlar büyük oğlum 6, küçük 1.5 yaşındaydı. Ben gece gündüz çalışınca bizim hanım su kaynaklı, depresyona girdi. Biz de Türkiye'ye döndük. Sekiz sene Çorlu Devlet hastanesinde çalıştım. Ama aklım hep Amerika'daydı. Yazışmalarımı sürdürdüm, Haberal'ın da desteği ile Texas'a gittim. Amerika çok iyiydi. Ancak orada fellowdum. Serbest cerrah olarak çalışmam için yeniden asistanlık yapmam

gerekliyordu. 42 yaşında yeniden asistanlık... yemedi. Ben de döndüm. Amerika'ya giderken hanım çok itiraz etmişti, dönerken yine itiraz etti.

Türkiye'ye dönüşünüzde, dokuz yıl süreceğ Uludağ Üniversitesi Tıp Fakültesinde görev yaptınız, değil mi?

Evet. Orada çok güzel günlerim oldu. Ama son gelen rektörle atıştık. Atatürkçü geçiniyor, oy için aşırı sağcılar üniversiteye topluyordu. Benim ameliyat yapmamı yasakladı. Bölüm başkanı olarak seçildim, atamamı yapmadı. Ben de diğer üniversite hocalarının şaşkın bakışları altında mahkemeye verdim.

Ne olacak diye sorduğumda, Erdoğan Hoca'nın yaşlandığını, artık emekli olacağını söylediler. Ama onu üzmemek için benimle anlaştıklarını bildirememişler. Neyse sonra güzelliikle halloldu.

Evet hastanemizde dahiliyede Dr. Hayri Aydın (TAC '83) ve Dr. İlyas Tokatlı (Ortaokul TAC '80-sonra fen lisesi), Ürolojide Dr. Fatin Cezayirli (TAC '80), KUH Pediatrik Kardiyoloji'de Doç. Dr. Işıl Yıldırım (TAC '93), Beyin Cerrahisi'nde Doç. Dr. Tunç Öktenoğlu (TAC '82), Radyoloji'de Dr. Cem Hürçan (TAC '91) ve Çocuk Cerrahisinde Doç. Dr. Egemen Eroğlu (TAC '90) var. Eskiden Genel Cerrahide Talas-TAC mezunu Hikmet

Cem Hürçan, İlyas Tokatlı, Egemen Eroğlu, Hayri Aydın, Rifat Tokyay, Fatin Cezayirli, Tunç Öktenoğlu

Kazandım. Ama artık soğumuştum. O dönemde Amerikan Hastanesi Acil Servis Şefi olmam için teklif gelince ben de kabul ettim.

VKV Amerikan Hastahanesine gelişiniz ne zaman oldu?

Burada görev yapan başka TAO ve TAC mezunlarımız var mı?

Kimler var?

Kasım 2003 'te geldim. Geldiğimde Prof. Erdoğan Yalav'ın şef olarak çalıştığını öğrendim. Çok utandım.

Uzun da vardı. Emekli oldu. (Aslında Talas-TAC mezunu değil ama bir kişiyi daha eklemek uygun olur herhalde. Talas'ta çocukken Rifat ağabey burnu aktığında aktığında kime gidiyordu? Evet okul doktorumuz Dr. Warren Winkler. Dr. Winkler 1957 yılından Talas kapanıncaya kadar Talas'ın okul doktorluğunu yapmış. Yıllarca Amerikan Hastanesi'nde hem yönetici hem doktor olarak çalıştı, halen de doktor olarak çalışıyor. Şu an 87 yaşında ve aktif!)

Gerek Türkiye’de, gerekse İngiltere ve ABD’de bulunduğunuz süre içinde tıp eğitimleri konusunda değerli gözlemlerinizi olmuştur. Türkiye, tıp eğitiminde ve hizmetlerinde nerede duruyor?

Sanıyorum yurt dışıyla karşılaştığımızda majör

eksikliğimiz araştırma yapmamamız. Oralarda her aşamada araştırma yapmak şart koşuluyor, hattagerekirse eğitimlerine ara vererek mutlaka yeni bir çalışma ortaya çıkararak ilerliyorlar. Bir diğer eksikliğimiz de standardizasyon olmaması. Özellikle Amerika’da, tıp fakültelerinde mezun olan yeni doktorların bilgileri birbirine yakın. Oysa ülkemizde maalesef her tıp fakültesi aynı eğitimi veremiyor.

Ailenizden de bahseder misiniz?

İki oğlum var, her birinden de ikişer torunum var. Yani ben bir dedeyim.

TAO ve TAC mezunu dostlarınızla buluşabiliyor musunuz? Biz Letter ve SEV Buluşma dergileri elinize geçiyor mu? SEV (Sağlık Eğitim Vakfı) ve SEV kardeş okulları hakkında haberdar mısınız? Talas’a, mezun olduğun okulu ziyarete gidiyor musun?

Her sene büyük İstanbul buluşmasında buluşuyoruz. Eskiden her seneydi, ama artık iki senede bir Mayıs-Haziran aylarında Talas’ı tavaf etmeye gidiyoruz.

SEV hakkında detaylı bilgim var ama dergiler elime ulaşmıyor.

Söyleşi için teşekkür ediyorum Rifat Ağabey...

Rifat ağabey böyle bir insan... babacan, sıcak, dost, yakın, baba, dede... Ayrıca ışığıyla yakınlarını aydınlatan bir yapısı var. Benim doçentlik sınavına girmem onun zorlamasıyla olmuştu. Onun

sırtımı sıvazlamasıyla, onun “aslansın, kaplansın...” tezahüratlarıyla. Hep destek, hep ağabey...

Biz Amerikan Hastanesi’nde küçük bir aileyiz. Kan çekti, hep birbirimizi bulduk. HASTANE dışından diğer TAC’li kardeşlerimiz de her problemlerinde bizi buluyorlar, bizimle görüşüyorlar.

Kendi branşımız ile ilgili olmasa bile her türlü yardımda bulunmaya gayret ediyor, TAC dayanışmasına örnek olmaya çalışıyoruz.

Cerrahtan cerrah ile söyleşi yapması istenince başlık da böyle oluyor. Kan çekiyor.

Böyle değerli bir ağabeyimizle röportaj yapmama vesile olan Erdoğan Kaynak Hocam’a teşekkür ediyorum.

Sevgiyle kalın,
Doç. Dr. Egemen Eroğlu

şehrin merkezinde, **hayatın içinde**

“Adana'nın kalbinde konumlanan yeni konut ve iş merkezi projesi, yaşam ihtiyacınıza cevap verecek 1+1 ve 2+1 tip dairelerle beraber, çeşitli büyüklükteki ofis ve ticari alan seçenekleri, yer altı ve üstü otoparkı, özel peyzaj, su ve çevre düzenlemesiyle şehrin yeni çekim merkezi olmaya aday. Ziyapaşa Bulvarı'na, havalimanı ve önemli hastahanelere yakınlığıyla dikkat çeken bu projede hayalinizdeki yeri ayırtın.”

DALGAKIRANIN ÖTESİNDE

Nuran Baykal

"Tırnaklarımdan bile nikotin çıkıyordu" diyen TAC'79 Sacit Erdem'i, 35 yıllık dostu sigaradan ayrılmak için başladığı yürüyüşler bambaşka bir noktaya götürür... Mont Blanc civarında yürürken dağ gözüne o kadar güzel görünür ki 'ben buraya tırmanmalıyım' der... İşte o günden bu yana yürüyüşten dağcılığa terfi eden mezunumuz, dünyanın ve Türkiye'nin dört bir yanındaki dağların zirvelerinden inmiyor!..

TAC serüveniniz nasıl başladı?

Babam 1960'larda Tarsus'ta bir müddet görev yapmış ve TAC'yi çok beğenmiş; 'çocuklarımız burada okuyabilse keşke' diye düşünmüşler annemle. Bizler de büyüyünce önce abim Salim Erdem '75, sonra ben 79' ve diğer iki kardeşim Ekrem Erdem '81, Özlem Erdem '86, TAC sınavını kazanıp okula adım attık. Salim 1966 girişli, aramızdan en son mezun olan Özlem ise 1986 mezunu, 20 sene boyunca okulda aileden bir temsilci olmuş.

Okul yaşamınız nasıldı?

Babam, çocukları TAC'de okumaya başlayınca Mersin'e tayinini istemiş ve biz çok uzun bir dönem Mersin'de oturduk. Hala çevremizdeki birçok

insan bizi Mersinli olarak bilir. Ben her gün okula gider gelirdim. O zamanlar yol yaklaşık 45 dakika sürerdi ve çok uzun gelirdi bize. Şu an daha farklı olduğunu umuyorum ama 1970'li senelerde okuldaki yaşam ile Tarsus, Mersin ve Adana'daki yaşamlar hem sosyal hem kültürel açılarından çok farklı idi. Bu fark, doğal olarak bizi hep bir arada tuttu okul arkadaşlarımızla, dışarıya ile çok temasımız olmadı. Jean Paul Sartre ya da "Lord of the Flies" i okurken ve Bob Dylan, Emerson, Lake and Palmer dinlerken, yaşadığımız mahallelerdeki arkadaşlarımızla iletişim kuramadık pek. Okulumuz belki Tarsus yerine İstanbul gibi

büyük bir şehirde olsa idi, bizi bir arada tutan bağlar bu derece sıkı olmayacak, tüm sosyal ve kültürel yaşantımız TAC ile sınırlı kalmayacaktı diye

”

Okulumuz belki Tarsus yerine İstanbul gibi büyük bir şehirde olsa idi, bizi bir arada tutan bağlar bu derece sıkı olmayacaktı.

“

düşünüyorum zaman zaman.

Sanırım yapacak çok fazla şey olmadığından zamanımızın çoğunda spor yapardık. 1970'li yıllar, basketbolda Türkiye şampiyonlukları düzeyinde başarılı olduğumuz senelerdi. Hatta 1976 senesinde minikler, yıldızlar ve gençler basketbolda ve gençler hentbolda Türkiye şampiyonu olmuştuk. İşin komik tarafı, haftanın her günü açık sahada antrenman yapar, haftada sadece bir gün yıkanabilirdik ve bu bize hiç garip gelmezdi. O zamanlar duşlar kütüphanenin altında idi ve sıcak su sadece Çarşamba günleri olurdu. Eminim, o zamanki hocalarımız sınıfa girince bu çocuklar niye böyle teke gibi kokuyor diye çok sormuşlardır kendilerine.

Okuldan mezun olup da üniversite çevresine girdiğimde, TAC'nin bizi nasıl birbirimize ayırmaz bir şekilde bağladığını daha iyi gördüm. Üniversite çevresinde edindiğimiz arkadaşlar dalga geçerdi bizimle, "bir toplulukta kimler TAC'li diye arıyorsan eğer, erkek erkeğe toplaşıp da garip şeyler konuşarak gülen insan grubunu ara, onlar TAC'lidir" derlerdi. Haklılardı da aslında. Umarım şimdi bunlar değişmiştir.

”

“Bir toplulukta kimler TAC'li diye arıyorsan eğer, erkek erkeğe toplaşıp da garip şeyler konuşarak gülen insan grubunu ara, onlar TAC'lidir” derlerdi.

“

ÖNCELİK SIRALAMASINI DOĞRU YAPIN

Unutmadığınız anınız var mı?

Okulda unutmadığım pek çok iyi ve kötü anım var tabii ki, bunların en çok ders aldıklarımdan biri okula yeni gelen kütüphaneci ile rekabetimiz olmuştu. Adam bir gün bana ne kadar hızlı koştuğumu sorunca, boyunun kısalığına ve kilosunun fazlalığına bakarak “much faster than you can Sir” demiştim. Kızgınlıktan kıpkırmızı olmuştu ama bana bir şey söylemedi. Bir kaç gün sonra da futbol sahasına gidip yarışmıştık. Ben o seneler süratli sayılacak oyuncularından idim basketbol takımının, ama Mr. Bartholomew bir futbol sahası boyunda bana yaklaşık 10 metre fark atmıştı. Biz mezun olduktan sonra kendisinin TAC atletizm takımını kurup, okulda atletizm adına çok başarılı işler yaptığını öğrendim. Hep utanırım aklıma geldiğinde.

Bir de Mersin/Tarsus arasında otobüslerle gidip gelirken, ATAŞ rafinerisi yolunda inmek isteyen insanların “ATEŞ yolunda inecek var” demelerini, buna karşın sigarasını yakmak için kibrit arayan insanların da “Ataşın var mı gardaş” demelerini hiç

unutamadım.

TAC 'den sonra neler yaptınız?

TAC'den sonra ODTÜ Kimya mühendisliğine devam ettim, okul bitince Mersin'de Soda Sanayii AŞ' de Proses Mühendisi olarak çalışmaya başladım, 7 sene sonra mühendislikten sıkılıp Merit Gemicilik AŞ'de, gemi acenteliği yapan kardeşlerime katıldım. Hep birlikte senelerce çalıştık, çok keyifli bir süreçti. İnsanın kardeşleri ile çalışabilmesi, iş hayatındaki her zorluğa birlikte göğüs germesi ve sevinçleri paylaşabilmesi çok güzel. 16 senenin sonunda temsil ettiğimiz taşımacılık şirketi

nasıl başladı? İlk tırmandığınız dağ hangisiydi? Bunları hangileri takip etti? En son maceranızı bizlere anlatır mısınız?

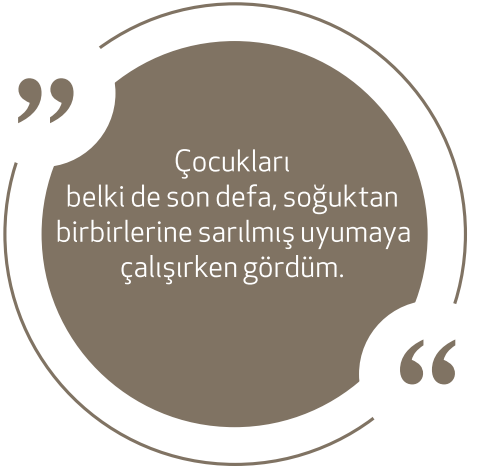
Sigaraya veda dönemimde kilo vermek için yürümeye başlamıştım, bu yürüyüşler beni doğaya yaklaştırdı. Bir seferinde Mont Blanc civarında yürürken dağ gözüme o kadar güzel gözükmüş olmalı ki, 'ben buna tırmanmalıyım' dedim kendime. Eski dağcı bir dostumun da yardımları ile bu konuda kendimi eğitmeye başladım. Batı Toroslarda yaptığımız tırmanma eğitimleri sonrasında ilk çıktığım dağ Mont Blanc oldu. Sonra da giderek kendimi zorlayacak daha farklı hedeflere yöneldim dağlarda. İşimden dolayı pek birlikte vakit geçiremediğim çocuklarımı da peşimden sürükledim zaman zaman. Oğlum Sarp ile Norveç'te kilometrelerce yürüdük, kızım Melis ile kaya tırmanmaya başladık, Kuzey İtalya'da Dolomiti bölgesinde birçok rota tırmandık ve hepsinden çok zevk aldık. Bu kış hep birlikte Patagonya'ya gitmeye karar verdik, dünyadaki tüm kaya tırmanıcılarının rüyası olan Torres del Paine bölgesine. 12 gün doğada yürüdük, rüzgârla mücadele ettik, kilometrelerce uzayan buzullara baktık, eriyen buzulların yarattığı çığların sesini dinledik. Çok güzeldi. En

güzeli de uyku tulumlarımızı alıp gece yarısı Torres del Paine kayalarının altına giderek güneşin doğuşunu beklemektir galiba. Çocukları belki de son defa, soğuktan birbirlerine sarılmış uyumaya çalışırken gördüm orda. Çok büyük mutluluktum.

Daha sonra çocukları yolcu edip ben Arjantin'in ortalarında yer alan ve Amerika kıtasının en yüksek dağı olan Aconcagua'ya doğru yola koyuldum. Bu dağ yaklaşık 7000 metre ve Pasifik okyanusundan 130 km uzakta. Bu yüzden çok fazla rüzgâr alıyor, bu yüksek rüzgârlar nedeniyle de hissedilen sıcaklıklar -60 C'lere kadar düşebiliyor. Bu koşullarda zirve başarı yüzdesi 30 civarı ve senede yaklaşık 3000 kişi tırmanmak için izin alıyor. Ortalama 5 kişi yaşamını yitirmiş her sene.

Benim grubum 7 dağcı ve 2 rehberden oluşuyordu. Arkadaşlarımın hepsi tecrübeli ve iyi dağcılardı. Grup liderimiz 3 adet 8000 metre üzerinde tırmanış yapmış, tanınan bir İngiliz dağcı idi.

Onların sayesinde rahat sayılabilecek bir süreç geçirdim son kampa kadar.

Çocukları belki de son defa, soğuktan birbirlerine sarılmış uyumaya çalışırken gördüm.

Türkiye'de kendi operasyonunu kendisi gerçekleştirme kararı alınca, hepimizin yaşantısında yeni bir dönem başladı.

Ben öncelikle 35 senedir her an yanımda olan dostumdan ayrılmaya, sigaraya veda etmeye karar verdim. Tırnaklarımdan bile nikotin çıkmaya başlamıştı. Bunun yanı sıra, senelerdir yapmak istediğim ama bir türlü vakit ayıramadığım denizcilik ile ilgilenmeye başlayabildim. Altai adını verdiğim ufak bir yelkenli alarak denizciliği öğrenmeye ilk adımımı attım ve çok kızdım kendime niye bunu daha önce yapmadım diye. Yaşamdaki öncelik sıralamasında yanlış yapmak iyi olmuyor, vakit azalıyor gitgide.

35 YILLIK DOSTA VEDA DAĞCI YAPTI
Dağcılık merakınız ne zaman ve

Tecrübelerini hep benimle paylaştılar ve son derece yardımcı oldular. Yüksek irtifa dağcılığı çok farklı bir şey. 4000 metrelerden sonra kendini iyice hissettiriyor oksijen eksikliği. Oksijen eksikliğinin havadaki oksijen yüzdesinin azaldığından kaynaklanmadığını belirtmek isterim. Aslında atmosferde her irtifada,

oksijen miktarı % 21, azot miktarı da % 79'dur. Buna karşın yüksek irtifalarda havanın basıncı düşer, vücudumuzun iç basıncı ise sabit kalır ve biz her nefes alışımızda, deniz seviyesindeki aldığımız nefesten daha az havayı içimize çekeriz. Bu nedenle de aldığımız oksijen deniz seviyesine göre daha az olur. Bunun sonucunda akciğer ya da beyinde ödem oluşması ve ölüm gerçekleşebilir. Bunu engellemek için de vücudu alıştıranak yükseklerle çıkmak gerekir. Dağcılar günde yaklaşık 300-500 metre çıkarak uyguluyorlar bu kuralı.

300 METREYİ 3 SAATTE ÇIKTIK 5 DAKİKA SONRA DÖNDÜK

Her ne kadar alıştıra alıştıra da çıksanız, devamlı bir oksijen açlığı çekiyor vücudunuz. İnsan ayağından botunu çıkarınca bile nefes nefese kalıyor. Uykusundan defalarca uyanıp derin nefes almaya çalışıyor, garip bir duygu. Akvaryumdaki balıklara benzettim hep o halimizi.

Zirve günü sabah 04:00'da başladık çıkışa son kampımızdan. Son kampımız 6100 metrede idi ve orada sadece 6 saat kalabilmiştik. Rehberlerimiz kötü havanın gelmekte olduğunu, zirveyi mümkün olduğu kadar çabuk yapmamız gerektiğini söylediler. Tırmanış ve son kampa dönüş süresini 14 saat sürecek şekilde hesaplamışlardı. Dağda zirve için erken yola çıkılmasının birinci

nedeni, öğleden sonra hava ısınınca karların, buzların erimesi böylelikle çığ tehlikesinin çok artması, ikinci nedeni ise rüzgâr hızının genelde öğleden sonra daha da fazlaşmasıdır. 4 saat sonra ilk mola verdiğimiz yerde 3 kişi, 6 saat sonra ise 2 kişi kendini iyi hissetmediğini söyleyerek geri döndüler kampa. Biz 2 dağcı ve 2 rehber 'Canaleta' denilen son bölüme geldiğimizde 300 metremiz kalmıştı. 3 ay boyunca bu son 300 metreyi hayal ederek antrenman yapmıştım, ama o 300 metreyi çıkmak tam 3 saatimi aldı. Her 4 adımdan sonra dinlenmek zorunda kalıyorduk. Bir de

insan hareket ettikçe üşümüyor ama durur durmaz soğuk dalgası çarpıyor insana. Bu da zaten zor olan durumu daha da zorlaştırıyor. Zirveye ulaştıktan sonra 5-6 dakika zirvede kalıp hemen son kampa geri döndük. Tek düşündüğüm şey hemen uyku tulumuma girip uyumaktı, biraz su içtikten sonra uyuyakaldım zaten.

Ertesi gün direkt ana kampa inerken aklıma bu sefer özel bir şey yaptığım geldi, her tarafım ağrısa da ana kampa kadar, sırtımda 22 kg yük, bunu düşünerek keyifle

”

Zirvede öyle "becerdim", "başardım", "en yukarda ben varım" gibi duygular yaşamıyor insan.

“

indim.

Neden dağa tırmanıyorsunuz? Bu doğa sevgisi mi yoksa adrenalin mi? Zirvede neler hissediyorsunuz?

Bu cevaplamakta en çok zorlandığım sorulardan birisi maalesef. Dağa niye tırmandığımı pek bilmiyorum aslında, zirvede de öyle "becerdim", "başardım", "en yukarda ben varım" gibi duygular yaşamıyor insan. Genelde bir kaç fotoğraf çekip, hava iyi ise biraz etrafı seyredip, çabucak son kampa iniyor.

Dağa gitmek benim için upuzun bir süreç ve sanırım ben bu süreci seviyorum. Bu süreç, kafamda fikrin

”

3 ay boyunca bu son 300 metreyi hayal ederek antrenman yapmıştım.

“

”

Koşmayı bırakmadan önce bir maraton daha koşmak, tekneyle uzun yolculuklar yapmak istiyorum.

“

oluşması ile başlıyor, daha sonra araştırma yapıyorum o dağ ile ilgili, bir yandan vücudumu ve beynimi tırmanışa hazırlarken diğeryandan da malzemelerimi toparlamaya, eksiklerimi gidermeye çalışıyorum. Bu arada tırmanışı yapacağımız grubu oluşturmaya çalışıyoruz, hep birlikte seyahat ve tırmanış programını yapıyoruz. Sonrasında tırmanışın organizasyonu, gerçekleştirilmesi ve dönüşü var. Bununla da bitmiyor. Tüm malzemelerin temizlenerek yerlerine konulması ve son olarak da tırmanışın verdiği dinginlik. Bu sürecin her aşamasını seviyorum ben.

Ve her seferinde insanın içinde bir korku oluyor, döndüğümde ise yeniden doğmuş gibi hissediyorum kendimi.

VAKİT AZALİYOR ÇABUK OLUN!

Bir de hem dağcılar, hem yelkenciler,

hem de motosikletli gezginler arasında çok güzel insanlar tanıdım ben. Çevrelerindeki kalabalıkla, doğayla ve de en önemlisi kendileri ile barışık insanlar tanıdım. İnsan doğada iken, ne dalgalarla ne de dağlarla mücadele ediyor, doğa ile değil kavga, insanın kendisiyle. Kuş yuvası kadar ufak bir kaya çıkıntısında parmaklarınızın ucunda durmaya çalıştığınızda, ya da okyanusun uçsuz bucaksız kaybolmuşluğunda sallanırken teknede, hep içinizden

küçük bir adam “ne işin var burada, deli misin, dönsene rahat evine” der durur, işte asıl mücadele o küçük adamla yapılandır aslında. Yoksa doğa ile yaptığınız tek şey ona uyum sağlamak, savaşmak değil ve başarılar hep uyum sağlayabilenlerdir bence.

Bundan sonraki planlarınız nedir?

Patagonya ve Aconcagua sürecinde, yaklaşık 1,5 ayda 11 kg verdim, o yüzden biraz dinlendikten sonra Altai ile ilgilenmem gerek, bu yaz onunla standart hale gelen Yunan adaları turumuz var, ama yeterli derecede antrenman yapabilir isem Ağustos ayında Eiger ve Matterhorn’a tırmanmak istiyorum. Her ikisi de çok güzel dağlar.

Geçen sene kendime enduro tip bir motosiklet aldım, amacım onunla Alplere gidip tırmanış yapmak, ayrıca

becerebilirim Amerika kıtasını Alaska'dan Patagonya'ya kadar motosiklet ile geçmek istiyorum.

Düşündüm ki, 60-65 yaşına kadar dağlara gidebilir, aktif spor yapabilirim. Eğer kendimi hazırlayabilirsem 2-3 sene içinde 8000 metrelik bir dağa çıkmak istiyorum. Ayrıca özellikle çıkmak istediğim Ama Dablam isminde çok güzel bir dağ var Himalayalar'da.

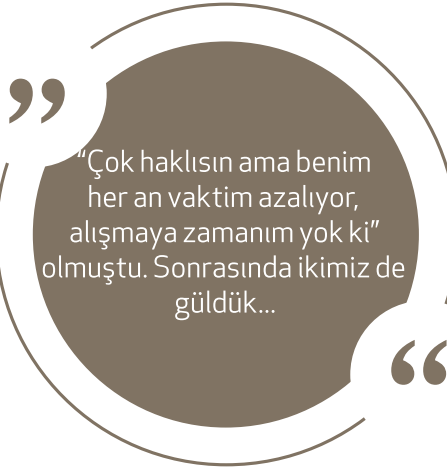
Koşmayı bırakmadan önce de bir maraton daha koşmak istiyorum, isterim ki Kopenhag olsun, çalışma hayatım boyunca çok sık gittiğim o kenti çok sevdim.

Daha sonrasında vaktim kalır ise eğer, tekne de geçirmek istiyorum zamanımı, uzun yolculuklara çıkarak. Geçen sene Salim ve 3 arkadaşımız ile Atlantik'i geçtik, onun tadı hala damağımda.

Bu vakit kalması işi çok önemli. Motosiklet alırken satış elemanı arkadaş "Abi sizin hiç motosiklet tecrübeniz yok, önce 250 cc'lık küçük bir motosiklet verelim size, 1-2 sene onu kullanın, alışın sonra böyle bir motosiklet alırsınız" dediğinde, ona verebildiğim cevap "Çok haklısın ama benim vaktim azalıyor her an, alışmaya zamanım yok ki" olmuştu. Sonrasında ikimiz de güldük...

TAC YELKEN TAKIMI BİR EFSANEDİR **Döneminizin bir de yelken takımı var sanırım. Yarışmalara katılıyor musunuz? 79 döneminin yelkene olan ilgisinin sebebi sizce nedir?**

Bizim yelken takımı efsanedir. İlk olarak sınıf arkadaşımız Serhan Cengiz'in bir araya getirdiği takımımız aramızda çocukluğundan beri yelken yapmış Ömer Karahan'ın gayretleri, Can Taze'nin ısrarcılığı ve Hasan Gez 'in teorik, Bülent Sandal'ın estetik, Halim Özmen'in teknik önderliklerindeki çekirdek kadro ile

senede iki kere Göcek Yat kulübünün düzenlediği yarışmalara katılırız. Bu gruba en az 4-5 kişi daha eklenir her sene. Tarihleri de belli olduğundan herkes işini gücünü ona göre ayarlar. Hatta son zamanlarda bir de gulet kiralayarak yarışmak istemeyen ama bizimle aynı ortamda olmaktan keyif alan tüm arkadaşlarımızla beraber oluruz yarış aksamaları gulette, okul günlerimize döneriz. Tabii yaşlandıkça konsantrasyon azaldığından çok başarılı sonuçlar aldığımızı söyleyemem ama bizim için gururdur TAC'79 Yelken takımımız, bizi tekrar bir araya getirdiği için 45 senelik

arkadaşlarımızla.

TAC size ne kazandırdı?

Birçok şey sayabilirim TAC'nin bana kazandırdığı; bilgi, görgü, kendine güven, ama en önemlisi arkadaşlarım ve kocaman bir çevre TAC'nin bana kazandırdığı.

NE YAPIN EDİN MUTLAKA DEĞİŞİN!

TAC camiasına söylemek istediğiniz mesajlar var mı?

Ben sıradan bir insanım, koskoca bir camiaya verebilecek mesaj bulmak çok zor benim için. Ama Sarp ve Melis'e uzun uzun anlattığım bir olayı paylaşmak isterim.

İsviçre Alplerinde çok ünlü ve güzel bir dağ Eiger, 3970 metre yüksekliğinde. Bu dağın kuzey yüzü 1800 metrelik bir kaya ve buz duvarı, aynı zamanda Alp dağlarının en yüksek kuzey yüzü. Dağa ilk olarak 1858 senesinde çıkılabilmiş ama kuzey yüzüne ancak 1938 yılında çıkabilmişler. 1935'ten günümüze kadar çıkmaya çalışan 70 civarı dağcı hayatını kaybetmiş. 1938'deki ilk çıkış 3 gün sürmüş. 2008 yılında Eiger'in kuzey yüzüne İsviçreli bir dağcı, Ueli Steck tam 2 saat 47 dakikada tırmandı. Tırmanıştan sonra TV kameraları önüne geçtiğinde kendisine Superman gibi davranan spiker bunu nasıl başardığını sordu. Ueli, "Ben 1938 yılında kuzey yüzüne ilk tırmanan dağcılardan daha iyi değilim, aradaki tek fark o günden bugüne kullandığımız malzemeler, tırmanış teknikleri, her şey değişti ama dağ hep aynı kaldı" dedi.

Diyeceğim odur ki; değişin, ne yapın edin değişime karşı durmayın. Değişmezseniz eğer, bugün size kimse çıkamasa da bir gün mutlaka birisi gelir 2 saatte çıkar...

YAYALARA YOL VERSENİZ NE DEĞİŞİR?

TAC '99 ŞİRİN SEZER'DEN SOSYAL FARKINDALIK PROJESİ

Alp Erdem - TAC'02

TAC'den sonra neler yaptığınızdan biraz bahseder misiniz?

Yıldız Teknik Üniversitesi Şehir ve Bölge Planlama Bölümü'nü bitirdim. İş hayatına aile şirketimiz olan ve halen faaliyet gösteren MDS Eğitim ve Danışmanlık'da başladım. KOBİ'ler, Türkiye Şeker Fabrikaları, uluslararası lojistik firmaları ve gıda fabrikalarında yönetim sistemleri konusunda hizmet verdim. Bambaşka bir kariyer stratejisi yapmışken tesadüf eseri Yıldırım Holding A.Ş.'den görüşmeye çağırdılar. Bu tesadüfün hayatımın yönünü değiştirdiğine inanıyorum. Yıldırım'da çalışırken Marmara Üniversitesi Uluslararası İşletmecilik Master programını da tamamladım.

Şehir Plancısı'sınız, bu sizi gayrimenkul alanında birşey yapmaya itmedi mi?

Aslında evet. Yüksek lisansımı da tamamladıktan sonra mevcutta yaptığım iş bana küçük gelmeye başladı. Her ne kadar limancılık, insan kaynakları ve finans konularında şirket içi projelerde yer alsam da kariyerime belli bir uzmanlıkla devam etme kararı aldım.

Bu karar doğrultusunda da Yıldırım Holding A.Ş. ve sonrasında Canovate A.Ş.'de çalıştığım süre boyunca 400,000 m2 üzerinde inşaat alanına sahip avm, konut, otel ve ofis segmentlerinde farklı gayrimenkul projelerinde yatırım, geliştirme ve satış/kiralama konularında hizmet verdim.

Peki şu an ne yapıyorsunuz?

Yaklaşık bir yıldır kendi girişimlerimden sorumluyum. Gayrimenkul, yeme-içme (fast food) ve online hizmetler konularında serbest çalışarak yeteneklerimi denedim, kısa vadeli güzel sonuçlar aldım, uzun vadede ne yapabileceğimi test ettim. Şu an uzun vadeli uygulayacağım iş modelleri üzerinde çalışıyorum. Bunlardan bir tanesi gayrimenkul alanında lüks konut alımı ve satımı.

Gayrimenkul danışmanlığı yani?

Olgun gayrimenkul piyasalarındaki anlamıyla gayrimenkul danışmanlığı, evet. Kısa vadeli komisyon odaklı bir çalışma şekline ziyade Şirin Sezer markasına destek verecek alt satış-pazarlama-hizmet sistemleri oluşturma yönünde ilerliyorum.

"YaYaYa" projesi de bu modellerinizden birisi mi?

Hem evet hem hayır. Aslında bu proje bugün ortaya çıkmış bir proje değil arkasında birkaç yıllık bir gözlem ve tartışma bulunuyor. Bugün ortaya çıkmasının sebebi ise artık kendi

girişimlerimi gerçekleştirebileceğim imkana sahip olmam ve bu girişimleri istediğim gibi kurgulayabilmem.

Peki nedir "YaYaYa"nın temeli?

Konunun temeli yaşadığının dışında farklı hayatlar olduğunu görmemi sağlayan Yılport Holding CEO'su Sean Pierce'la yaptığımız gözlemlere dayanıyor. Yurtdışına birlikte yaptığımız gezilerde sadece turistik vakit geçirmek yerine insanların davranışlarını da incelemeyi alışkanlık haline getirdik. Benim en çok dikkatimi çeken konu ise karşıdan karşıya

geçerken yayaların ve sürücülerin davranış biçimleri oldu.

Yurtdışına sürekli çıkmayanların yaşadığı bir durumdur, ülke bazında kısıtlamayayım ancak bir çok ülkede karşıya geçerken araca yol verdiğinizde bir ikilem yaşanır. Araç sizi siz aracı beklersiniz. Hatta benim durumunda "hadi ya geçsene artık" diye Türkler'e özel o el işaretini yapıp bir de üstüne kızarsınız. Karşıdaki de buna anlam veremez.

Evet, Türkiye'de durum biraz daha farklı. Neden sizce?

Bunu çok tartıştık. Neden biz yayaya yol vermiyoruz diye hararetli konuşmalar da geçmedi değil aramızda. Özellikle yurtdışına çıkma imkanı bulan Türkler'in orada yayaya yol verip de ülkemizde buna dikkat etmemesini de ayrıca ele aldık.

Bu konuda benim ilk teorim şu şekildedir. Birey olarak direksiyonun arkasına geçiyorsunuz ve bir anda çevredeki en güçlü varlık haline geliyorsunuz. Aracınız ne kadar büyükse ya da hızlıysa fiziksel olarak o kadar güçlü oluyorsunuz. Gücünün tercih edebileceği iki yol var en basitinden. Ya kendinden güçsüzlere öncelik verecek ya da gücünü kullanıp ilk geçiş hakkını kendisinde görecektir. Hangisini tercih edeceğinizi o anki içgüdünüze bağlı.

İçgüdünüzü nedeni ne olursa olsun -bir yere yetişmek, daha zengin olduğunuzu düşünmek, umursamamak ve daha birçok neden olabilir- ben senden daha önemliyim olduğu anda zaten yağmur çamur, sıcak soğuk demeden yayaya yol vermiyorsunuz.

Aslında bizim gelenek ve göreneklerimizde zayıfı ezmek, onu kollamak var. Bu biraz ters düşmüyor mu?

Evet, gelenek-göreneklerimiz bu şekilde ancak ortada bir de gerçek var. İster kurumsal ister kendi girişiminiz olsun dışarıda çok acımasız bir ortam var ve bu ortamda ayakta kalmak zorundasınız. Ayakta kalabilmek için güçlü olmalısınız. Ve en önemlisi kaybetmemek için -bunu nasıl sağladığınız farketmez- ilk geçiş hakkınızı kullanmalısınız. Aksi takdirde

ilk geçiş hakkını kullanacak birileri mutlaka olacaktır.

Madem öyle, o zaman burada yol vermeyenler neden yurtdışında yayaya yol veriyor sizce?

Bu sorunun cevabını çok hızlıca verdiğimde aklıma ilk gelen şu oluyor. Orada sistem, kural, yaptırım ve sonuçları var. Bu ülkelere gittiğimizde kurallara uymazsak ceza yeriz. Ancak daha derin düşündüğümde kural ve yaptırımla başlayan bu sürecin oradaki alışkanlıklara ayak uydurmaya dönüştüğünü düşünüyorum. Bir süre sonra ceza yiyeceğim diye yapmamazlık yerini farkındalığa bırakıyor. Düzenin verdiği güvenle hareket etmeye başlıyorsunuz.

Peki "YaYaYa" bu konuda nasıl bir farkındalık yaratıyor?

"YaYaYa"nın vizyonu sürücülere yayaya yol verme alışkanlığını kazandırmak. Sadece şu an araç kullananlara değil, gelecekte de araç kullanacak olan genç nesile de bu farkındalığı aşılayabilmek. Daha geniş bir perspektifte baktığımda ise projenin başarılı olması durumunda -ki ben olacağına eminim- daha önce belirttiğim bireylerin değerlerini etkileyerek toplumsal alışkanlıkları değiştirebilecek bir seviyeye gelebilmesini umut ediyorum.

"YaYaYa" kapsamında şimdiye kadar yaptığınız çalışmalardan biraz

bahseder misiniz?

Şu an sadece internet ortamında bulunuyor "YaYaYa". www.yayaya.club web sayfası açıldı ve Facebook'da kendi iş sayfam olan www.facebook.com/siringayrimenkul üzerinden yayınlar yapıyorum. Şehir plancısı kimliğimle projeyi fiziksel mekana taşıyabilmek için bir bölge belirlemem gerekiyordu. Bu bölgeyi de gayrimenkul işim için odaklandığım alan olan Zekeriyaköy ve çevresi olarak belirledim.

Zekeriyaköy bu proje için doğru bir yer mi? Nasıl tepkiler aldınız?

Zekeriyaköy profil olarak yurtdışına yoğunlukla çıkan ve üst gelir seviyesini barındıran bir alan. Fiziksel yapıya baktığımızda düşük yoğunluklu 2-4 katlı müstakil evlerin veya sıra evlerin yer aldığı bir yapısı var. Özellikle bölgenin ilk villaları olan Garanti Koza projesi sayesinde burası tam bir mahalle havasında. Projenin bir ayağı bu tip yöre halkı (community) olarak tabir edebileceğimiz yerlerde etkinlikler oluşturulmasını içeriyor. Bunun için bölgedeki okullar ve Zekeriyaköy Komşuluk Birliği ile irtibat içerisindeyim. Bu nedenlerle doğru bir yer olduğunu düşünüyorum.

Aldığım tepkiler ise çeşitli, destekleyenler de oluyor. Bölgede yayadan ziyade araç trafiğinin olmasını olumsuz bulanlarda. Bu durumda

söylediğim bir tek şey var, bu proje yayalardan ziyade araç kullananlara yönelik ve araç kullanım oranının bölgede yüksek olması iyi bir şey.

Hedefiniz sadece Zekeriyaköy değil sanıyorum.

Kesinlikle değil. Tüm şehirleri ve insanları ilgilendiren bir konu "YaYaYa". Herkese ve her kesime bir noktada dokunabiliyorum. Facebook üzerinden yaptığım yayınlardan ve çevremde konuyu açtığım kurumlardan geri dönüşler oldukça olumlu oldu. Gecenin bir yarısı hiç tanımadığınız bir kişiden projeniz için mail alınca çok mutlu hissediyorsunuz.

Peki "YaYaYa"nın aşamaları nedir? Nasıl bir hedef koydunuz kendinize?

"YaYaYa" markasının bilinirliğini arttırmayı hedefliyorum. Bunun için farklı ana bölümler belirledim. Sosyal medyayı ve online mecraı kullanarak farkındalığın ve bilinirliğin artırılmasını

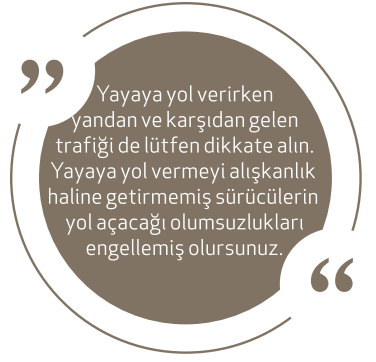
sağlamayı planlıyorum. Konuyla ilgili standartların oluşturulması yönünde çalışmalarım var, bunların fiziksel mekan uygulamalarını belirlediğim bölgelerde yapacağım. Ayrıca özgün tasarımlarla ilgiyi arttırmayı planlıyorum.

Ne zaman "tamam, bu iş oldu" diyebileceksiniz?

Kesinlikle hiçbir zaman. Bu öyle bir konu ki, sürekli yapacak bir şey buluyorsunuz. Önemli olan düzenli bir şekilde bunları uygulamaya geçirebilmek ve yılmadan süreci ilerletebilmek.

Hiç STK'lardan veya başka organizasyonlardan destek görüyor musunuz? Projeyi geliştirmek adına faydalı olabilirler.

"YaYaYa"nın işin başında tek bir kurum ya da kuruluşun projesi olmasını istemiyorum. Demin dediğim gibi toplumun her kesimini ilgilendiriyor "YaYaYa". Bu nedenle farklı kurum

ve kuruluşları dahil etmeden önce "YaYaYa"nın biraz daha olgunlaşması gerektiğini düşünüyorum. Elbette bir süre sonra hedeflediğim organizasyonlarla konuyu paylaşıp nasıl bir işbirliği içerisine girebileceğimizi belirleyeceğim.

Mezunlarımızdan destek görüyor musunuz? Biz Mezunlar Derneği sosyal medya organlarında duyurduk projenizi, ordan herhangi bir geri dönüş oldu mu?

Bana ilk desteği Tarsus Amerikan Mezunlar Derneği verdi. Okulumun böyle bir çalışmanın arkasında durması benim için çok gurur verici. Evet sosyal medyadaki duyurudan sonra mail atanlar oldu, geri dönüşler oldukça olumluydu.

Son söz olarak "YaYaYa" ile ilgili ne söylemek istersiniz?

Şu an en önem verdiğim konu sosyal medya. Mezunlarımızın ve bu yazıyı okuyanların "YaYaYa"yı sosyal medyada beğenmeleri ve paylaşımları projeye yapabilecekleri en büyük katkı olduğunu düşünüyorum.

Şirin Sezer

www.sirin-sezer.com

0 (532) 775 3660

"Şehir plancısı kimliğimle projeyi fiziksel mekana taşıyabilmek için bir bölge belirlemem gerekiyordu. Bu bölgeyi de gayrimenkul işim için odaklandığım alan olan Zekeriyaköy ve çevresi olarak belirledim."

"YaYaYa'nın vizyonu sürücülere yayaya yol verme alışkanlığını kazandırmak. Sadece şu an araç kullananlara değil, gelecekte de araç kullanacak olan genç nesile de bu farkındalığı aşılayabilmek."

"YaYaYa'nın işin başında tek bir kurum ya da kuruluşun projesi olmasını istemiyorum. Demin dediğim gibi toplumun her kesimini ilgilendiriyor "YaYaYa"."

www.yayaya.club
www.facebook.com/siringayrimenkul

'95 UTKU TANSUĞ İLE GOADANA

Nuran Baykal

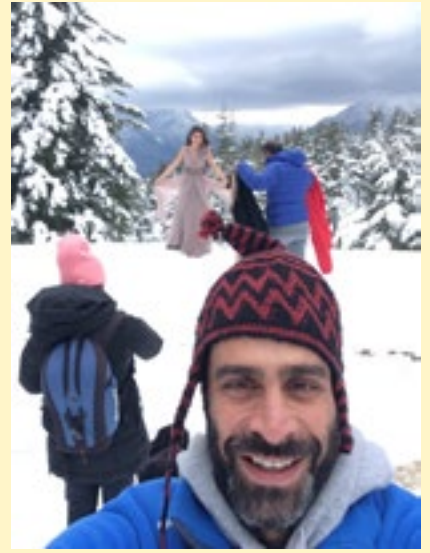
Okulda unutamadığınız bir anınız var mı?

Hangi anımı unutabilirim ki? Bugün hala hafızamdaki en canlı hatıralar TAC'ye ait. Okula ilk geldiğim hafta Asırlık Cevdet Abi benimle epey uğraşıp ağlatmıştı. O minnacık Prep sahası bize ne kadar da kocaman gelirdi. Orta 1'de Maynard Hall'ın o antik, loş sınıflarında, Fen Bilgisi dersinde tahta köy iskemlelerinde iki ayak üzerinde durma cambazlığı yapardım derslerde. Sonra Maynard yenilenirken, temel hafriyatından tarihi eser ayıkladığımız günler... Prefabrik Centennial Hall'daki sac sobalara 7 derslik odunu sabah ilk dersten atardı sağ olsun bizim çocuklar. Sobanın etrafında 5 metre yarıçapında bir oturmazlık bölgesi oluşurdu. Sınıflar arası odun kaçakçılığı da yaşanırdı. Lise yıllarında dayanışmanın her türlü örneğini yaşadık. Dışarıya karşı, okul yönetimine karşı. Dik durmayı hakkını aramayı öğretti hepimize. TAC aslında demokrasivesiyaset hakkında çok şey öğretti bizlere. Ergen zihniyetli fevri hareketlerimiz, hak ararken haksızlık yaptığımız durumlar da olmadı değil. Herşeye rağmen eğrisiyle doğrusuyla

TAC bizi hayata hazırladı. Ve bizi hayata hazırlayan bu dinamikler ancak TAC geleneğinde ortaya çıkabilirdi. Bizim dönemimiz TAC'nin 100 yıldır değişmeyen cehresinin değiştiği döneme denk geldi. O yüzden nostaljik tarafı da çok kuvvetliydi bana göre.

TAC'den sonra neler yaptınız?

Önce İstanbul'da bir 4 yıllık bir öğrencilik hayatım oldu. İstanbul Üniversitesi İngilizce İktisat Bölümünde. Ardından Copenhagen Business School'da International Business Yüksek lisans programına kabul oldum ve taşı tarağı toplayıp Kopenhag'a gittim. Kopenhag'da TAC'den 4 arkadaşlık. Altını üstüne getirdik. Bir de güzel burs kazandım. 3 yıl da Kopenhag'da geçti. Bu esnada 15 saatlik haftalık çalışma iznimle jet uçakları satan bir firmada çalışıyor, bir yandan da tüm paramı Avrupa'da seyahat etmek için harcıyordum. Derken 2004'te Adana'ya dönerek aile şirketimde güneş enerjisi üzerine bir üretim hattı kurdum. Ouraset markası ile kısa sürede birçok ülkeye ihracat yapmaya başladık; İspanya ve Lübnan'da ortaklıklar yaptık, bu ülkelerde uzun vakitler geçirek

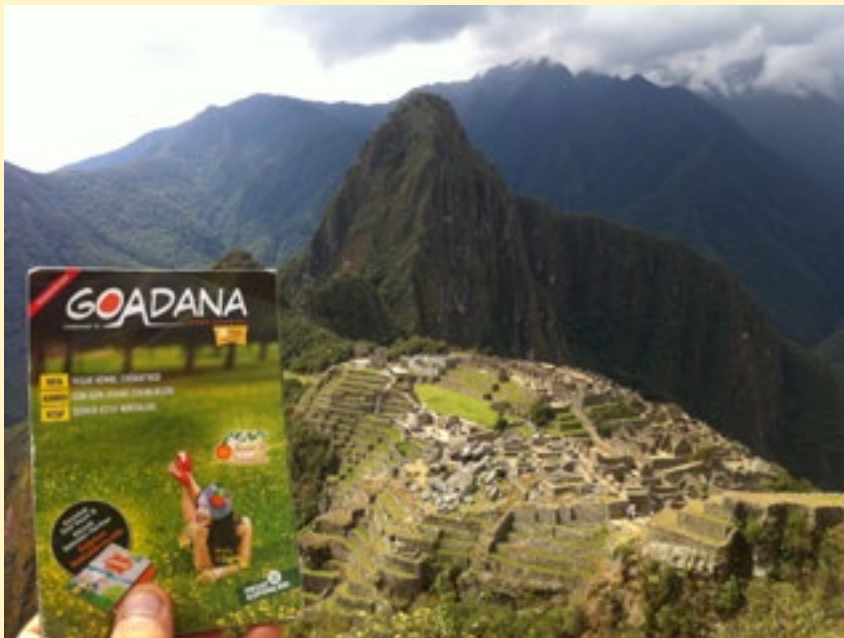

şirketlerin kurulumunu bir fiil gerçekleştirdim. Her zaman seyahati çok seven bir insandım derken kendimi sürekli seyahat ederken buldum.

GOADANA nereden aklınız geldi? Oluşum sürecini bize anlatır mısınız? Hedefleriniz neler?

Seyahat ediyordum etmesine ama çok da yoğun çalışıyordum ve 10 yılın sonunda yaşamla ilgili beklentilerime dair bir muhasebe yaptım. Yaratıcılığımı kullanabileceğim yeni bir şeyler yapmak, yazı yazmaya vakit ayırabilmek ve bir de dünyayı sırt çantamla doya doya gezmek istediğime karar verdim. Hayatımın merkezine işimi yerleştirmiştim. Hayal ettiğim hayata bir KOBİ'nin yönetiminde bir ömür geceli gündüzlü didinerek ulaşamayacağımı fark ettim...

Derken 2014 yılbaşında işimden ayrılarak Asya'ya seyahate çıktım... 3 ayın sonunda aklıma GOADANA geldi. Bu projeyi yapmaya karar verdiğimde Hindistan GOA'da sakin bir kumsalda geçiriyordum günlerimi. GOAdana'yı hayata geçirmek üzere Portakal Çiçeği Karnavalı'nın iyi bir zamanlama olacağını düşündüm. Mart ayı başında Adana'ya döndüm. 30 günlük geceli gündüzlü bir çalışmayla GOADANA'nın ilk sayısını 2014 Karnavalı'nda

çıkardım.

Adanalılar'ın kent aidiyetini kentlilik ruhunu geliştirmeye yönelik bir sosyal sorumluluk girişimi olarak doğdu Goadana. İşin aslı büyük hedef ve hırslarla doğmadı. Zaten hırslarımı büyük oranda bir kenara bıraktığım bir dönemdi... Adana, Goadana'yı çok sevdi ve benimsedi. Ben de etrafımda topladığım birçok dostumun desteği sayesinde bu yayını devam ettirmeye, Adana turizmi ve tanıtımıyla ilgili yeni projeler geliştirmeye karar verdim. Adana'nın en popüler etkinlik sitesi Goadana.com'u hayata geçirdik, Adana hediyelik eşya ürün gamını oluşturarak Goadana Gifts ismiyle piyasaya çıkardık. 2015 ve 2016 Portakal Çiçeği Karnavalı'nın organizasyonuna birçok noktada katkı koyduk... Goadana önümüzdeki dönemde aynı misyon doğrultusunda Adana'ya ciddi ekonomik katkı sağlayacak ve yıllar içerisinde gelenekselleşecek kent etkinliklerine katkı koymaya ve bizzat hayata geçirmeye devam edecek. Goadana kurumlarla aktivistler arasında köprü vazifesi görerek mutlu Adanalıların yaşadığı bir şehir hayal ediyor.

Kişisel hedeflerim noktasında ise Goadana, hayal ettiğim hayatı kurgulamama zemin oluşturdu. Goadana'nın hayata geçtiği son 2 yılın, Yaklaşık 10 ayını seyahat ederek geçirdim. Hindistan, Tayland, ABD, Peru, Bolivya, Akdeniz kıyıları... Yola her çıkışımda dönüşüm birkaç haftadan birkaç aya kadar uzanan süreler aldı... Bu arada Goadana'nın ana sloganı da "Gezmeyi Pek Seven Dergi". J Sırtında sırt çantasıyla dünyayı gezen ve gördüğü heyecan verici şeyleri Adana'da hayata geçirme heyecanı taşıyan meraklı mı meraklı bir dergi tiplemesi GOADANA. 2016 ana sponsoru Türk Hava Yolları oldu ve görünen o ki yakın gelecekte de sırt çantasını indirmeye niyeti yok.

2 yıl önce kendime yeni bir hayat kurmak üzere yola çıktığımda yolun beni Goadana'ya çıkaracağını düşünmemiştim. Gezmeyi ve yazmayı

pek seven, yıllarca gittiği ülkelerden harita ve rehberler toplayan bir insan oldum. Sonra bir şekilde kendimi Goadana projesinin içerisinde buldum.

TAC size ne kazandırdı?

TAC nasıl bir okulmuş ki tarifsiz bir özgüven verdi bana. Ayrıca dik durmak, hoşgörü, çok yönlülük, ve bugün kendimi ifade ederken kullanmaktan naçizane haz ettiğim

"dünya vatandaşlığı" gibi sıfatlarda şüphesiz TAC'nin parmağı var. Ayrıca TAC'nin verdiği aidiyet duygusunu da hayatım boyunca başka hiçbir çatı bir daha veremedi.

TAC camiasına söylemek istediğiniz mesajlar var mı?

Hayallerinizin peşinden gidin. Yaşınız 18 de olsa 68 de... Asla geç değil...

HAFTA SONUNDA GENÇ KONUKLARIMIZI AĞIRLADIK

Enfes manzaralı TAC Mezunlar Yayla Evinin hafta sonu genç konukları vardı. Betül abla her zamanki gibi evde onları karşılamak için hazır bekliyordu. Onun sayesinde gelenler her zaman ki gibi kendilerini evinde hissetti. İyi ki varsın Betül abla...

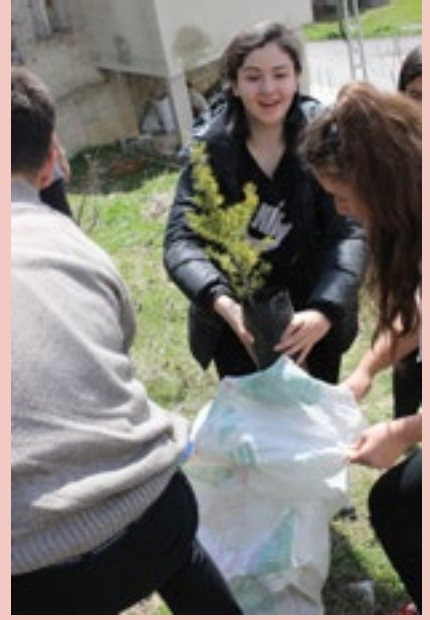
Yatılı öğrencilerin etkinliği olan "Hatıra Ormanı" Projesi için yayla evimizin bahçesi kullanıldı. Gençler ellerinde

küreklerle toprakla kucaklaşmayı bekleyen fidanları ekmenin keyfini yaşadılar. Hepsi harıl harıl çalıştılar. Ekilen fidanlar gelecek yıllarda bahçemizin daha da harika olmasını sağlayacak. Öğrencilerimizin, fidanlara can suyunu verdiklerinde, doğaya katkı sağlamış olmalarının mutluluğu gözlerinden okunuyordu.

Daha sonra yakılan mangalda sucukların çıkardığı cossss sesi duyulmaya değirdi.

Hem kokusu hem tadı hepimizi mest etti. Karınlar doyduktan sonra bunları nasıl eritiriz diyen bir grup, meşhur Namrun kalesine doğru yürüyüşe başladı. Bir grup da geride kalıp kahve içip, temiz havayı içine çekerek anın tadını çıkarmayı tercih etti ve muhabbetin dibini buldu.

Yürüyüşten dönen ekip bayağı yorulmuştu. Hep beraber nefis bahar havasında çok güzel bir gün geçirmenin mutluluğunu yaşadık. Öğrencilerimizi ve öğretmenlerimizi bu duyarlı davranışlarından dolayı tebrik ediyoruz. Onları misafir etmek çok güzeldi. Yeniden bekleriz.

Sevgili mezunlarımız Yayla Evinde henüz kalma keyfini yaşamadıysanız rezervasyon için Betül Ablayı (530 3338399) aramayı unutmayın... Bu eşsiz manzaranın ve evin tadını çıkarın.

“ 45 YIL MI OLMUŞ?HADİ CANIIM ! ”

Birkaç ay önce yine kebabım geldiğinde atlayıp gittim Tarsus'a. Sağolsun Suat Baykul da beni yalnız bırakmadı. 48 saat içinde büyük bir özveri ile tüm kalbur üstü kebabçıları titiz bir incelemeye tabi tuttuk. Karar henüz Yargıtay aşamasında olduğu için dereceleri açıklayamıyorum.

Sonra sıra spora geldi. "Cumartesi anneleri" olur da "cumartesi basketçileri" olmaz mı? 30 yıldır hemen her cumartesi yapılan "U65" Basketbol maçını da izledik... Hani 65 yaş altı yıldızların yer aldığı oluşum. Abdullah Paksoy ve 35lik (rakı değil, yaş) gençlerle nasıl başa çıktıklarını gururla gördük...birden gençleştirmizi hissettik.

...ve tabii mezuniyet diplomamız kadar eski dostumuz Betül ile tarihi bir sohbete daldık. Bize, Namrun Yayla evinin restore edildiğini ve mezunların kullanımına sunulduğundan bahsetti. Tuhaf bir heyecana kapıldım. Çünkü öğrencilik yıllarımda, Mrs Warren ve Mr Cable ile o evde geçirdiğimiz hafta sonunu hiç unutmamıştım. O yıllarda Namrun'a henüz elektrik gelmemişti ! Gaz lambası, mum ve şömine ile çok farklı birkaç gün geçirmiştik.

Elektrik olmamasına rağmen Namrun, bakkalı, kasabı, fırını, pastanesi ve postanesi.....ile tam teşekküllü bir kasaba idi ! Şimdi düşünüyorum da, internetsiz, facebookuz, cep telefonsuz üç gün nasıl hayatta kalmıştık!!!!

Bütün bunlar şimşek hızıyla aklımdan geçerken kararımızı vermiştik. En kısa zamanda mutlaka o evde yine birkaç gün geçirecektik.

Sağolsun, Betül'ün "her detayı düşünen" yaklaşımı sayesinde 4-6 mart tarihlerinde bu düşümüzü gerçekleştirme imkanımız oldu. Suat Baykul'un Mersin'den, kıdemli Tarsus aşığı Hakan Mutlutürk'ün de Antalya'dan katılımı ile unutamayacağımız bir uzun hafta sonu geçirdik. Bu süreyi unutulmaz kılan önemli bir etken de 60+ gençlerin de olduğu 30 yıllık cumartesi basketçilerinin de kısmen katılmaları oldu. Cengiz Atalay, Abdullah Paksoy, Cihat Lokmanoğlu, Necati Güler, Ali Zallak ağabeyimiz ve yaklaşık 20 kişilik cıvılcıvıl "hakiki" gençler gurubu cumartesi gecemizi muhteşem bir karnavala çevirdi.

Hemen araya bir reklam alayım:

TAC'liliğin kendine has, özel ve güzel bir davranış biçimi var : Aynı dönemde öğrenci olmamış, daha önce hiç tanışmamış, veya aynı dönemde okumuş olsa da 40 (yazı ile, kırk) yıldır birbirini görmemiş insanlar bir araya geliyorlar ve hemen "nerede kalmıştık" der gibi, çok sıcak, içten ve bitmeyen bir sohbete dalıyorlar...sanırım yine TAC'ye ait bir kavram olan "mavra"nın bilimsel tarifi bu olsa gerek.

Bu çok neşeli geceden başka 48 saate neler mi sığdırdık?...Öncelikle, muhtemel bir kıtlığa karşı önlem olarak Betül'ün ev yapımı zeytinyağlıları ile çarşıda fırında yaptırdığı onlarca (yüzlerce?) küçük lahmacuna yasal işlem uyguladık; tamamını etkisiz hale getirdik.....Çıtır çıtır şömine keyfini doya doya yaşadık. Hakan ile Suat ilave olarak odun taşıma keyfini de yaşadık!!!

Sessizliğin getirdiği huzuru ne kadar özlemiş olduğumuzu anladık. Bu sükuneti, yaylamız yiğitlerinin, geleneksel "sıkalım, güzelleşelim" tatbikatı birkaç dakikalığına bozmuş olsa da, bize sessizliğin kıymetini bir kez daha hatırlatmış oldu.

Her saat değişen tabiatı ilk defa

görüymüş gibi izledik: tepelerde kar, bulut, duman...sonra birden pırıl pırıl güneş..., biraz sonra sis...yine güneş...ve tabii klişe gibi gelse de, elle tutulacak gibi gerçek olan mis gibi yayla havası...

Bütün bunlar, büyük bir emekle hayata döndürülmüş, mütevazı ama yayla mimarisinin, ahşap ve taş işçiliğinin getirdiği asaleti yansıtan, adeta bir müze havası taşıyan "kendi" dağ evimizde oldu!

Pazar kahvaltısı sonrası aklımızı yaylada bırakarak "süklüm püklüm" medeniyete(!) döndük. Ayrılmadan önce hatıra defterine bir şeyler yazmak istedim. Öğrencilik yıllarımdaki gelişimi düşündüm. Bir hesapladım ki tam 45 yıl olmuş.... dudaklarımdan "45 yıl mı? Yok artık!" sözcükleri döküldü....ve kendime, artık yılda bir kez gelme sözü verdim.

Çukurova'da yaşayan TAC'lilere imreniyorum.

Yanıbaşlarında muhteşem bir imkan var...Birkaç günlüğüne özel bir dağ evinde ailece veya 7-8 kişilik arkadaş gurubu ile, hem de son derece uygun fiyata kalabilmek, önemli bir ayrıcalık. Bize bu fikri veren ve ziyaretimiz süresince ilgisini esirgemeyen sevgili Betül'e Suat, Hakan, Cengiz ve Abdullah adına tekrar teşekkür ediyorum...O kadarcık da nazımız olsun diyorum...eskilerden kim kaldı?

30 SENEDİR BİTMİYEN TUTKU

Her Cumartesi okulda Basketbol ve Mavra için toplanan, bizim adına Tarsus Basket Grubu (TBG) dediğimiz Cumartesi Basketçileri geleneğinin bu sene 30. Yılıni kutladık.

1968 yılında, '72 mezunu abilerimizin kurucu önderliğinde okulda her haftasonu basketbol oynamaya karar verir mezunlarımız. Her haftasonu bir sonraki haftasonu için sözleşip, yağmur, çamur, kar, kış demeden buluşurlar okulda. Öyle ki, yağmurda bir yandan fırçalarla sahayı süpürür, öyle devam ederler lise sahasında top oynamaya. Ancak top artık sekmez

olunca bitirirler maçı mecbur. Öylesine bir tutkudur bu ve 30 yıldır devam eder. Nice hikayeler barındırır içerisinde.

O günden bu güne tam 30 yıl geçmiş ve bugün bizim artık yağmur, çamur, soğuk derdimiz yok. Kapalı spor salonumuz, duşlarımız; haberleşmek için whatsapp grubumuz var.

Ama bu geleneği başlatan abilerimizi unutmadık; zaten onlar da hala bizimle top oynamaya devam ediyorlar.

4-5 Mart hafta sonunu TBG'nin kurucularına adadık..

Aynı şekilde İstanbul Robert'te de her Pazar maç yapan mezunlarımız ve de diğer şehirlerden gelen basketbolcu mezunlarımızın katılımıyla çok güzel bir hafta sonu geçirdik.

4 Mart TAC Mezunlar vs. TAC Lise Basketbol maçını tekrar TAC Live TV adresinden (<http://original.livestream.com/taclivetv>) izleyebilirsiniz.

4-5 Mart TBG Hafta sonunun tüm fotoğrafları için www.tac-alumni.org adresine girebilirsiniz.

MUTLULUK İÇİN ÜÇ ŞEY: DOSTLUK, ÖZGÜRLÜK VE DÜŞÜNMEK

Abdullah PAKSOY TAC ' 72

Sevgili hocalarım, kardeşlerim, arkadaşlarım,

BEN 72 MEZUNU ABDULLAH PAKSOY, 50 yılı 10 dakikaya sığdıracağım.

YIL 1965 sınav kazanarak okulumuza gelmişiz, Stickler 5KATLI...

... Tarsus un EN YÜKSEK binası

Saat 3.5 da okul çıkış zili çalıyor orta sahaya koşuyoruz, basket sahamızda 20 kisi ancak oynuyor. Gerçek hayatı çabuk öğrenmek zorundayız. Masa abilerimiz yemek beğenmeyi aç bırakırdı.

Orta hazırlık sınıfımızdaki ilk gecemizi unutamam... 10-11 yaşlarındayız Friendship in üst katındaki yatakhane

dönmüştüz.

YIL 1986 Adana -Tarsus arası yol çift olmuştu. 40 dakikada geliniyor artık. Liseden İngilizce hocamız olan Alan Mc Cain- okulda müdüdü.

Cep tlf hala yok. Cumartesi öğlenleri okulda buluşuyoruz Buralardaki bir grup TAC li arkadaş

GÖKDELENİ..

Adana - Tarsus arası 38 km 2 saatte gelinirdi

Sınıfımızın %80 i YATILI yediğimiz, içtiğimiz hep beraber..

Orta ve lisede 7 sınıfta toplam 250 öğrenci var. Kızlar yok.

TV yok, Mikrodalga büyüklüğünde Radyolar var, hesap makinesi yok, bilgisayar yok, kaygan cetvel var, cep tlf yok. Evle tlf ile konuşmak için saatlerce sıra bekleniyor. Unity de Kütüphane var.

de temiz yataklar, pijamalar giymişiz, gece ışıklar sönmüş. Karanlıkta kimseyi uyku tutmuyor, sessizlikte biri çıkırmaya başladı.... Hepimiz koro halinde ağlamıştık.

T shirt ile okuldan çıksak, Tarsus ahalisi bizimle 'gollec bebesi, mintanını gey' diye alay ederdi

Kaynaştık, kardeş olduk. Şalgam, lahmacun en temel gıdalarımız idi.

1972 de Cihad Lokmanoglu agabeyiniz ile birlikte Amerika üniversiteden mühendis çıkıp buralara ailelerimize

okulda top oynamaya başladık , toptan sonra yemekte mavra vardı.. Yagmur yağsa da, hava kötü olsa da geliyorduk ...bazen doğru kebaba.... Bir kez yağmur altında 5-6 mız maç yaparken Mr Mccain halimize acıdı, bizi evine kahveye çağırmıştı. Baba olanlar, çocuklarımızı da yanında getiriyordu. Yeniada eski salaş yerinde idi.. Kilo almamak için Diyet dürüm yaptırıyorduk, ama Keleşoglu kaymaklı baklavayı da unutmuyorduk. İlk yıllarda Mersin yolunda Mobil

benzincide olan bir restoran a da giderdik Orta saha TAC nin tek basket sahasıydı, beton kötü bir zemini vardı. Düşmek feciydi. SEV yeni saha yapamıyordu, SEV başkanı hatasından dolayı Sabancı vakfı na yeni salonu yaptıрма fırsatını kaçırmıştık. O ZAMAN da 72 LİLER toplandık, biz BİR SAHA YAPARIZ ULAN ... Dedik Bir yazda yeni bir açık saha yaptık,

Müdürümüz Andy Leathwood un memleketi Kanada dan zemin parkeleri Cihangir Sonat ağabeyinize getirttik. Gördüğünüz Parkelerin altında özel lastik küçük takozlar, 2 kat da kontrplak döşelidir, yurtdışından bir sürveyan başında durmuştu. Ali Aşkın arkadaşımız da keşke gelebilseydi, Amerika da oğluna gitmiş bu ara. Onun yaptırdığı 29 Ekim 1997 açılış

salonu vermeye devam ediyor, bir buçuk saat oynayıp, 2 saat yemek yiyoruz, mavra var tabii... Modern ve köklü bir okulunuz var, değerini bilin. Stickler in eski halini görseniz yatılı kalmaya razı olmazdınız. Ben 61 yasıma geldim spora devam ediyorum, gecen sene boğazı yüzdüm. Lise dean Mc Cain odasında 'don't trust anyone over 30' posterı vardı. Ama 60 hissetmiyorum

akrilik potalar koyduk.. Kavgalar ettik. Vakıf MAHÇUP oldu. Sonunda salona para ayırdı, mezunlardan da biraz topladık. Şimdiki yemekhane binası için saha sonra arka köşeye taşındı. 1996 olmalı Mimarisini bir arkadaşımıza yaptırdığımız Salonun statik projeleri bana ait, inşaat ruhsat aldık. **YIL 1997** Cam potalar Amerika dan geldi,

T-shirtini hala giyeriz ... Bir çoğumuzun çocukları da TAC den mezun oldu. . Salon eskidi bile sayılır, parke 2-3 kez sistre cila yapıldı. Sporcular, mezunumuz olmayan sevdiğimiz birçok dost da bize basket katılmakta, hocalarınızla, hatta şimdi Müdürünüz Andy ile de top oynuyoruz Bir iki yıl evvel TBG gruba mail atıyordum. Son 2 yılda whatsapp grubumuz var randevulaşıyoruz. Cumartesi 12 de okul idaresi bize

Ufaklık hikayesi : 2008 yılı olmalı, cumartesi toptan çıkarken soyunma odasında küçükler de spor salonuna giriyor. Ufaklıklardan birisi bana "abi sen kaç yaşındasın?" diye sorunca 53 demiştim. Çok içten bir OOOHHAAAAAAA çekiverdi!

BUGÜNLERE GELDİK

YIL 2016...

'Basket' toplantılarımız 30 yıldır var
Kaçsene daha ben koşabilirim bilemem
ama bildiğim sigara içiyor olsam bugün
koşamaz olacağımıdır.

68 mezunu olan Ali Zallak abimiz
gibi birçok kardeşim, arkadaşım taa
istanbul'dan geldiler.

Birlikte basket ve mavra var bugün
.... Yarın biraz daha top var, Toros
dağlarına gidiyoruz.

Şimdi kocaaa AVM'ler var ... çok farklı
bir Tarsus 20 katlı apartmanlar var.

Sokaklarda T shirt ile kimse alay
etmiyor, etekler mini.

**Acaba bundan 40 yıl sonra ne
olacak??**

Eğer GLOBAL ISINMA ile biz dünyayı

mahvetmezsek....

Meteor falan carpmazsa, Cep
telefonları, bilgisayarlar kalem gibi
cebimize girecek belki...

2055.YILINDA

**Sizler 60 yaşına yaklaşıyor
olacaksınız.**

Bizim SINIF O günleri göremeyecek
.... Ne yaşta olursanız olun ..
Arkadaşlarınıza zaman ayırın.

Filozof Epikurus mutluluk için 3 şeyi
aramış... Friendship Freedom Thought
:

Herhalde bunu Latince söylemiştir, ...
Bugün için böyle forma yaptırdık...

..
TAC den temel bilgileri alırsınız, ama
dostlukları size ömür boyu yetecektir.

ÇOK ÖNEMLİ BİR RİCADA

BULUNACAĞIM.

Umarız sizler de yıllarca sporda
,yemekte bir araya gelirsiniz..
lutfen ama lutfen – Mustafa Ozunlu
agabeyiniz gibi puro sigara icmeye
ozenmeyin... SAKINamaSAKIN Sigara
bagimli olmayın. ASIRI HERSEYDEN
KACIN.

Ne MÜCADELE OLURSA OLSUN,
MAÇA YENMEK İÇİN ÇIKMANIZ
ŞART..

HEDEFİNİZ OLSUN, YENİ BİR HEDEF
bulana kadar -ASLA HEDEFİNİZDEN
ŞAŞMAYIN

Bir Roma atasözü ile LAFIMI
KESİYORUM :

**Gideceği Limanı bilmeyen gemiye,
hiç bir rüzgar Yardım etmez !**

TBG.. TARSUS BASKET GRUBU..

Son bir yıldır beraber her cumartesi okulda top oynadığım grubun bu sene 30. yıldönümünü kutladık. Dile kolay 30 sene. Bir geleneği bunca yıl sürdürmeyi başarmak ancak bazı sağlam değerler etrafında mümkün olabilir. Arkadaşlık, dostluk, sevgi, saygı ve tabii ki spor sevgisi.

Birkaç ay önce bu senenin 30. yıl olduğunu öğrendiğimde beynimde şimşekler çaktı. Bunu kutlamalıydık. Duyurmalıydık. Önce BizLetter'da paylaşma fikri çıktı ortaya. Daha sonra da İstanbul'daki hafta sonu basketçileri grubunu davet etme. Fikirler çoğaldıkça heyecan büyüdü ve sonunda 4-5 Mart hafta sonunda 2 günlük müthiş bir etkinlik çıktı ortaya.

Cuma günü, Stickler Auditorium'da TAC öğrencilerine abilerini ve TBG'yi tanıttık. Videolar, fotoğraflar, anılar ve kahkahalar.. Öğrencilerimiz ve de öğretmenlerimiz ne kadar okuldan öte bir okulda olduklarını bir kez daha fark ettiler sanırım. Aynı parkeyi paylaştığımız abilerimizle, aynı sahneyi paylaşıp, geleceğimize hitap etmek güzel bir duyguydu. Sanıyorum hepimizi çok mutlu etti.

Söyleşiden sonra Mezunlar Karması, TAC Lise Takımına karşı sahadaydı. Ben de mikrofonda, canlı anlatımda

görevliydim. *TAC Live TV tarafından naklen yayınlanan maçta bana da yorumcu görevi düşmüştü, keza TBG bench'i sonradan da katılanlarla neredeyse 30 kişiyi bulmuştu. 12 kişilik TAC Lise Takımı böyle derinliğe sahip bir kadro karşısında tabii ki zorlanacaktı.

Maçtan sonra gidilen Yeniada Restoran'da kebablar, humuslar, lahmacunlar yendi, mavralar atıldı, eski günler bir kez daha yad edildi. İnanılmaz keyifli bir akşamın sonunda kalanlarla paça yemeye Kent Lokantasına gidildi. Gece yarısı gezilen Tarsus'un antik sokakları bir başka güzeldi.

Cuma akşamının finalini Stickler'in en üst katında yaptık. Okulumuz

idaresinin mezunlarımız için hazırladığı yatakhane müthişti. Bundan daha iyi final herhalde düşünülemezdi. Stickler'da kalıyor olmak, biliyorum ki her mezunumuz için dünyanın en yıldızlı otelinde kalıyor olmaktan daha inanılmaz bir tecrübeydi, ve bu tecrübeyi mezunlarımıza yaşama fırsatı verdiği için okul idaremize, Günseli Abla (Yüksel '87) ve Andy Leathwood özelinde bir kez daha teşekkür etmeyi borç bildik.

Cumartesi öğlen her zamanki gibi saat 12'de kapalıda herkes hazır. Uzun zamandır ilk defa bu kadar kalabalık bir grup her potada basket oynadı. En son olarak Tarsus vs. İstanbul maçı, çift potada yapıldı. Dostluk kazandı deyip, Necati abi'yi (Güler '75) kızdırmayalım.

Tarsus vs. İstanbul maçının ardından hep beraber Çamlıyayla'ya, Atdağı'na yemeğe gittik. Biz de sporu her daim güzel yemekler takip eder, bu sefer de istisna olmadı. Sabah yağın yağmur, yerini hafif bulutlu ama güneşli, yumuşak ve güzel bir havaya bıraktı. Yemekte Atdağı'nın meşhur tereyağında tavuğunu yemeye doymadık.

Yemek faslı bittikten sonra, beraber TAC'nin Yayla Ev'i'ne geçtik. Benim de ilk defa gittiğim evde bizi Ziya

Domaniç '72, Suat Baykul '74, Hakan Mutlutürk '75 ve Betül abla karşıladı. Onlar bir gün önceden Yayla'da kalmak için rezervasyon yaptırmışlardı. Betül abla da onları evlerinde hissettirmek için oradaydı. Bizi ev sahibi gibi karşıladılar. Yayla evimizin muhteşemliğini ne kadar anlatsam az. Orada kalmanız, bahçesinde bulunmanız lazım. Benim gibi ilk defa gelenlerin hepsi mest oldu. Evin orijinallliği, manzarası bir harika. Stickler gibi, yaşanması gereken bir tecrübe. Zaten eve gelen herkes hemen ne zaman kalırız planları yapmaya başladı.

İşte, bu iki günümüz de kısaca böyle geçti. Daha büyük ihtimalle birçok şey vardır anlatacak ama onu da ben diğer abilerime bırakayım.

TBG ile ilgili son söz olarak da TAC'li öğrenci arkadaşlarıma söylediklerimi söyleyeyim; Bu grupta bir basketbolcunun aynı parkede olmayı hayal bile edemeyeceği basketbolcular var. Yanında Necati Güler koştururken (yürürken), pota altında Ahmet Uyan'dan ('81) dirsek yerken, Hayri Uğur ('79) üzerinden ribaunt alırken ya da Cihangir Sonat'a içeriye pas indirirken, her maç

sonu böyle efsanelerle aynı sahayı paylaşıyor olmanın gururunu da içten içe yaşıyorsun. Bunu TAC sayesinde yaşıyorsun. Ancak bundan daha bence önemli, bu grupta müthiş abiler var. TAC 'de Abilik/Ablalık misyonunun okulla bitmediğini, aksine gerçek anlamıyla okul dışında yaşandığının en güzel göstergesi oldu bu grup benim için son bir yıldır. Bu grubun bir parçası olmaktan da çok gurur duyuyorum. İnşallah, sonraki gelecek dönemlerle birlikte nice 30 seneleri kutlarız diyerek sözlerime nokta koyuyorum.

Sevgiler,

Tarsus ve Basketbol

Daha bir çocukken hayatıma giren ve hala yerini koruyan iki olgu.

Hem bugün olduğum kişinin gelişimi, hem de sahip olduğum en güzel anılar için bu ikisine çok şey borçluyum. Dolayısıyla ikisinin bir arada olduğu bir hafta sonunun fikri bile heyecan vericiydi.

Bu harika organizasyonda benim için

en özel i ise kesinlikle okulda geçirilen gece!

Mavra dolu gecenin sonunda yer yatağına yatıp Stickler'in çatısına bakarken okul yıllarıma dönmek mi daha güzeldi, yoksa sabah merdivenlerinden inerken bir gece önce yağmış yağmurun da etkisiyle yayılan mis gibi çim kokusunu içime çekmek mi ... karar vermek gerçekten

imkansız.

Bizim okulun Tarsus'un ortasında bir vaha olduğunu düşünmüşümdür hep. O vahanın içinde bir gün, bir gece geçirmekse rüya gibiydi doğal olarak. Bundan sonra yılda bir gün de olsa rüyalarımızın gerçek olması ümidiyle:)

Barış Sönmez
Tarsus'98

HARİKA BİR HAFTASONUYDU

5-8 Mart hafta sonunun hikayesi aslında benim için 22 sene önce 1994 yılında başlıyor.

Mezunlar ile lise takımının lise sahasında bir basketbol maçı yapacağı anons edildiği zaman çok heyecanlanmıştım. Daha sonra bu heyecanımın katlanarak arttığını hatırlıyorum çünkü 94 donemi lise son

olarak bir karar almış ve sezon bittiği için gelecek senenin lise takımının oynamasına karar vermişti.

Ben o zaman orta sondum ve bir sene sonralise1 olacaktım. Gelecek senenin lise takımı kadrosuyla antrenmanlara başlamıştım. En azından ısınma turnikesi, şanslıysam da 1-2 dakika oynama fırsatım olacaktı. İnanılmaz!

Ama bu sevinç pek uzun sürmedi. Mezunlar takımında kimlerin oynayacağı yavaş yavaş açıklanmaya başladığı zaman, haklı olarak böyle bir fırsatın bir daha ele geçmeyeceğini fark eden 94 donemi karar değiştirdiler ve ben orta son olarak

dışarıda kaldım.

Çok üzül müştüm. Saha kenarında dışarı çıkan topları toplamak ve ısınma turnikesinde pota altında top dağıtmakla yetinecektim. Her şekilde harika bir gündü.

Aradan gecen yıllarda yurtdışında olmadığım zamanlarda İstanbul basket grubuna katılacak, İstanbul'da kurulan mezunlar takımının ilk yıllarında sahada olacaktım. Bu sayede o gün beraber oynayamadığım abilerimle bir çok kere oynama fırsatım olacaktı.

Alp Erdem'02 kardeşim, okulda eski basketbolcu mezunlar ile bir panel olacağını, daha sonra da Tarsus basket grubu ile İstanbul basket grubunu için bir maç planladıklarını söylediği zaman ve bu planın içinde bir aksamda Stickler'da kalmak eklenince hemen kolları sıvadık, formalarımızı yaptırıp cuma akşamı okulda olacak şekilde biletlerimizi aldık.

Cuma günü saat 15.00 gibi okula girdiğim zaman çok farklı bir hava ile karşılaştım. Her sene olmasa da, 2-3 seneye bir kampüsü ziyaret etmişliğim vardı. Homecoming olsun ya da başka bir olay çerçevesinde elimden geldiğince ziyaret ediyordum. Ama bu ziyaretler sırasında okul ya boş, ya da

mezunları ile dolu oluyordu. Okulun içinde öğrenciler varken görmek, bambaşka bir duygu. Bunu herkese tavsiye ediyorum. İçinde öğrenciler varken; Stickler, okulun içindeki hava, cimler, binalar ve sahalardan gerçekten insanın gözüne bambaşka gözüküyor.

Abdullah Abi'nin (Paksoy '72) hazırladığı tişörtleri üstümüze giyip, Auditorium öğrenciler ile dolduktan sonra içeri girip sahneye çıktığımızda karşımda duran kardeşlerimi görünce, heyecanımın daha da arttığının fark ettim. 1994 yılında karşılarında oynamadığım abilerimle yıllar içerisinde bir çok kez beraber basketbol oynama fırsatım olmuştu ama onlarla benzer bir sıfat ile aynı platformda olmak bambaşka bir heyecandı. Neyse ki konu TAC ve basketbol olunca sonuç doğal olarak mavraya bağlanacaktı. Bu güzel sohbetin ardından güçlü bir bom çekerek artık lise takımına karşı maça hazırдық.

Nejat hoca önderliğinde 3-4 tane farklı beş çıkaracak şekilde lise takımına o kadar da kolay lokma olmadığımızı gösterdiğimizi düşünüyorum. İlk periyodun sonuna doğru skor tutulmadığını fark ettim; tabii hepsi

akıllı çocuklar, herhangi bir kazaya, yıllarca sürecek bir mavraya alet olma riskini almamak için skor tutturmadılar diye düşünüyorum. Yıllardır mezunlar ile basketbol oynuyorum, özellikle pazar grubunda olanlar çok iyi bilirler, daha büyük mezunların olduğu takımların yenildiği görülmemiştir. Konseptte aykırı.

Mac sonrası bom çekmemiz ve resim faslı bitince daha terimiz kurumadan kendimizi Yeniada'da bulduk. Güzel bir yemek ve bol mavradan sonra Stickler'da kalacak daha ufak grup sanki yatılıymışız gibi Tarsus sokaklarında dolaşıp, paçamızı içip, St. Paul'un izinden okula dönüş yoluna geçtik. Okuldakalacak grupta Ali Zallak ('68) ve Cihangir Sonat ('72) ağabeyler hariç hiç birimiz yatılı okumamıştık. O yüzden bizler için bu duygunun tarifi yoktu. Stickler önünde resim çektirip, merdivenlerden yatakhaneim yolunu tuttuğumuz zaman ki heyecanımı anlatabileceğimi zannetmiyorum. Dünyanın 7 harikasıdan birini ilk defa görüyormuşçasına ellerinde akili telefonlar ile her anı kaydeden turistler gibiydik. Herkes yatağını seçip

üzerindeki şaşkınlığı attığı zaman artık mavra zamanıydı. Ali Zallak Ağabey'in anlattığı, her iki dakikada bir "abi yok artık atıyorsun" reaksiyonlarına maruz kalan okul hikayelerini dinledikten sonra artık uyumaya hazırдық. Yatağa girdiğim zaman o harika gecen 7 seneyi yatılı olarak geçirseymdim ne olurdu diye düşünmeye başlayacaktım ki, içeriden gelen horlama sesleri ile stratejik olarak yatağımı ne kadar iyi bir noktada seçtiğimi fark ettim. 12-13 kişi kaldığımız yatakhane zamanında en az 40 kişi kaldığını düşünerek durumu fazla uzatmadan yorgani üstüme çektim.

Sabah Stickler'da uyanmak en az o merdivenlerden bir gece önce yatakhaneye çıkmak kadar güzel bir duyuydu. Mavrayı fazla uzatmadan erkenden kahvaltı için ilk açık bulduğumuz ciğerciye kapağı attık ki, Tarsus grubu ile maç öncesi baklavaya yer kalsın.

Çok güzel bir basketbol gününden sonra ben eve dönmeye hazırdım, ama kalanlar mavraya yayla evinde devam edecekti.

Tek kelime ile harika bir hafta sonuydu. Hep bildiğimiz, söylediğimiz; mezunu, öğrencisi, kampusu, öğretmenleri ve çalışanları ile ne kadar büyük bir camia olduğumuzu tekrar yaşamak ve hissetmek çok güzel bir tecrübeydi. Umarım bu ve benzer organizasyonları gelenek haline getirebiliriz ve basketbol dışına da yayabiliriz.

Son olarak, tek tek isim yazarsam unuttuklarım olacağı için, başta mezunlar derneği ve okul yönetimi olmak üzere emeği geçen herkese sonsuz teşekkürler.

Yazardan dip not:

Bu yazıyı okudukları zaman akıllarına ilk gelen, "biz yeteneksiz olduğumu biliyorduk ama kendisi de yedek ve top toplayıcıdan ileri gidemediğini itiraf ediyor, bu orta kaçmaz, hücum" olacak, kendilerini çok iyi bilen ve beni çok seven bir grup '97 dönem arkadaşına, yazarken kendilerini düşündüğümü ve okulda geçirdiğim hafta sonunun bu riski almaya değdiğini belirtmek isterim.

UNUTULMAYAN BAŞARI

Tarih 23 Nisan 1995, günlerden Pazar... Isparta'da, okuldan uzakta, TAC yaşamımızın belki de en mutlu günlerinden birini buruk bir halde uğurluyorduk.

'98 döneminin oluşturduğu TAC Ortaokul takımı olarak, Türkiye Basketbol Şampiyonası'nı 3. sırada bitirerek bronz madalya kazanmıştık. Belki 10-15 yıl sonra, okulumuz bir turnuvadan Türkiye derecesiyle dönüyordu ama o an için soyunma odasına Çavuşoğlu Koleji'ne yenilerek gümüş madalyayı kaçırmamızın hüznü hakimdi.

Şampiyona için Tarsus'tan bizi desteklemeye gelen lise sonlar ('95 dönemi), maçtan sonra soyunma odasına inerek birer birer hepimizi kucaklamıştı ve hüznülü havanın dağılmasını sağlamaya çalışmışlardı. O son maçtan önce nasıl bir havaya girmişsek, bu başarıya o gün doyusıya sevinemiyorduk.

Sonraki yıllarda ise durum değişti tabii ki, okul basketbol tarihi için küçük bizim için büyük olan bu başarıyı gururla ve mutlulukla anımsıyoruz.

Halenozamana ait anılar konuşuyoruz;

- Sene boyunca İbrahim Hoca'nın gösterdiği liderlik ve bizi başarıya inandırması,

- Turnuvaya gitmeden birkaç hafta önce mezunların yaptırdığı basketbol sahasının açılışında, eski basketçi abilerimizin bizimle birlikte olması,

- O açılış gününde, şampiyonada rakibimiz olacak takımlarla ilgili Necati Abi'ye sorular sormamız, Necati Abi'nin "siz turnuvada takip edersiniz tabii ki, ama merak ediyorsanız; Kültür Koleji'nde genelde

Efes'in altyapısındaki oyuncular var, guardları Tufan çok iyi şut atar" demesi, hepimizin merakla beklediği Tufan'dan şampiyonluk maçının en kritik anlarında yediğimiz üçlükler :)

- Turnuvalardaki mavralar, seyahat anıları, akşam toplantıları, maç öncesi motivasyon taktikleri...

Tarih 4 Mart 2016, günlerden Cuma...

Mezuniyet sonrası birlikte olmamızı ve basketbol oynarak eğlenmeye devam etmemizi sağlayan Tarsus Basketbol Grubu'nun 30. yılını kutlamak üzere okuldayız. İstanbul'daki ve Tarsus'taki basket buluşmalarını başlatan abilerimizle birlikte okul takımını kucaklıyoruz. Okul takımı 12 kişi, biz herhalde onların 3 katı kadar sayıdayız. Panelde basketbol geleneğinin anlatılması, okul takımıyla maç, topluca kebab, akşam yatakhane mavrası, ertesi gün karma takımlarla maç, sonrasında yayla...

'68 mezunu Ali Zallak abimizle '2018

mezunu olacak kardeşlerimiz aynı sahada, aynı duygularla koşuyor, eğlenerek spor yapıyor.

2 gün boyunca; İstanbul'da mezuniyetten sonra kurduğumuz basket takımının meşhur antrenmanı ile ilgili mavralar, Cihangir Abi'nin 1976 yılında milli takım kampından yazdığı mektuplarla taktik çalıştırdığı lise takımının ulaştığı başarılar, "okulda olan okulda kalır" mottosuyla unutulmaz okul anıları paylaşıyor.

Onur'un yan sütunda belirttiği gibi, isimleri anmaya başlayınca unuttuklarımız olacak.

Mezunlar Derneği ve Alp kardeşimize teşekkür ederek sonlandıralım.

Alp demişken, gece yarısı paçacıda, bir turnuvada yediğim dirseğin hikayesini anlatırken Alp'in "Abi senin oyunun o dirsekten sonra mı bozuldu" demesini unutmam mümkün değil tabii ki..

EĞİTİM

Kanada'nın önde gelen özel yatılı kolejlerini Türkiye'de temsil etmekteyiz. Bu okulların yaz dönemi İngilizce ve Fransızca dil programları ile tam zamanlı akademik programlarına Türk öğrencilerini yollamaktayız. Programlarımız 12-18 yaş grubunu kapsamaktadır.

Toronto Üniversitesi'nde 14-18 yaş grubu öğrenciler için ESL ve Kuzey Amerika'da üniversite eğitimi almak isteyen 16-18 yaş grubu öğrencilere uygun University Prep programlarını sunmaktayız. 18+ yaş grubu öğrenciler için McGill Üniversitesi yoğun yabancı dil programlarını temsil etmekteyiz.

GÖÇMENLİK

Yatırımcı ve girişimci işadamları göçmenlik programlarında uzmanlaşan firmamız, Kanada'nın önde gelen göçmen avukatları ve finans kuruluşlarıyla işbirliği yapmaktadır. Firmamız, size ve ailenize en uygun programı seçmenize yardımcı olmakta, bu sürecin hızlı ve sorunsuz geçmesini sağlamaktadır.

Göçmenlik Programlarımız:

- Canadian Permanent Residency-Quebec Immigration Investment Program (QIIP)
- Antigua&Barbuda Citizenship by Investment
- EB-5 US Business Immigration

Study in Peace &
Immigrate with Ease

ERENCA

IMMIGRATION&EDUCATION SERVICES

Abdullah Şehoğlu, RCIC, McGill BA 82,TAC'77

Erenca Eğitim, Danışmanlık ve Ticaret Ltd
Abdi İpekçi Cad.Bostan Sok.No:15 Orjin Apt.Kat 5
Nişantaşı/Şişli İstanbul
T: 0212 373 9421 **GSM:** 0532 231 0677
E-mail:asehoglu@erenca.com

TAC KARIYER MERKEZİ

Alp Erdem TAC'02

TAC Mezunlar Derneği sıradan bir mezun derneğinden farklı olarak mezunlarına yaşam boyu desteği misyon edinmiş bir dernektir. Sadece senede bir kez bir araya gelip eski günlerin hatırlanmasının yanı sıra; amacı; mezunun kariyer hayatı boyunca da TAC'nin gücünü ve güvenini arkasında hissetmesini sağlamaktır. Mezunları arasında zaten var olan bağın somut halidir.

Bu sebeple geçen sene kurduğumuz TAC Kariyer Merkezimizin faaliyetleri bu sene de tüm hızıyla devam ediyor. 2016'nın ilk etkinliği Ocak ayında Sabancı Center'da 100'ün üzerinde mezunumuzun katılımıyla gerçekleştirdiğimiz İK Buluşması oldu. Buluşmada konuşmacılarımızın yanı sıra TAC Kariyer Merkezi Atölyelerinin tarihleri ve konuları ve de Mentor / Mentee projesinin 2. Dönem lansmanı yapıldı.

II. TAC İK Buluşması - 16 Ocak 2016, Sabancı Center

Yaklaşık 100'ün üzerinde mezunumuzun katılımıyla gerçekleşen İK Buluşmalarının 2.sinde konuşmacı olarak Sabancı Holding CEO'larından (2000 - 2003) TAC '63 Hazım Kantarcı

ve Pegasus Hava Yolları Genel Müdürü TAC '84 Mehmet Nane katıldı. Konuşmacılardan Hazım Kantarcı 'Liderlik' konusunda genç yönetici adaylarına tavsiyelerde bulunurken, Mehmet Nane ise 'Şirketlerde İnsan Kaynaklarının Önemi' ile ilgili tecrübelerini mezunlarımızla paylaştı. Daha sonra TAC Kariyer Merkezi adına söz alan TAC '81 Alihan İrmakkesen, Kariyer Merkezinin 2016 planlarını, atölye başlıklarını ve Mentor / Mentee projesinin 2. Dönemini anlattı. Etkinlik sonrası mekanda gerçekleştirilen kokteylde katılımcılar keyifli vakit geçirirken, birbirleriyle daha yakından tanışma fırsatı elde ettiler.

Bizler için bu buluşmalar; tanışıp, sohbet edip, mavra atmanın yanı sıra birbirimizin neler yaptığını öğrenmek, tecrübelerimizi birbirimizle paylaşarak, birbirimizden yeni şeyler öğrendiğimiz ve bu sayede aramızdaki bağları kuvvetlendirdiğimiz etkinlikler olarak, her sene güçlenerek devam etmesini istediğimiz etkinliklerin başında olacak. TAC'nin "Türkiye için Liderler, Dünya için Liderlik" misyonunu zaten bireysel olarak birçok mezunumuz devam ettiriyordu ancak bunu kurumsal olarak ve daha güçlü bir biçimde vurgulamak için bu tarz buluşmaların ve paylaşımların daha fazla organize edilmesinin önemine inanıyoruz.

TAC Kariyer Merkezi Atölyeleri

Kariyer merkezi olarak mezunlarımızın iş hayatlarında onlara destek olmak amacıyla eğitim atölyeleri düzenlemeye devam ediyoruz. Bu sene için planladığımız 4 atölyeden ilkinin 20 Şubat'ta İstanbul Yapı - Endüstri Merkezi'nde gerçekleştirdik. "Sunum Becerileri" konulu atölyeye katılan mezunlarımız iş hayatında çok önemli olan sunum teknikleri hakkında mezunumuz Alihan İrmakkesen'den çok değerli ipuçları öğrendiler. Eğitime katılan mezunlarımıza derneğimiz tarafından katılım sertifikası verildi. Kariyer merkezi Atölyelerinin ikincisi "Mülakat Teknikleri" 7 Mayıs'ta olacak.

Atölyeler konusunda mezunlarımızdan geri bildirimlere hep açık olmaya çalışıyoruz. Atölye konu ve içeriklerini belirlerken, insan kaynakları uzmanlarından oluşmuş ve Kariyer Merkezi grubumuzun çekirdeğini oluşturan mezunlarımızın iş hayatında genel olarak talep edilen ve kendi tecrübeleriyle gözlemledikleri ihtiyaçlara göre program hazırlamaya çalışıyoruz. Bu programı olabildiğince esnek tutarak, sene içerisinde oluşabilecek bir talebi de değerlendirmeye alabileceğimizi mezunlarımızın bilmesini isteriz. Sonuçta yapılan tüm bu çalışmalar

mezunlarımızın bunlardan fayda sağlamasını öngörerek düzenleniyor.

Mentor / Mentee projesi

Kariyer Merkezinin en çok değer verdiği projelerden biri olan Mentor / Mentee projesinde 2. Dönem eşleşmelerini yaptık. Mentor abi ve ablaların tecrübelerini genç kardeşlerine birebir aktarmalarını öngören proje nedir diye soran mezunlarımız için kısaca Mentorluk programı;

Kariyerlerinde tecrübeli, deneyim sahibi TAC'li abi ve ablaların, kariyerlerinin daha

başında olan üniversite mezunu TAC'li kardeşlerine abilik ablalık yapmasıdır.

Mentor kimdir: Tercihen iş hayatında minimum 15 yılı tamamlamış, birden fazla, farklı sektör ve farklı fonksiyonlarda deneyime sahibi, tercihen büyük ya da orta ölçekli şirketlerde Genel Yönetim, Üst Düzey Yöneticilik tecrübesi ya da Girişimci olan mezunlarımızdır.

Mentee kimdir: tercihen kariyerinin başında olan (çoğunlukla ilk 3-5 yıl) ve kariyeri ile ilgili önemli bir değişiklik

arefesinde olan mezunlarımızdır.

Bize "Mentor arıyorum" diye başvuran mezunlarımızın kariyer hedefleri ve eğitimleri doğrultusunda uygun Mentor adayı abi veya ablaları ile eşleşmeleri (tanışmalarını) sağlıyoruz.

Eşleşme yapıldıktan sonra 6 aylık bir süreç ön görüyoruz. Bu 6 aylık sürede ayda en az 1 kere yüz yüze görüşme yapılmasını tercih ediyoruz. Ancak Mentor ve Mentee aralarında anlaşış, birden fazla ve değişik yollarla (telefon, email, skype vs) da görüşebilir. Bunun önü açık. 6 aylık süreç ve ayda 1 görüşme; Mentor ve Mentee adayları arasında yaptığımız bir anket sonucunda belirlenmiş ve Kariyer Merkezi grubumuz tarafından da onaylanmış süreler. Biz sadece bunu ön çerçeve olarak belirliyoruz. Görüşmeleri nasıl,

nerede, hangi sıklıkta yapılacağına Mentor ve Mentee kendi aralarında karar veriyor. Biz süreci hep dışardan, destek olacak şekilde takip ediyoruz.

Bu süreçte en önemli noktalardan biri ilk görüşme. Buna "amaç görüşmesi" diyoruz. Bu ilk görüşmede Mentee'lere, Mentor'larıyla görüşmeye giderken amaçları belli ya da en azından amaçlarıyla ilgili bir taslakla gitmesini öğütüyoruz. İlk görüşmede Mentee'nin amacı, Mentor'dan ne beklediği, Mentor'un ona ne verebileceği net bir şekilde konuşulup anlaşılırsa, sürecin ondan sonra gidişatı daha net ve verimli olacaktır. Tam tersi olarak da, eğer beklenti ve realite uyuşmazsa, hemen bir geri bildirim ile, Mentor ve Mentee değişikliğine gidiyoruz ki böylece kimsenin çok fazla vaktini çalınmamış olsun.

Birinci görüşmeden sonra, ve takip eden aylarda periyodik olarak, kısa geri bildirimler almak için Mentor ve Mentee'lerle irtibata geçiyoruz. Sürecin herkes için doğru gittiğinden emin olmak, varsa yardımcı olabileceğimiz noktalar olup olmadığını öğrenmek dernek olarak bizim görevimiz.

Bu seneki grup içerisinde bir birinden değerli eşleşmeler var. Bir sonraki sene III. İnsan Kaynakları Buluşmasında, başarılı Mentor / Mentee örneklerini sahneye çıkartıp, hikayelerini sizlerle paylaşmayı umuyoruz.

Mentor / Mentee programı ve Kariyer Merkezinin diğer projeleri için irtibat kişisi olarak bana (Alp Erdem '02) email atabilirsiniz: alperdem02@gmail.com

ESKİ-YENİ ÖĞRETMENLER BİR ARADA

Okula gitmeye karar verirsem her seferinde bir heyecan, bir telaş sarar beni. Elim ayağıma dolaşır, sevinçle özlem birbirine karışır koşarak yola düşerim. Okulla ilgili anılar, hayaller birbirine karışır, okulun kapısında kendimi bulurum.

Kapıdan girişimle beraber ilk geldiğim günle bugünü karşılaştırır, gözümle gezer duygularımla okşarım ağaçları, binaları, ilk günden son güne kadar bütün öğrencilerimi, arkadaşlarımı, öğretmen odasını, yatakhaneyi, yemekhaneyi, yerdeki çimleri, ayrılırken diktirdiğim Kauçuk ağacını... Abbas, İhsan Ağaları, Ramazan'ı nasıl unuturum.

Varlıkları ile gurur duyduğum öğrencilerim her yerde ve her zaman övünç kaynağım. Onların her birini övmekten ve onlarla övünmekten bitap düşerim. Bu dayanılmaz bir haz. Günseli Hanımla her karşılaştığımızda okulla ilgili konuşur, görüş alışverişinde bulunuruz. Eski yeni öğretmenleri bir araya getirmek bunlardan biriydi. Müdire Hanım bunu gerçekleştirdi, kendisine teşekkür ediyorum.

Yukarıda belirttiğim gibi Okulu dolaştıktan sonra Ali Bey'i, Orhan Bey'i ziyaret ettikten sonra Müdire Hanım'ı arayıp geldiğimi duyurdum. Eski öğretmenler gelmeye başladı.

Nejat, Ahmet, Ali, Mustafa, Selçuk, Nurcemal, Sabahattin Beyler ve Jale Hanım geldiler. Onlarla hal hatır sorduktan sonra eski yemekhanede yeni arkadaşlarla tanışma fırsatını buldum. Rehber öğretmenle, biyoloji, edebiyat, matematik, beden eğitimi öğretmenleriyle tanıştım. Biyoloji öğretmenine Ahmet Halil Bey'in laboratuvarında neler yaptığını, orayı bir ameliyathane gibi kullandığını, bütün dersleridenenyle anlattığını Nejat Bey'in okul sporlarına ve disiplinine katkılarını beden öğretmeni arkadaşşıma anlattım. Rehber öğretmenle bu Tür faaliyetlerin okul aidiyetine katkı sağlayacağı konusunda aynı görüşte olduğumuzu gördük. Diğer arkadaşlardakendibrans öğretmenleriyle konuşup tanışma fırsatı buldular. Herkes halinden memnundu, mutluydu. Eski yeni

bütün öğretmenler daha sık buluşma dilekleriyle ayrıldık. Şunu da ilave etmek isterim ki okul danışmanı da bizi sıcak karşıladı kısa bir konuşma yaptı. Kendisine şahsım ve Arkadaşlarım adına teşekkür ediyorum.

Dışarıda son sınıf öğrencilerinden bazıları ile de tanıştım. Bu çok zevkliydi, onlara çok çalışmalarını ve okulumuza, çalışarak başarılı olarak, bağlı olmalarını tembihledim.

Çalışanlarla servisçilerle de sohbetlerimiz oldu. Bunlar çok zevkli ve yararlıydı.

Günseli Hanım'a, Orhan Bey'e bu günü bize yaşatan herkese teşekkür ediyoruz. Yeni buluşmayı heyecanla bekliyorum.

Selam ve Sevgilerimle.

Mustafa Nacar

Emekli Edebiyat Öğretmeni

TAC emektar öğretmenlerinin okul ziyareti ve mevcut öğretmenlerle bir araya gelmesiyle birlikte dönemi keyifli bir şekilde kapatma şansı yakaladık.

Okul öğretmenlerimizin kendi hazırladıkları yiyeceklerle ev sahipliği yaptığı etkinlikte, kurumumuza katkı sağlamış emektar öğretmenlerin eşsiz sohbeti ile birlikte TAC ailesinin bir parçası olmanın gururu ve dönemi

başarılı bir şekilde bitirmiş olmanın hazzı vardı.

TAC'de neler devindi, gelişti ve değişti; neler ise yıllar içinde varlığını korudu? Tüm bunları anlamak için okul içinde tarihsel bir geziye çıkmak ve hem eskileri yaşamış, hem de yeniye hakim büyüklerimizle bir araya gelmek gerekiyor. Öğretmenlik, öğretmenin öğretmene deneyim aktarımını da içeriyor aslında. Deneyimin

paylaşılması, nesilden nesile aktarılması, genç eğitimcilerin yolunu aydınlatmak: Tüm bunlar okulu aile yapan paylaşımları zenginleştirir diye düşünüyor ve bu tür buluşmaları daha sık yapabilmeyi diliyoruz.

Özlem Algan

**Özel Tarsus Amerikan Koleji
Uzman Psikolojik Danışman**

ERGÜL BAKAY İLE SÖYLEŞİ

Emekli Başkonsolos, Sayın Ergül Bakay anılarını ve deneyimlerini paylaştığı bir söyleşide Tarsus Amerikan Koleji öğrencileri ile buluştu. 1967 Ankara Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi Diplomasi ve Uluslararası İlişkiler Bölümü mezunu Sayın Ergül Bakay anılarını ve deneyimlerini paylaştığı bir söyleşide öğrencilerimizle buluştu. Söyleşisinde çevre sorunlarına, küresel ısınma

konuları ile ilgili araştırmalarına ve istatistiksel bilgilere dikkat çekti. Diplomatik kariyeri sırasında; Karakas (Venezuela), Stuttgart (Almanya), Strasbourg (Fransa), Belgrad (Yugoslavya), Filibe (Bulgaristan), Bern (İsviçre), Münster (Almanya) ve Montreal (Kanada) da T.C. Büyükelçilik, Başkonsolosluk ve Daimi Temsilciliklerinde çeşitli kademelerde görevlerde bulunan Bakay, kişisel

kütüphanesinden seçtiği çeşitli İngilizce ve Türkçe kitaplarını da okul kütüphanemize yaptığı bağışla öğrencilerimizle paylaştı. Kendisine bu düşünceli davranışından dolayı okulumuz ve öğrencilerimiz adına tekrar teşekkür ederiz.

Sezin Özkan
TAC Kütüphane Sorumlusu

facebook/Academyclub

instagram/academy_club

Academyclub

www.academyclub.com.tr

EĞİTİM

TEOG YGS-LYS SAT-IB

Yusuf Erkmen TAC'02

İlter Erkmen TAC'98

0 532 501 71 77

0 532 501 71 78

11-14 yaş
15-18 yaş

1.kamp
20 Haz. - 25 Haz.

2.kamp
27 Haz. - 02 Tem.

3.kamp
11 Tem. - 16 Tem.
(5 gece 6 gün)

her 10 öğrenci için
TAC'ye 5 tuğla

TAC'lilere ~~3500 TL~~
3150 TL

WINDSURF KAMPI

0535 873 13 73 / 0554 335 86 96

TAC EĞİTİM FORUMU (#TACEF) İLK KEZ DÜZENLENDİ

Bu sene ilki düzenlenen TAC Eğitim Forumunda öğrencilerimiz Türkiye'nin çeşitli illerinden gelen yaklaşık 20'ye yakın okulun öğrencileriyle güncel sorunları tartıştılar. Bir haftasonu boyunca İşsizlik, Mülteci Sorunu, Küreselleşme, Eğitim ve İnsan Hakları gibi konularda, kurdukları komitelerde tartışmalara katılan öğrenciler, daha sonra buradan elde ettikleri çıkarımları birbirleriyle paylaştılar.

Çok başarılı geçen etkinliğin açılış konuşmacısı '93 mezunumuz Mersin Üniversitesi Kamu Yönetimi Bölümü Öğretim Üyesi olan Ulaş Bayraktar'dı. Ulaş Bayraktar, genç arkadaşlarına 'Sürdürülebilir Kalkınma ve Müsterekler Siyaseti'nden konusunda bilgi verdi. Tekrar Auditorium'da sahne almaktan dolayı çok heyecanlı olduğu gözden kaçmayan Bayraktar'ın konuşması öğrenci kardeşleri tarafından ilgiyle dinlendi. Türkiye'nin her yerinden gelen öğrencilerin katıldığı ve güncel sorunların masaya yatırıldığı #tacef

etkinliği için gerçekten ilham verici bir konuşma oldu.

Öğrenci kardeşlerimizin eğlenirken, aynı zamanda güncel hayat ve sorunların içine erken yaşta dalıp öğrenmelerini sağlayan bu tarz etkinlikleri Mezunlar Derneği olarak desteklemekten gurur duyuyoruz. Başta organizasyonu yapmak için gecesini gündüzüne katan kardeşlerimizi, onlara yol gösteren öğretmenlerini ve böyle güzel bir ortamı onlara sağlayan okul idaresini kutluyoruz.

TARSUS AMERİKAN KOLEJİ DÜNYANIN EN GÜZEL 13 OKULU ARASINDA!

Dünyanın en güzel 13 okulu listesine Türkiye'den de bir okul girdi! Uluslararası bağımsız haber sitesi Tech Insider, dünya çapında yaptığı araştırma sonunda, Tarsus'taki Tarsus Amerikan Koleji ve Tarsus SEV İlköğretim Okulu'nu, 'Dünyanın En Güzel 13 Okulu' listesinde gösterdi.

Türkiye'nin en köklü okullarından Tarsus Amerikan Koleji'nin (TAC) 137 yıllık tarihi kampüsü, dünyanın en güzel okulları listesine girdi. Haber, bilgi, analiz, görüş ve yorumlara yer veren uluslararası bağımsız web sitesi www.techinsider.io; 'Dünyanın En Güzel 13 Okulu' başlıklı bir araştırma yaptı. Araştırmada; Avustralya'dan Nijerya'ya, Kamboçya'dan Danimarka'ya dünyanın dört bir yanındaki okullar süzgeçten geçirildi. Dünyadaki binlerce okul arasında yapılan araştırmanın sonunda, Türkiye'den Tarsus Amerikan Koleji

(TAC), etkileyici tarihi kampüsüyle listede yer aldı.

Araştırma ile ilgili Tech Insider sitesinde şu açıklama yapıldı: "Öğrenme; uyarıcı, canlandırıcı ve ilgi çekici bir deneyimdir. Okulların da aynı şekilde etkileyici olması gerekmez mi? Avustralya'dan Nijerya'ya, Kamboçya'dan Danimarka'ya dünyanın her yerinde güzel okullar bulunabilir. Bazıları çocuklara teknolojinin inceliklerini öğretirken, bazıları da bu deneyimden yoksun kalan maddi durumu yetersiz çocuklara ilk kez eğitim verirler."

En güzel okullar listesinde, Tarsus Amerikan Koleji (TAC) ve Tarsus SEV İlköğretim Okulu'na (TSEV) yer veren Tech Insider, neden Tarsus'u seçtiğini ise; "Gündüz saatlerinde TAC-TSEV'in yeni kampüsü bir iş merkezi gibi görünmekte, akşam güneş battığında ise kampüsten sıcak turuncu bir parıltı yayılmaktadır"

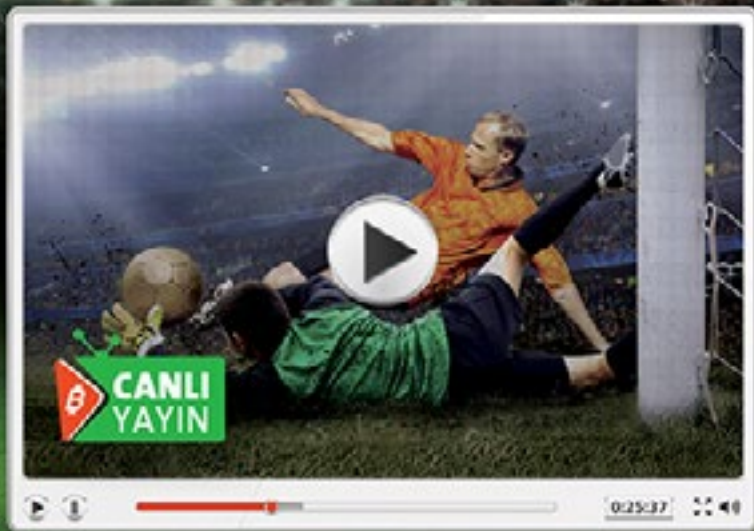
ifadeleriyle açıkladı.

Tarsus Amerikan Koleji ile Tarsus SEV İlköğretim Okulu'nun bulunduğu kampüs, geçmiş ve geleceği bir arada harmanlıyor. TAC'nin neredeyse bir buçuk asırlık geçmişe sahip kampüsünün karşısında kurulan Tarsus SEV'in yeni ve modern binası, altı büyük mimari ödül aldı. Yaklaşık 10 bin metrekarelik alanda inşa edilen binada; TAC'nin yatakhane, iki okulun ortak kullandığı oditoryum, yemekhane ve kapalı spor salonu yer alıyor. İlköğretim okulunun binasında; anaokulundan dördüncü sınıfa kadar olan ilköğretim öğrencileri eğitim alırken, aynı kampüste bulunan diğer bina ise TAC'nin yatılı okuyan lise öğrencilerine ev sahipliği yapıyor.

Not: Haberin yer aldığı linke <http://www.techinsider.io/most-beautiful-schools-in-the-world-2016-1> adresinden ulaşılabilir.

Homecoming 21 Mayıs'ta

TAM 70 LİG
CANLI MAÇ YAYINI İLE
BİLYONER.COM'DA!

Amerikan Basketbol Ligi, Avrupa Ligi...
İspanya Ligi, İtalya Ligi ve DAHA FAZLASI

TÜRKİYE'DEKİ EN BÜYÜK
TRİBÜN AÇILDI!

Tribün

Sen de hemen yerini al,

KAZANMAYA

BAŞLA!

βilyoner
.com